

รายงานการใช้แบบฝึกเสริมทักษะ
การอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

นางเกตุสุรินทร์ ปกิรินทร์
ครูชำนาญการ

โรงเรียนบ้านหนองปรือกันยาง
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาฉะเชิงเทรา เขต 2

ประวัติผู้ศึกษา

ชื่อ - นามสกุล	นางเกตสุรินทร์ ปกิระณะ
วัน/เดือน/ปีเกิด	26 ธันวาคม พ.ศ.2513
ที่อยู่ปัจจุบัน	110 หมู่ที่ 5 ตำบลท่าตะเียบ อำเภотаตะเียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา 24160
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ.2525	ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านศรีเมืองชุม ตำบลลอ อำเภोजุน จังหวัดพะเยา
พ.ศ.2529	ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนจุนวิทยาคม อำเภोजุน จังหวัดพะเยา
พ.ศ.2538	ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนศึกษาผู้ใหญ่หอวัง กรุงเทพมหานคร
พ.ศ.2544	ปริญญาตรี ครุศาสตรบัณฑิต (ค.บ.) วิชาเอกภาษาอังกฤษ สถาบันราชภัฏบุรีรัมย์
พ.ศ.2556	ปริญญาโท ครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) สาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์
การทำงานปัจจุบัน	ตำแหน่งครูชำนาญการ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนบ้านหนองปรือกันยาง อำเภотаตะเียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา

คำนำ

รายงานการใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ฉบับนี้ เป็นรายงานการใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์
ภาษาอังกฤษ นำมาใช้กับนักเรียนโรงเรียนบ้านหนองปรือก้านยาง ปรากฏว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนสูงขึ้น และมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ นับเป็นการพัฒนาคุณภาพ
การเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น และยังเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนกลุ่ม
สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศระดับชั้นอื่น ๆ อีกด้วย

ในการสร้างแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 นี้ ได้หาประสิทธิภาพโดยได้รับคำแนะนำช่วยเหลืออย่างดียิ่งจาก นายนิวัฒน์
จริงจิตร ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านหนองปรือก้านยาง อำเภอนาทะเกียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา
นางวิระเวก สุขสุคนธ์ ผู้อำนวยการชำนาญการพิเศษ โรงเรียนบ้านซับเจริญ ตำบลทุ่งมหาเจริญ
อำเภอน้ำเย็น จังหวัดสระแก้ว และนางสุวดี คงเพ็ง ครูชำนาญการพิเศษ กลุ่มสาระการเรียนรู้
ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาพัฒนาการ สุวินทวงศ์ อำเภอมืองฉะเชิงเทรา จังหวัด
ฉะเชิงเทรา

ขอขอบคุณทุกท่านที่มีส่วนช่วยสนับสนุน และให้กำลังใจเสมอมา ในการจัดทำแบบฝึก
เสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และการจัดทำ
รายงานการใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 4 เล่มนี้ให้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี

เกตุสุรินทร์ ปกิรินทร์

สารบัญ

	หน้า
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์	3
ขอบเขตของการศึกษา	4
ระยะเวลาที่ใช้	4
สมมติฐานการศึกษาค้นคว้า	4
นิยามศัพท์เฉพาะ	5
กรอบแนวคิดในการศึกษา	6
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	6
บทที่ 2 เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
โครงสร้างหลักสูตรสถานศึกษา	8
หน่วยการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	9
หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551	
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน	9
การอ่านและการเขียน	17
การเขียนสะกดคำ	29
คำศัพท์	33
แบบฝึกเสริมทักษะ	42
การหาประสิทธิภาพของเครื่องมือ	46
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	49
ความพึงพอใจทางการเรียน	53
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	56
งานวิจัยในประเทศ	56
งานวิจัยต่างประเทศ	58
บทที่ 3 วิธีดำเนินการ	60
กลุ่มเป้าหมาย	60
แบบแผนการทดลอง	60
สัญลักษณ์ที่ใช้ในแบบแผนการทดลอง	60
เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง	61
การทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล	64
การวิเคราะห์ข้อมูล	65
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	65

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	68
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายและข้อเสนอแนะ	72
วัตถุประสงค์	72
สรุปผลการทดลอง	72
อภิปรายผลการทดลอง	72
ข้อเสนอแนะ	75
บรรณานุกรม	76
ภาคผนวก	83
ภาคผนวก ก	84
- รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ	85
- หนังสือเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจผลงานทางวิชาการ	86
ภาคผนวก ข	89
- แบบตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์	
ทางการเรียนแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์	
ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	90
- แบบตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมของแบบสอบถามความพึงพอใจ	
แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ	
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	98
- ผลการวิเคราะห์ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์	
ทางการเรียนรู้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์	
ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	99
- ผลการวิเคราะห์ความถูกต้องเหมาะสมของแบบสอบถามความพึงพอใจ	
ที่มีต่อแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ	
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	107
- ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัด	
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกด	
คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	108
- ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (r) และความเชื่อมั่น (α) ของแบบสอบถาม	
ความพึงพอใจ	110

ภาคผนวก ค	111
- แบบประเมินคุณภาพของผู้เชี่ยวชาญต่อแบบฝึกเสริมทักษะการอ่าน และเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	112
- คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อแบบฝึกเสริมทักษะการอ่าน และเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	114
ภาคผนวก ง	115
- แสดงคะแนนการหาประสิทธิภาพระหว่างใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่าน และเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	116
- แสดงคะแนนการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่อแบบฝึกเสริมทักษะ การอ่าน และการเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนการเรียนและหลังการเรียน	118
- แสดงคะแนนและการวิเคราะห์ความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อ แบบฝึกเสริมทักษะการอ่าน และการเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	120
ภาคผนวก จ	122
- หนังสือเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ แบบฝึกเสริมทักษะ การอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	123
ภาคผนวก ฉ	143
- หนังสือเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียน สะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	144

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	แสดงโครงสร้างหลักสูตรสถานศึกษา	8
2	แสดงผลการหาประสิทธิภาพของแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตามเกณฑ์ 80/80	69
3	แสดงผลการเปรียบเทียบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เป็นกลุ่มเป้าหมายโดยใช้ แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง	70
4	แสดงความพึงพอใจของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียนรู้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	71
5	ผลการวิเคราะห์ความเที่ยงตรงของเนื้อหาของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	99
6	ผลการวิเคราะห์ความถูกต้องเหมาะสมของแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	107
7	ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	108
8	ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (r) และความเชื่อมั่น (α) ของแบบสอบถามความพึงพอใจ	110
9	ผลการวิเคราะห์การประเมินคุณภาพแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	114
10	แสดงผลการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพระหว่างใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	116
11	แสดงคะแนนและการวิเคราะห์แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและการเขียนสะกดคำภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	118
12	แสดงคะแนนและการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	120

ชื่อผลงาน	รายงานการใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
ผู้ศึกษา	นางเกตุสุรินทร์ ปภิรณะ
ปีที่ทำการศึกษา	ปีการศึกษา 2557

บทคัดย่อ

การศึกษาครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนด้วยแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดย ใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 30 ข้อ ที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้นเป็นแบบปรนัย ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 โรงเรียนบ้านหนองปรือกันยาง จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 30 คน เป็นการทดลองกับกลุ่มเป้าหมายกลุ่มเดียว มีการวัดผลก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้สถิติ t-test เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือ 1. แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ เรื่องการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 3. แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ การได้มาของกลุ่มตัวอย่างใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) สถิติที่ใช้ คือสถิติพื้นฐาน หาค่าคะแนนเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD.) การวิเคราะห์ความเที่ยงตรงตามเนื้อหา โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องระหว่างแบบทดสอบกับเนื้อหา (IOC)

ผลการศึกษา พบว่า

1. ประสิทธิภาพของแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพ 84.00/87.22 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด 80/80
2. ค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.60$)

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในสังคมโลกปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็นสิ่งจำเป็น ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาข้อมูลเพิ่มเติม และเพื่อการประกอบอาชีพตลอดจนเพื่อให้สามารถนำประเทศไปสู่การแข่งขันด้านเศรษฐกิจ เข้าใจความแตกต่างทางการเมืองและวัฒนธรรม ในฐานะที่เป็นพลเมืองโลกยุคโลกาภิวัตน์ การเรียนภาษาต่างประเทศจะช่วยให้ผู้เรียนมีวิสัยทัศน์กว้างไกล สามารถสื่อสารกับชาวต่างประเทศได้อย่างถูกต้องเหมาะสมและมั่นใจ มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาและวัฒนธรรมต่างประเทศ นอกจากนี้ยังมีความเข้าใจและภาคภูมิใจในภาษาและวัฒนธรรมไทย และสามารถถ่ายทอดวัฒนธรรมและเอกลักษณ์ไทยไปสู่สังคมโลก ในการจัดกระบวนการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ คำศัพท์เป็นองค์ประกอบของภาษาที่เกี่ยวข้องกับทุก ๆ ทักษะของการเรียนรู้ภาษา การรู้คำศัพท์ในจำนวนที่จำกัด การมีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ไม่เพียงพอหรือการเลือกใช้คำที่ไม่เหมาะสมในการสื่อสารล้วนก่อให้เกิดปัญหาในการสื่อสาร ทำให้การสื่อสารล้มเหลวได้ (สาคร พุทธิผล, 2546, หน้า 57) ดังคำกล่าวของ วิลคินส์ (Wilkins ; อ้างถึงใน พรสวรรค์ สีป้อ, 2550 หน้า 127) ที่ว่า “ถ้าไม่มีความรู้ด้านไวยากรณ์ เราก็จะสื่อสารได้ไม่มากนัก แต่ถ้าไม่รู้ศัพท์ เราก็ไม่สามารถที่จะสื่อความหมายได้เลย” แสดงให้เห็นว่าคำศัพท์นั้นมีความสำคัญมาก เจ้าของภาษาค้นเคยกับคำศัพท์โดยได้ยินได้ฟังและพบเห็นบ่อย ๆ ทั้งที่เป็นรูปประโยคและจากสถานการณ์ต่างๆ ก่อนที่จะสามารถใช้ภาษาได้ กล่าวได้ว่าคำศัพท์เหล่านั้นจะติดอยู่ในสมองและพร้อมที่จะนำมาพูดได้ทันที นอกจากนั้นการพัฒนาความรู้เรื่องคำศัพท์ยังเป็นสิ่งที่ผู้เรียนภาษาเองต้องการ เพราะผู้เรียนมีความเชื่อว่าการรู้คำศัพท์จำนวนมากนั้นเป็นสิ่งที่แสดงถึงการพัฒนาทางด้านภาษาของตนเอง การอ่านถือเป็นเรื่องมือที่สำคัญอย่างหนึ่งในการแสวงหาความรู้ การอ่านช่วยให้มนุษย์ฉลาดสามารถเพิ่มพูนความรู้ ประสบการณ์ต่าง ๆ ที่มีผลต่อการพัฒนาการของมนุษย์ทั้งทางสติปัญญา อารมณ์ และสังคม การอ่านจึงเป็นทักษะที่จำเป็นจะต้องฝึกฝนให้นักเรียน นักศึกษาสามารถนำทักษะเหล่านี้เป็นเครื่องมือในการเสาะแสวงหาความรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ไม่ว่าจะเป็นการอ่านในภาษาแม่ หรือการอ่านภาษาต่างประเทศ (เสงี่ยม โตรรัตน์, 2524, หน้า 1, อ้างถึงใน วินัย ชินบุตร, 2547, หน้า 2) ซึ่งในปัจจุบันโอกาสที่เราจะได้เห็นและอ่านภาษาอังกฤษมีมากขึ้น เพราะประเทศไทยเป็นประเทศที่กำลังพัฒนา การรับเอาเทคโนโลยีและวิชาการใหม่ ๆ รวมทั้งเครื่องอุปโภคบริโภคจากต่างประเทศจึงเข้ามามีบทบาทเป็นอย่างมากในชีวิตของคนไทย ทักษะการอ่านจึงมีความสำคัญมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการติดต่อ ทำสัญญาค้าขาย หรือแม้แต่การอ่านฉลากสินค้าอุปโภคและบริโภคล้วนแต่ต้องอาศัยความเข้าใจในการอ่านทั้งสิ้น แต่เนื่องจากการอ่านเป็นทักษะที่ซับซ้อน และต้องอาศัยการฝึกฝนเป็นอย่างดี เพราะการอ่านไม่ใช่แต่เพียงอ่านตัวอักษรเท่านั้น แต่ต้องมีความเข้าใจด้วย ดังนั้นทักษะการอ่านจึงจำเป็นต้องได้รับการฝึกฝนจากการเรียนในห้องเรียนจากครูผู้สอนจนชำนาญก่อนแล้วจึงไปฝึกฝนเพิ่มเติมเองนอกห้องเรียน และอีกทักษะหนึ่งที่สำคัญอย่างมากในการเรียนภาษาอังกฤษก็คือ

ทักษะด้านการเขียนซึ่งจะสังเกตได้ว่าทักษะการเขียนถูกจัดไว้ในลำดับสุดท้ายของทักษะทั้งสี่ เหตุที่เป็นเช่นนี้อาจกล่าวได้ว่าเพราะการเขียนจัดเป็นทักษะที่ยากที่สุด ต้องผ่านกระบวนการทางความคิดหลายขั้นตอน ไม่ว่าจะเป็นการรวบรวมความคิด การลำดับเรียบเรียงความคิดหรือการเลือกสรรถ้อยคำถ่ายทอดออกมาเป็นสายลักษณ์อักษร หรือข้อความที่สามารถสื่อความหมายได้ตรงกับความต้องการ แม้ว่าทักษะการเขียนจะมีความยากในตัวเองดังที่กล่าวมาแล้ว แต่ก็จำเป็นต้องมีการเรียนการสอนทักษะเขียน เนื่องจากการเขียนเป็นทักษะสำคัญ และเอื้อประโยชน์ต่อผู้เรียนอย่างมากช่วยเสริมให้ผู้เรียนได้นำความรู้อื่น ๆ ในวิชาภาษาอังกฤษที่เรียนมาใช้ เช่น การจดโน้ตขณะฟัง หรือการเขียนสรุปเรื่องที่อ่านนอกจากนี้การเขียนทำให้ผู้เรียน ได้ฝึกการคิดอย่างมีระบบและสร้างสรรค์ เพื่อถ่ายทอดประสบการณ์ความนึกคิดและจินตนาการ ซึ่งมีคุณค่าอย่างยิ่งต่อการเรียนรู้และการพัฒนาทางภาษา

การที่จะให้ผู้เรียนมีทักษะในการอ่านและเขียนได้ดีนั้นจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้เรียนจำเป็นต้องเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษอันเป็นพื้นฐานเสียก่อนเพราะเมื่อได้เรียนรู้คำศัพท์แล้วจึงจะสามารถนำไปใช้ในการอ่านและเขียนได้อย่างถูกต้อง คล่องแคล่ว ดังที่ ดวงเดือน แสงชัย (2530, หน้า 8 อ้างถึงใน กิตติกรรม มีแก้ว, 2546, หน้า 2) กล่าวว่า การที่จะเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ดีนั้น นอกจากจะรู้หลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษอันเป็นเสมือนรากฐานแล้ว การรู้คำศัพท์ยังเป็นสิ่งจำเป็นยิ่ง และยิ่งรู้คำศัพท์มากจำได้แม่นยำ และสามารถนำมาใช้ได้ถูกต้อง คล่องแคล่วย่อมช่วยให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษได้ผลดียิ่งขึ้น ดังนั้นคำศัพท์จึงมีความสำคัญต่อการเรียนภาษา แต่สภาพการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในปัจจุบัน พบว่านักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย เพราะไม่เข้าใจเนื้อความที่อ่าน เนื่องจากไม่ทราบความหมายของคำศัพท์ ซึ่งปัญหาที่ครูผู้สอนมักพบเสมอคือปัญหาทางด้านการเรียนการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียน เพราะส่วนใหญ่จะเน้นการท่องจำ ไม่เน้นความเข้าใจ ทำให้เด็กไทยขาดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษในรูปแบบที่มีประสิทธิภาพ

อุปสรรคที่สำคัญประการหนึ่งในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศสำหรับนักเรียนไทยคือ นักเรียนขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับคำศัพท์ภาษาอังกฤษ นักเรียนไม่เข้าใจความหมายของคำศัพท์ ไม่สามารถนำคำศัพท์ไปใช้ในการติดต่อสื่อสารได้ และขาดการฝึกทักษะการนำคำศัพท์ไปใช้ ทั้งนี้สืบเนื่องจากการที่นักเรียนขาดความสนใจในการเรียนรู้ นักเรียนรู้สึกว่าการเรียนไม่สนุก ไม่เข้าใจ เพราะครูส่วนมากมักจะสอนคำศัพท์เน้นการบันทึก ท่องจำ การสอนจะเน้นตัวครูเป็นสำคัญ นักเรียนต้องปฏิบัติตามคำสั่งครู จึงทำให้นักเรียนมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ (กรมวิชากร, 2545 หน้า 2) จากสภาพการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษปัจจุบันพบว่า ยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ดังจะเห็นได้จากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2556 โรงเรียนบ้านหนองปรือกันยาง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาฉะเชิงเทรา เขต 2 พบว่านักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษร้อยละ 48.04 ซึ่งยังไม่ผ่านเกณฑ์ที่โรงเรียนตั้งไว้คือ ร้อยละ 70 (รายงานโรงเรียน, 2556 หน้า 20)

และผลการวิเคราะห์ข้อมูลผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโรงเรียนบ้านหนองปรือกันยาง ปีการศึกษา 2556 พบว่านักเรียนยังขาดความรู้ในทักษะภาษาอังกฤษ ทั้งการฟัง พูด อ่านและเขียน โดยมีคะแนนเฉลี่ยทางด้านการฟัง ร้อยละ 34.56 ทักษะการพูด ร้อยละ 51.23 ทักษะการอ่าน ร้อยละ 49.00 และทักษะการเขียน ร้อยละ 38.86 และจะเห็นได้จากการที่นักเรียนทำข้อสอบ ถ้าให้นักเรียนทำเองโดยไม่มีครูอ่านโจทย์ให้ฟังนักเรียนจะทำข้อสอบไม่ค่อยได้ แต่ถ้าครูอ่านโจทย์ให้ฟัง

นักเรียน ก็สามารถทำข้อสอบได้มากขึ้น แสดงให้เห็นว่านักเรียนพอมิทักษะในด้านการฟัง และพูดบ้าง แต่ที่เป็นปัญหาสำคัญที่สุดคือทักษะด้านการอ่านและเขียน เพราะถ้าอ่านไม่ออกก็จะทำให้เขียนไม่ได้ และที่สำคัญอย่างยิ่งคือ นักเรียนไม่จดจำคำศัพท์ที่เคยเรียนมา จึงทำให้นักเรียนไม่สามารถทำข้อสอบได้ เพราะคำศัพท์ถือว่าเป็นสิ่งที่พื้นฐานในการเรียนภาษาอังกฤษ และการรู้คำศัพท์จะทำให้นักเรียนสามารถบอกความหมายของคำตอบได้ นอกจากนี้ผู้ศึกษายังเก็บข้อมูลจากการเขียนบันทึกหลังสอน ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในแต่ละครั้ง พบว่านักเรียนส่วนใหญ่ยังไม่สามารถเขียนคำศัพท์ได้ถูกต้อง ปัญหาอื่นๆ ที่พบนอกเหนือจากที่กล่าวมา ได้แก่ นักเรียนไม่ทำการบ้านไม่สนใจและไม่อยากเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เพราะอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ จึงรู้สึกเบื่อหน่าย นักเรียนขาดแรงจูงใจ และขาดความกระตือรือร้นในการที่จะเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ

จากปัญหาและความสำคัญของคำศัพท์ ดังที่ได้กล่าวมาข้างต้น ได้มีผู้คิดค้นหาวิธีการ หรือแนวทางในการสอนศัพท์ ตลอดจนนำสื่อและเทคนิคการสอนในรูปแบบต่าง ๆ นำไปใช้สอนในห้องเรียน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ที่จะเอื้ออำนวยต่อการฝึกการใช้ภาษาในห้องเรียนได้มากขึ้น การใช้แบบฝึกทักษะเพื่อเป็นเครื่องมือในการฝึกฝนทักษะการเขียนและอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ จึงเป็นวิธีที่เหมาะสมวิธีหนึ่ง เพราะการฝึกฝนสะกดคำอย่างถูกต้อง ต้องอาศัยองค์ประกอบหลาย ๆ อย่าง เช่น การฝึกซ้ำ ๆ ทวนบ่อย ๆ จึงจะทำให้ผู้เรียนจำได้ ฟังเข้าใจ พูด อ่าน เขียน ได้ถูกต้องคล่องแคล่ว และวิธีที่จะฝึกภาษาให้ได้ผลดีวิธีหนึ่ง คือ การฝึกด้วยแบบฝึกทักษะ เพราะแบบฝึกทักษะเป็นส่วนประกอบสำคัญประการหนึ่งของการสอนภาษา ทศพร ตาดสุวรรณ (2550, บทคัดย่อ) พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังเรียนด้วยแบบฝึกเสริมทักษะสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นอกจากนี้ อมรลักษณ์ สัพโส (2550, หน้า 60) สรุปว่าผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านเพื่อความเข้าใจโดยใช้แบบฝึกทักษะเสริมการอ่าน โดยใช้นิทานอีสปพื้นบ้านประกอบ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ทำให้นักเรียนมีการพัฒนาความสามารถในการอ่านผ่านเกณฑ์ที่กำหนด คือ นักเรียนร้อยละ 70 ผ่านเกณฑ์ที่กำหนด คือ ร้อยละ 70 ขึ้นไป

ด้วยเหตุผลดังกล่าวผู้ศึกษาจึงมีความสนใจที่จะสร้างและพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะ การอ่าน และเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ขึ้น เพื่อพัฒนาความสามารถ การอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ของนักเรียนให้สูงขึ้น บรรลุจุดมุ่งหมายของหลักสูตรต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ให้มีประสิทธิภาพ ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนด้วยแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อแบบฝึกเสริมทักษะ การอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ

ขอบเขตของการศึกษา

1. กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านหนองปรือกันยาง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาฉะเชิงเทรา เขต 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 30 คน

2. ขอบเขตของเนื้อหา

การศึกษานี้มุ่งพัฒนาความรู้ความเข้าใจ เรื่อง การอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ซึ่งตรงกับสาระการเรียนรู้ที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร มาตรฐานการเรียนรู้ ต 1.1 เข้าใจ และตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล ตัวชี้วัดที่ 2 อ่านออกเสียงคำ สะกดคำ อ่านกลุ่มคำ ประโยค ข้อความง่าย ๆ และบทพูดเข้าใจถูกต้อง ตามหลักการอ่าน และตัวชี้วัดที่ 3 เลือก ระบุภาพหรือสัญลักษณ์ หรือเครื่องหมายตรงตามความหมายของประโยคและข้อความสั้น ๆ ที่ฟัง หรือ อ่าน โดยมีขอบข่ายดังนี้

- 2.1 Occupations
- 2.2 Animals
- 2.3 Clothes
- 2.4 Schools
- 2.5 Fruits and Vegetables
- 2.6 Places
- 2.7 Sports

ระยะเวลาที่ใช้

ระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557

สมมติฐานการศึกษาค้นคว้า

1. แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังการทดลองใช้ แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ สูงกว่าก่อนการทดลองใช้ แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ
3. ความพึงพอใจ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อ แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ระดับมากขึ้นไป

นียมศัพท์เฉพาะ

1. แบบฝึกเสริมทักษะ หมายถึง สื่อการเรียนที่สร้างขึ้นเพื่อใช้ประกอบการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เรื่อง การอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเอง ฝึกปฏิบัติให้เกิดความชำนาญและพัฒนาการเรียนรู้ตามหลักสูตร ซึ่งตรงกับสาระการเรียนรู้ที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร มาตรฐานการเรียนรู้ ต 1.1 เข้าใจ และตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล ตัวชี้วัดที่ 2 อ่านออกเสียงคำ สะกดคำ อ่านกลุ่มคำ ประโยค ข้อความง่าย ๆ และบทพูดเข้าใจงหะถูกต้อง ตามหลักการอ่าน และตัวชี้วัดที่ 3 เลือก ระบุภาพหรือสัญลักษณ์ หรือเครื่องหมายตรงตามความหมายของประโยคและข้อความสั้น ๆ ที่ฟัง หรือ อ่าน ประกอบด้วย

- เล่มที่ 1 Occupations
- เล่มที่ 2 Animals
- เล่มที่ 3 Clothes
- เล่มที่ 4 Schools
- เล่มที่ 5 Fruits and Vegetables
- เล่มที่ 6 Places
- เล่มที่ 7 Sports

2. ประสิทธิภาพของแบบฝึกเสริมทักษะ คือ การหาประสิทธิภาพของแบบฝึกเสริมทักษะ เรื่องการอ่านและการเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ จากอัตราส่วนของคะแนนการทำแบบทดสอบ ย่อยต่อประสิทธิภาพของผลลัพธ์ โดยพิจารณาจากผลการทดสอบตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80

80 ตัวแรก หมายถึง ค่าคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละของจำนวนคำตอบที่ผู้เรียนทุกคนตอบถูกต้องจากการทำแบบทดสอบระหว่างเรียนทุกชุด ซึ่งได้ร้อยละ 80 ขึ้นไป

80 ตัวหลัง หมายถึง ค่าคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ ของจำนวนคำตอบที่ผู้เรียนทุกคนตอบถูกต้องจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน ซึ่งได้ร้อยละ 80 ขึ้นไป

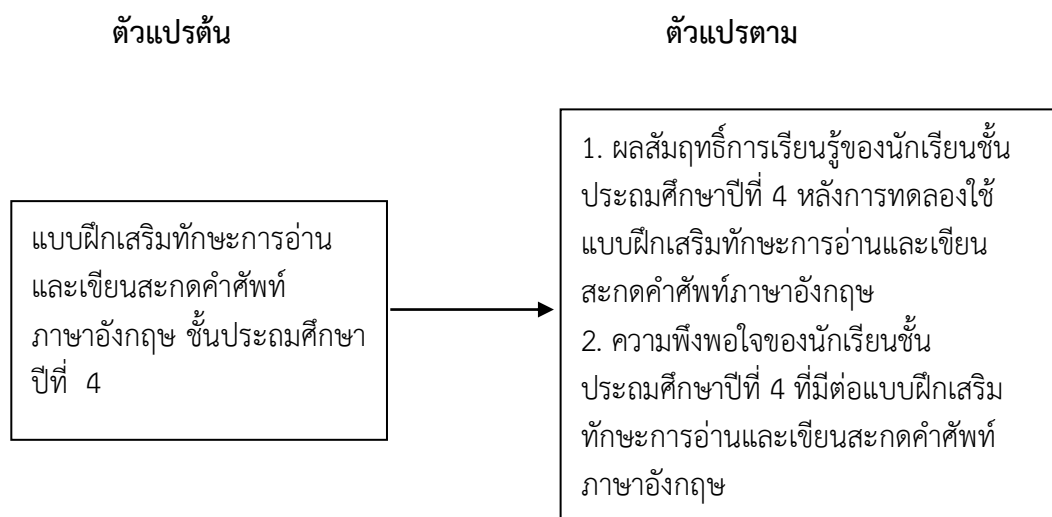
3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ ความสามารถการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โดยเปรียบเทียบคะแนนก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ที่สร้างขึ้น

4. ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียน สะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบสอบถามที่สร้างขึ้นหลังการทดลอง

5. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ชุดข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนการทดลองและหลังการทดลองใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

กรอบแนวคิดในการศึกษา

จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยต่าง ๆ ผู้ศึกษาได้สรุปเป็นกรอบแนวคิดในการศึกษา ดังนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการศึกษา

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้แบบฝึกเสริมทักษะ สามารถพัฒนาความรู้ความสามารถ เกี่ยวกับการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
2. ได้แนวทางในการสร้างสื่อการเรียนการสอน เพื่อใช้พัฒนาความรู้ความสามารถของนักเรียนในเรื่องอื่น ๆ
3. นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ สูงขึ้น
4. นักเรียนมีความคิดเห็นที่ดีต่อการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
5. นักเรียนสามารถเรียนรู้ด้วยตนเองตามความสนใจ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการสร้างและพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ผู้ศึกษาได้ศึกษาค้นคว้าเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ตามลำดับ ดังนี้

1. โครงสร้างหลักสูตรสถานศึกษา
2. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้
ภาษาต่างประเทศในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน
3. การอ่านและการเขียน
4. การเขียนสะกดคำ
5. คำศัพท์
6. แบบฝึกเสริมทักษะ
7. การหาประสิทธิภาพของเครื่องมือ
8. ผลสัมฤทธิ์
9. ความพึงพอใจทางการเรียน
10. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 10.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 10.2 งานวิจัยต่างประเทศ

1. โครงสร้างหลักสูตรสถานศึกษา

ตาราง 1 แสดงโครงสร้างหลักสูตรสถานศึกษา

กลุ่มสาระการเรียนรู้	เวลาเรียน								
	ระดับประถมศึกษา						ระดับมัธยมศึกษา		
	ป.1	ป.2	ป.3	ป.4	ป.5	ป.6	ม.1	ม.2	ม.3
ภาษาไทย	200	200	200	160	160	160	120	120	120
คณิตศาสตร์	200	200	200	160	160	160	120	120	120
วิทยาศาสตร์	80	80	80	80	80	80	120	120	120
สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม	80	80	80	80	80	80	120	120	120
ประวัติศาสตร์	40	40	40	40	40	40	40	40	40
สุขศึกษา และพลศึกษา	80	80	80	80	80	80	80	80	80
ศิลปะ	80	80	80	80	80	80	80	80	80
การงานอาชีพและเทคโนโลยี	40	40	40	80	80	80	80	80	80
ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ)	40	40	40	80	80	80	120	120	120
รวมเวลาเรียน(พื้นฐาน)	840	840	840	840	840	840	880	880	880
รายวิชาเพิ่มเติม									
อาเซียนศึกษา	40	40	40	40	40	40	80	80	80
วิทยาศาสตร์เสริม							40	40	40
คอมพิวเตอร์							40	40	40
หน้าที่พลเมือง	40	40	40	40	40	40	40	40	40
ความปลอดภัยบนท้องถนน							20		20
รวมวิชาเพิ่มเติม	80	80	80	80	80	100	200	200	220
กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน									
กิจกรรมแนะแนว	40	40	40	40	40	40	40	40	40
กิจกรรมนักเรียน									
กิจกรรมลูกเสือ	40	40	40	40	40	40	30	30	30
กิจกรรมชมรม ชุมนุม	30	30	30	30	30	30	35	35	35
กิจกรรมสาธารณประโยชน์	10	10	10	10	10	10	15	15	15
รวมเวลากิจกรรมพัฒนาผู้เรียน	120	120	120	120	120	120	120	120	120
รวมเวลาเรียนทั้งหมด	ไม่น้อยกว่า 1,000 ชั่วโมง/ปี						ไม่น้อยกว่า 1,200 ชั่วโมง/ปี		

หน่วยการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนบ้านหนองปรือกันยาง ได้กำหนดหน่วยการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ไว้ดังนี้ คือ

หน่วยที่ 1 My school มีสาระการเรียนรู้ คือ การกล่าวทักทายแบบต่าง ๆ การถามและตอบเกี่ยวกับสิ่งที่ผู้อื่นกำลังกระทำ การถามและตอบเกี่ยวกับชื่อบุคคลอื่น การถามและตอบเกี่ยวกับที่ตั้งของสถานที่ต่าง ๆ การอ่านและบอกใจความสำคัญของเนื้อเรื่องที่กำหนด การเขียนและอ่านออกเสียง -p- , -b- และ -t-

หน่วยที่ 2 Travelling มีสาระการเรียนรู้ คือ การถามและตอบเกี่ยวกับประเทศที่อยู่ อายุ สถานที่ที่อยู่และจำนวนพี่น้องของบุคคล การถามและตอบเกี่ยวกับวิธีการเดินทางไปยังสถานที่ต่าง ๆ การถามและตอบเกี่ยวกับสถานที่ที่บุคคลจะไป อ่านและบอกใจความสำคัญของเนื้อเรื่องที่กำหนด เขียนและอ่านออกเสียงคำศัพท์ที่มี -d- , -k- และ -g-

หน่วยที่ 3 My hobbies มีสาระการเรียนรู้ คือ การถามตอบเกี่ยวกับกีฬาที่ผู้อื่นชอบหรือไม่ชอบ การถามและตอบเกี่ยวกับชนิดกีฬาที่ตนเองที่ตนเองและผู้อื่นชอบ การบอกความต้องการของตนเองและผู้อื่นการถามและตอบเกี่ยวกับราคาสิ่งของ การเปลี่ยนค่านามนับไม่ได้เป็นค่านามนับได้ การใช้ has , have ประกอบประโยค การใช้ some and any การเขียนและอ่านออกเสียงคำศัพท์ที่มีเสียง -f- , -v- และ -s-

หน่วยที่ 4 Daily life มีสาระการเรียนรู้ คือ การถามและตอบเกี่ยวกับวันที่ การถามและตอบเกี่ยวกับลำดับที่ของบุคคล การถามและตอบเกี่ยวกับเวลา การถามและตอบเกี่ยวกับกิจกรรมที่ผู้อื่นกระทำ การใช้ can และ can't การถามและตอบด้วย do , dose การอ่านเนื้อเรื่องที่กำหนดแล้วสรุป การเขียนและอ่านออกเสียงคำศัพท์ที่มีเสียง -z- , -sh- และ -ch-

หน่วยที่ 5 Activities มีสาระการเรียนรู้ คือ การใช้คำคุณศัพท์บรรยายลักษณะของบุคคล การถามและตอบเกี่ยวกับสิ่งที่ผู้อื่นต้องการ การถามและตอบเกี่ยวกับการขอร้องให้ผู้อื่นกระทำ การอ่านออกเสียงคำศัพท์ชื่อสีและเสื้อผ้า การอ่านและบอกใจความสำคัญของเนื้อเรื่องที่กำหนด การเขียนและอ่านออกเสียงคำศัพท์ที่มีเสียง -th- และ -r-

หน่วยที่ 6 Movies มีสาระการเรียนรู้ คือ การใช้คำแสดงความเป็นเจ้าของ การใช้ประโยคถามหาเจ้าของสิ่งของ การอ่านเนื้อเรื่องและจับใจความสำคัญของเรื่อง การอ่านออกเสียงคำศัพท์สภาพอากาศและรายการโทรทัศน์ การอ่านอุณหภูมิจึงบอกความแตกต่างของสภาพอากาศ การใช้ประโยคคำถามและตอบเกี่ยวกับรายการโทรทัศน์ที่ชอบและเวลาที่ฉาย การเขียนและอ่านออกเสียงคำศัพท์ที่มีเสียง -l- , -g- และ -j-

2. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคน ซึ่งเป็นกำลังของชาติให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและเป็นพลโลกยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีความรู้และทักษะพื้นฐาน รวมทั้ง เจตคติ ที่จำเป็นต่อการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพและการศึกษา

ตลอดชีวิต โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่า ทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, หน้า 1-9)

หลักการ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีหลักการที่สำคัญ ดังนี้

1. เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อความเป็นเอกภาพของชาติ มีจุดหมายและมาตรฐานการเรียนรู้ เป็นเป้าหมายสำหรับพัฒนาเด็กและเยาวชนให้มีความรู้ ทักษะ เจตคติ และคุณธรรมบนพื้นฐานของความเป็นไทยควบคู่กับความเป็นสากล
2. เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อปวงชน ที่ประชาชนทุกคนมีโอกาสได้รับการศึกษาอย่างเสมอภาคและมีคุณภาพ
3. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่สนองการกระจายอำนาจ ให้สังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา ให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น
4. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่มีโครงสร้างยืดหยุ่นทั้งด้านสาระการเรียนรู้ เวลาและการจัดการเรียนรู้
5. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
6. เป็นหลักสูตรการศึกษาสำหรับการศึกษาในระบบ นอกกระบบ และตามอัธยาศัย ครอบคลุมทุกกลุ่มเป้าหมาย สามารถเทียบโอนผลการเรียนรู้ และประสบการณ์

จุดหมาย

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ จึงกำหนดเป็นจุดหมายเพื่อให้เกิดกับผู้เรียน เมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน ดังนี้

1. มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์ เห็นคุณค่าของตนเอง มีวินัยและปฏิบัติตนตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนา หรือศาสนาที่ตนนับถือ ยึดหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง
2. มีความรู้ ความสามารถในการสื่อสาร การคิด การแก้ปัญหา การใช้เทคโนโลยี และมีทักษะชีวิต
3. มีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดี มีสุขนิสัย และรักการออกกำลังกาย
4. มีความรักชาติ มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ยึดมั่นในวิถีชีวิตและการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข
5. มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์วัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย การอนุรักษ์และพัฒนาสิ่งแวดล้อม มีจิตสาธารณะที่มุ่งทำประโยชน์และสร้างสิ่งที่ดีงามในสังคม และอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข

ทำไมต้องเรียนภาษาต่างประเทศ

ในสังคมโลกปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่าง

ของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่าง ๆ ไต่ถามและกว้างขึ้น และมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต

ภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ซึ่งกำหนดให้เรียนตลอดหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน คือ ภาษาอังกฤษ ส่วนภาษาต่างประเทศอื่น เช่น ภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน จีน ญี่ปุ่น อาหรับ บาลี และภาษากลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน หรือภาษาอื่นๆ ให้อยู่ในดุลยพินิจของสถานศึกษาที่จะจัดทำรายวิชาและจัดการเรียนรู้ตามความเหมาะสม

เรียนรู้อะไรในภาษาต่างประเทศ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ ประกอบด้วยสาระสำคัญ ดังนี้

- ภาษาเพื่อการสื่อสาร การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม
- ภาษาและวัฒนธรรม การใช้ภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ความสัมพันธ์ ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม
- ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น การใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน
- ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก การใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

คุณภาพผู้เรียน

จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้องที่ฟัง อ่านออกเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ ประโยคต่างๆ และบทพูดเข้าจังหวะง่ายๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน บอกความหมายของคำและกลุ่มคำที่ตรงตามความหมาย ตอบคำถามจากการฟังหรืออ่านประโยค บทสนทนาหรือนิทานง่ายๆ

พูดโต้ตอบด้วยคำสั้นๆ ง่ายๆ ในการสื่อสารระหว่างบุคคลตามแบบที่ฟัง ใช้คำสั่งและคำขอร้องง่ายๆ บอกความต้องการง่ายๆ ของตนเอง พูดขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเพื่อน บอกความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ใกล้ตัวหรือกิจกรรมต่างๆ ตามแบบที่ฟัง

พูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว จัดหมวดหมู่คำตามประเภทของบุคคล สัตว์ และสิ่งของตามที่ฟังหรืออ่าน

พูดทำท่าประกอบ ตามมารยาทสังคม/วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา บอกชื่อและคำศัพท์ง่าย ๆ เกี่ยวกับเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลอง และชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมที่เหมาะสมกับวัย

บอกความแตกต่างของเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ และประโยคต่าง ๆ ของภาษาต่างประเทศ และภาษาไทย

บอกคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้

ฟัง/พูดในสถานการณ์ง่าย ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน

ใช้ภาษาต่างประเทศ เพื่อรวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องใกล้ตัว

มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด) สื่อสารตามหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว อาหาร เครื่องดื่ม และเวลาว่างและนันทนาการ ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 300 - 450 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรม)

จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง และคำแนะนำที่ฟังและอ่าน อานออกเสียงประโยค ขอความนิทาน และบทกลอนสั้น ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน เลือก/ระบุประโยคและข้อความตรงตามความหมายของสัญลักษณ์หรือเครื่องหมายที่อ่าน บอกใจความสำคัญ และตอบคำถามจากการฟังและอ่านบทสนทนา นิทานง่าย ๆ และเรื่องเล่า

พูด/เขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล ใ้คำสั่ง คำขอร้อง คำขออนุญาต และให้คำแนะนำ พูด/เขียนแสดงความต้องการ ขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ ในสถานการณ์ง่าย ๆ พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัว และเรื่องใกล้ตัว พูด/เขียนแสดงความรู้สึกเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว กิจกรรมต่าง ๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลสั้น ๆ ประกอบ

พูด/เขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน และสิ่งแวดล้อมใกล้ตัว เขียนภาพ แผนผัง แผนภูมิ และตารางแสดงข้อมูลต่างๆ ที่ฟังและอ่าน พูด/เขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว

ใ้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาท่าทางอย่างสุภาพ เหมาะสม ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ให้ข้อมูลเกี่ยวกับเทศกาล /วันสำคัญ /งานฉลอง /ชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษาเข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ

บอกความเหมือน/ความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่าง ๆ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการลำดับคำ ตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศ และภาษาไทย เปรียบเทียบความเหมือน/ความแตกต่างระหว่างเทศกาล งานฉลองและประเพณีของเจ้าของภาษา กับของไทย

คนควา รวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นจากแหล่งการเรียนรู้ และนำเสนอด้วยการพูด/การเขียน

ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา

ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้นและรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ

มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน) สื่อสารตามหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพ และสวัสดิการ การซื้อ-ขาย และลมฟ้าอากาศภายในวงคำศัพท์ประมาณ 1,050 - 1,200 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม)

ใช้ประโยคเดี่ยวและประโยคผสม (Compound Sentences) สื่อความหมายตามบริบทต่าง ๆ

จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ปฏิบัติตามคำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง และคำอธิบายที่ฟังและอ่าน อ่านออกเสียงข้อความข่าว โฆษณา นิทาน และบทรอยกรองสั้นๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน ระบุ /เขียนสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่างๆ สัมพันธ์กับประโยคและข้อความที่ฟังหรืออ่าน เลือกรับหัวข้อเรื่อง ใจความสำคัญรายละเอียดสนับสนุน และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ

สนทนาและเขียนโต้ตอบข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว สถานการณ์ ข่าว เรื่องที่อยู่ในความสนใจของสังคม และสื่อสารอย่างต่อเนื่องและเหมาะสม ใช้คำขอร้อง คำชี้แจง และคำอธิบาย ให้คำแนะนำอย่างเหมาะสม พูดและเขียนแสดงความต้องการ เสนอและให้ความช่วยเหลือตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล บรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังหรืออ่านอย่างเหมาะสม พูดและเขียนบรรยายความรู้สึกและความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ กิจกรรม ประสบการณ์ และข่าว/เหตุการณ์ พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบอย่างเหมาะสม

พูดและเขียนบรรยายเกี่ยวกับตนเอง ประสบการณ์ ข่าว/เหตุการณ์/เรื่อง/ประเด็นต่าง ๆ ที่อยู่ในความสนใจของสังคม พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญ/แก่นสาระ หัวข้อเรื่องที่ไดจากการวิเคราะห์เรื่อง /ข่าว /เหตุการณ์ /สถานการณ์ที่อยู่ในความสนใจ พูดและเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม ประสบการณ์ และเหตุการณ์ พร้อมให้เหตุผลประกอบ

เลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางเหมาะกับบุคคลและโอกาส ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา อธิบายเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ ขนบธรรมเนียมและประเพณีของเจ้าของภาษา เขารวม/จัดกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ

เปรียบเทียบ และอธิบายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่าง ๆ และการลำดับคำตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย เปรียบเทียบ และอธิบายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างชีวิตความเป็นอยู่และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับของไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม

คนควรรวบรวมและสรุปข้อมูล/ข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นจากแหล่งการเรียนรู้ และนำเสนอด้วยการพูดและการเขียน

ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง /สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษา ชุมชน และสังคม

ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น/คนควา รวบรวมและสรุปความรู้ /ข้อมูลต่าง ๆ จากสื่อ และแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ เผยแพร่ /ประชาสัมพันธ์ ข้อมูลข่าวสาร ของโรงเรียน ชุมชน และท้องถิ่น เป็นภาษาต่างประเทศ

มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน) สื่อสารตามหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ-ขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษาและอาชีพ การเดินทางท่องเที่ยว การบริการ สถานที่ ภาษา และวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 2,100-2,250 คำ (คำศัพท์ที่เป็นนามธรรมมากขึ้น)

ใช้ประโยคผสมและประโยคซับซ้อน (Complex Sentences) สื่อความหมายตามบริบทต่าง ๆ ในการสนทนาทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้
ดังนี้

ภาษาต่างประเทศ

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

- มาตรฐาน ต 1.1 เขาใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล
- มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ
- มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

- มาตรฐาน ต 2.1 เขาใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ
- มาตรฐาน ต 2.2 เขาใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

- มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

- มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ต 4.2 ใ้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพและการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน และคุณลักษณะอันพึงประสงค์

ในการพัฒนาผู้เรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งเน้นพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามมาตรฐานที่กำหนด ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ดังนี้

สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญ 5 ประการ ดังนี้

1. ความสามารถในการสื่อสาร เป็นความสามารถในการรับและสงสาร มีวัฒนธรรมในการใช้ภาษาถ่ายทอดความคิด ความรู้ความเข้าใจ ความรู้สึก และทัศนะของตนเองเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและประสบการณ์อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคม รวมทั้งการเจรจาต่อรองเพื่อขจัดและลดปัญหาความขัดแย้งต่าง ๆ การเลือกรับหรือไม่รับข้อมูลข่าวสารด้วยหลักเหตุผลและความถูกต้องตลอดจนการเลือกใช้วิธีการสื่อสาร ที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อตนเองและสังคม

2. ความสามารถในการคิด เป็นความสามารถในการคิดวิเคราะห์ การคิดสังเคราะห์ การคิดอย่างสร้างสรรค์ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ และการคิดเป็นระบบ เพื่อนำไปสู่การสร้างองค์ความรู้หรือสารสนเทศเพื่อการตัดสินใจเกี่ยวกับตนเองและสังคมได้อย่างเหมาะสม

3. ความสามารถในการแก้ปัญหา เป็นความสามารถในการแก้ปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่เผชิญได้อย่างถูกต้องเหมาะสมบนพื้นฐานของหลักเหตุผล คุณธรรมและข้อมูลสารสนเทศ เข้าใจ ความสัมพันธ์และการเปลี่ยนแปลงของเหตุการณ์ต่าง ๆ ในสังคม แสวงหาความรู้ ประยุกต์ความรู้มาใช้ในการป้องกันและแก้ไขปัญหา และมีการตัดสินใจที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อตนเอง สังคมและสิ่งแวดล้อม

4. ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต เป็นความสามารถในการนำกระบวนการต่าง ๆ ไปใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง การทำงาน และการอยู่รวมกันในกลุ่มด้วยวิธีการส่งเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคล การจัดการปัญหาและความขัดแย้งต่าง ๆ อย่างเหมาะสม การปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมและสภาพแวดล้อม และการรู้จักหลีกเลี่ยงพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ที่ส่งผลกระทบต่อตนเองและผู้อื่น

5. ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี เป็นความสามารถในการเลือก และใช้ เทคโนโลยี ดานต่าง ๆ และมีทักษะกระบวนการทางเทคโนโลยี เพื่อการพัฒนาตนเองและสังคม ในด้านการเรียนรู้ การสื่อสารการทำงาน การแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ ถูกต้อง เหมาะสม และมีคุณธรรม

คุณลักษณะอันพึงประสงค์

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข ในฐานะเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ดังนี้

1. รักชาติ ศาสน กษัตริย์
2. ซื่อสัตย์สุจริต

3. มีวินัย
4. ใฝ่เรียนรู้
5. อยู่อย่างพอเพียง
6. มุ่งมั่นในการทำงาน
7. รักความเป็นไทย
8. มีจิตสาธารณะ

นอกจากนี้ สถานศึกษาสามารถกำหนดคุณลักษณะอันพึงประสงค์เพิ่มเติมให้สอดคล้องตามบริบทและจุดเน้นของตนเอง

มาตรฐานการเรียนรู้

การพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความสมดุล ต้องคำนึงถึงหลักพัฒนาการทางสมองและพหุปัญญา หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน จึงกำหนดให้ผู้เรียนเรียนรู้ 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ดังนี้

1. ภาษาไทย
2. คณิตศาสตร์
3. วิทยาศาสตร์
4. สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม
5. สุขศึกษาและพลศึกษา
6. ศิลปะ
7. การงานอาชีพและเทคโนโลยี
8. ภาษาต่างประเทศ

ในแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ได้กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้เป็นเป้าหมายสำคัญของการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน มาตรฐานการเรียนรู้ระบุสิ่งที่ผู้เรียนพึงรู้ ปฏิบัติได้ มีคุณธรรมจริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์เมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน นอกจากนี้มาตรฐานการเรียนรู้ยังเป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อนพัฒนาการศึกษาทั้งระบบ เพราะมาตรฐานการเรียนรู้จะสะท้อนให้ทราบว่าการอะไร จะสอนอย่างไร และประเมินอย่างไร รวมทั้งเป็นเครื่องมือในการตรวจสอบเพื่อการประกันคุณภาพการศึกษาโดยใช้ระบบการประเมินคุณภาพภายในและการประเมินคุณภาพภายนอก ซึ่งรวมถึงการทดสอบระดับเขตพื้นที่การศึกษา และการทดสอบระดับชาติ ระบบการตรวจสอบเพื่อประกันคุณภาพดังกล่าวเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยสะท้อนภาพการจัดการศึกษาว่าสามารถพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามที่มาตรฐานการเรียนรู้กำหนดเพียงใด

ตัวชี้วัด

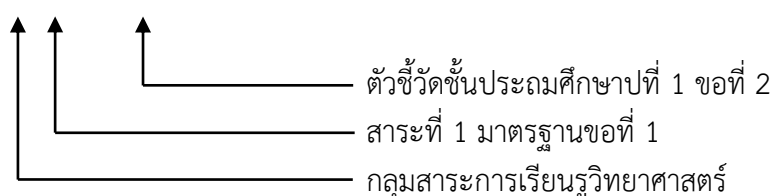
ตัวชี้วัดระบุสิ่งที่นักเรียนพึงรู้และปฏิบัติได้ รวมทั้งคุณลักษณะของผู้เรียนในแต่ละระดับชั้น ซึ่งสะท้อนถึงมาตรฐานการเรียนรู้ มีความเฉพาะเจาะจงและมีความเป็นรูปธรรม นำไปใช้ในการกำหนดเนื้อหา จัดทำหน่วยการเรียนรู้ จัดการเรียนการสอน และเป็นเกณฑ์สำคัญสำหรับการวัดประเมินผลเพื่อตรวจสอบคุณภาพผู้เรียน

1. ตัวชี้วัดชั้นปี เป็นเป้าหมายในการพัฒนาผู้เรียนแต่ละชั้นปีในระดับการศึกษาภาคบังคับ (ประถมศึกษาปีที่ 1 – มัธยมศึกษาปีที่ 3)

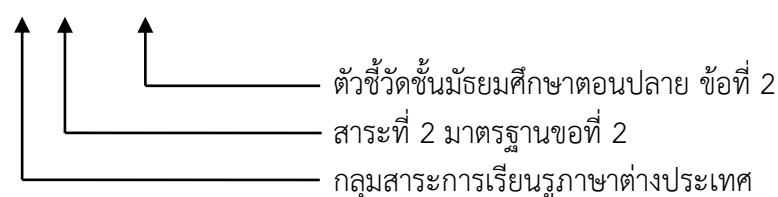
2. ตัวชี้วัดวงชั้น เปนเป้าหมายในการพัฒนาผู้เรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (มัธยมศึกษาปีที่ 4 - 6)

หลักสูตรได้มีการกำหนดรหัสกับมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดเพื่อความเข้าใจ และให้สื่อสารตรงกันดังนี้

ว 1.1 ป. 1/2

ต 2.2 ม. 4-6/2

3. การอ่านและการเขียน

1. การอ่าน

1.1 ความสำคัญของการอ่าน

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540, หน้า 149) ได้กล่าวว่าทักษะการอ่านเป็นทักษะที่จำเป็นและสำคัญเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวันเนื่องจากในปัจจุบันโอกาสที่เราจะได้เห็นและอ่านภาษาอังกฤษมีมากขึ้นเพราะประเทศไทยเป็นประเทศที่กำลังพัฒนา การรับเอาเทคโนโลยีและวิชาการใหม่ ๆ รวมทั้งเครื่องอุปโภคและบริโภคจากต่างประเทศจึงเข้ามามีบทบาทเป็นอย่างมากในชีวิตของคนไทย ทักษะการอ่านจึงมีความสำคัญมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการติดต่อทำสัญญา ค้าขาย หรือแม้แต่การอ่านฉลากสินค้าอุปโภคและบริโภคล้วนแต่ต้องอาศัยความเข้าใจในการอ่านทั้งสิ้น แต่เนื่องจากทักษะการอ่านเป็นทักษะที่ซับซ้อน และต้องอาศัยการฝึกฝนเป็นอย่างดี ดังนั้นทักษะการอ่านจึงจำเป็นต้องได้รับการฝึกฝนจากการเรียนในห้องเรียนจากครูผู้สอนจนชำนาญก่อนแล้ว จึงไปฝึกเพิ่มเติมเองนอกห้องเรียน ซึ่งต่างจากการฝึกทักษะการฟัง – พูด ซึ่งสามารถฝึกได้เองจากเทปฝึก หรือแหล่งต่าง ๆ รอบตัวซึ่งอยู่นอกห้องเรียน เมื่อนักเรียนได้ฝึกการอ่านจนเกิดความชำนาญแล้ว ทักษะการอ่านก็จะติดตัว ผู้เรียนต่อไป ถึงแม้จะไม่ได้เรียนจากห้องเรียนแล้วก็ตาม จึงนับว่าทักษะการอ่านเป็นทักษะที่ติดทนกับผู้เรียนได้นานที่สุด

สนิท สัตโยภาส (2545, หน้า 93 – 94) กล่าวว่า การอ่านมีความสำคัญดังต่อไปนี้

1. การอ่านช่วยให้ผู้อ่านได้รับความรู้ มีความรอบรู้ไม่แคบอยู่เฉพาะเรื่อง ถ้าได้อ่านหนังสือพิมพ์ วารสาร หรือนิตยสารอยู่เป็นประจำแล้ว ก็จะทำให้ผู้อ่านเป็นคนทันสมัยทันเหตุการณ์

รู้เท่าทันความเปลี่ยนแปลงของสังคมและโลก เมื่อเข้าวงสนทนากับใครก็จะร่วมสนทนาได้ เข้าใจและเข้าสังคมได้โดยไม่ขัดเขิน

2. การอ่านช่วยพัฒนาความคิด และยกระดับสติปัญญาให้สูงขึ้น เพราะเมื่ออ่านมากย่อมมีความรู้มาก ฉลาดปราดเปรื่อง และอ่านถึงขั้นเชี่ยวชาญในเรื่องที่สนใจและติดตามอ่านได้

3. การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญสำหรับการศึกษา เพราะผู้เรียนต้องอาศัยการอ่านช่วยศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองเพิ่มเติมจากการเรียนในชั้นเรียน

4. การอ่านช่วยให้มีความก้าวหน้าในอาชีพ เพราะการประกอบอาชีพทุกอาชีพต้องอาศัยความรู้ความสามารถ ความชำนาญในการทำงาน ถ้าบุคคลใดพยายามแสวงหาความรู้ความสามารถใส่ตนให้ทันสมัยและสอดคล้องกับวิทยาการใหม่ๆ อยู่เสมอ ย่อมมีความเจริญก้าวหน้าในอาชีพมากกว่า ผู้ที่ไม่พัฒนาตนเอง และวิธีการสำคัญประการหนึ่งที่จะได้ความรู้ประสบการณ์และความสามารถในวิทยาการใหม่ ๆ คือ การอ่าน

5. การอ่านช่วยปรับปรุงบุคลิกภาพให้ดีขึ้น ด้วยเหตุที่มีหนังสือในกลุ่มที่มีเนื้อหาซึ่งเสนอแนะเกี่ยวกับการวางตน การพูดจา การเข้าสังคม การแต่งกาย ตลอดจนแนะนำการปฏิบัติตนไปในทางที่เหมาะสมและทันสมัยมีอยู่มากมาย ถ้าผู้อ่านได้นำข้อแนะนำเหล่านั้นมาทดลองปฏิบัติตามก็จะทำให้บุคลิกภาพเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีได้

6. การอ่านช่วยแก้ปัญหาในใจได้ เพราะปัญหาที่เราประสบในชีวิตประจำวันอาจมีวิธีแก้ไขในหนังสือที่อ่าน ช่วยให้สามารถนำความรู้มาประยุกต์แก้ปัญหาของเราได้ เช่น ปัญหาชีวิต ปัญหาสุขภาพ ปัญหาการดูแลสุขภาพ ปัญหากฎหมาย หรือปัญหาเกี่ยวกับการประกอบอาชีพ เป็นต้น

7. การอ่านทำให้เกิดความจรรโลงใจ ได้รับความเพลิดเพลิน สนุกสนานช่วยให้จิตใจได้พักผ่อนหลังจากที่ได้เคร่งเครียดกับงานมา

8. การอ่านช่วยให้เราใช้เวลาว่างได้อย่างมีคุณค่า

สำราญ คุรุครุชิต (อ้างถึงใน วินัย ชินบุตร, 2547, หน้า 25) ได้กล่าวว่าในฐานะที่เป็นนักเรียนนักศึกษา การอ่านเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาเล่าเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการเรียนระดับสูงยังมีความจำเป็น และจะต้องมีทักษะในการอ่านหลายอย่าง เป็นต้นว่ารู้จักปรับระดับการอ่านให้เหมาะสมกับความต้องการและความจำเป็นของเนื้อหา รู้จัก จับใจความ ความสำคัญของตอนที่อ่าน เข้าใจหลักการสำคัญของการลำดับของเหตุการณ์ของข้อโต้แย้ง และในขอบเขตของเหตุผลที่แสดงไว้ รู้จักสรุปความ (Making Conclusion) รู้จักตีความจากส่วนอื่นของข้อความ (Inference) เข้าใจถึงคุณค่าตามแนวทัศนะที่แสดงไว้ ฯลฯ นั่นคือ จะต้องอ่านด้วยความตั้งใจจริงและด้วยความคิดตลอดเวลา หากไม่อาจทำได้ดังนี้ ก็มีโอกาสมากที่จะประสบความล้มเหลวในการเรียนเพราะการอ่านกับความสำเร็จในการเรียนมีความสัมพันธ์กันมาก สำหรับผู้ประกอบอาชีพ ก็จำเป็นต้องใช้ความสามารถในการอ่าน โดยเฉพาะอาชีพในระดับวิชาชีพนั้น หากอ่าน ไม่พอ ก็อาจเป็นอุปสรรคต่อความก้าวหน้า หรือไม่ก็อาจให้บริการแก่ผู้อื่นได้ตามที่ควร เพราะโลกปัจจุบันเต็มไปด้วยคำแนะนำสั่งสอน แหล่งความรู้ความสนุกสนานเพลิดเพลินจากข้อเขียนนับไม่ถ้วน หากขาดความสามารถในการอ่านแล้ว เป้าหมายของชีวิตในด้านอาชีพที่ทุกคนมีสิทธิ์ที่จะหวังให้ประสบความสำเร็จก็จะถูกจำกัด การคมนาคมและการติดต่อสื่อสารต่าง ๆ ที่กระทำกันอย่างรวดเร็วและเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ในปัจจุบัน ยิ่งเพิ่มความจำเป็นที่เราจะต้องอ่าน และอ่านให้ได้ด้วยความสามารถมากขึ้น ไม่เช่นนั้นอาจ

ต้องสูญเสียโอกาสด้านงานอาชีพดังกล่าวแล้ว การสื่อสารมวลชนอื่น ๆ อาจมีส่วนช่วย แต่ก็ก็เป็นเพียงส่วนช่วย ยังไม่พอต่อการที่จะคงความคล่องตัวหรือให้ความรู้ความเข้าใจที่จะยังความสำเร็จมาสู่การทำงานได้เต็มสมบูรณ์ ในฐานะบุคคลทั่วไป การอ่าน เช่น เพื่อความสนุกเพลิดเพลินในยามว่างก็ได้ประโยชน์ในอีกรูปแบบหนึ่งไม่ใช่ในทางปฏิบัติ แต่เป็นคุณค่าทางจิตวิญญาณทำให้เรามองระบบค่านิยมที่แตกต่างออกไปและให้เราสามารถเลือกหาประสบการณ์ที่จะมาปรุงแต่งชีวิตให้ดีขึ้น สำหรับประเทศไทยเรานั้นก็พอจะเห็นความสำคัญของการอ่านอยู่บ้าง ทั้งทางรัฐบาลโดยเฉพาะหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาและเอกชนโดยเฉพาะที่ผลิตและจำหน่ายหนังสือต่างก็มีการเคลื่อนไหว มีส่วนสนับสนุนส่งเสริมการอ่านอยู่ไม่น้อย แต่ก็ไม่อาจทำได้ในลักษณะของโครงการถาวร หรือกว้างขวางจริงจัง และคนเราก็ยังมีการอ่านกันน้อย ทั้งนี้จากข้อเท็จจริงที่จะพบเห็นกันอยู่ทั่วไป ไม่ต้องคำนึงให้ไกลไปถึงว่าอ่านได้อย่างไร มีประสิทธิภาพหรือไม่บรรดาผู้ผลิตจำหน่ายหนังสือ ไม่ว่าจะประเภทใด ต่างก็ต้องออกปากบ่น ไปตามกัน หนังสือที่ผลิตออกจำหน่ายได้โดยทั่วไปเป็นจำนวนหมื่นเท่านั้น ทั้ง ๆ ที่ประชากรของเรามีร่วม 50 ล้านคน

ฟินอคเซียโร (พุทธารัตน์ ทะสา, 2544, หน้า 22 อ้างอิงมาจาก Fioncchiaro, 1994, pp. 41 - 46) ได้กล่าวไว้ว่า การอ่านเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดของการแสวงหาความรู้เพื่อนำไปใช้ปรับปรุงพัฒนาคุณภาพชีวิตและสังคม ความรู้ที่ได้รับจากการอ่านเป็นความรู้ที่ได้มาจากการลงทุนที่น้อยที่สุด แต่เป็นความรู้ที่ขยายไปสู่กว้างที่สุด โดยเฉพาะในโลกปัจจุบันที่มีความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการอย่างมาก การอ่านจึงเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะทำให้บุคคลก้าวหน้าทันต่อเหตุการณ์และความเจริญก้าวหน้าของโลก

สรุปได้ว่าการอ่านมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ บรรดาทักษะของการแสวงหาความรู้ทักษะการอ่านถือว่าเป็นทักษะที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้มากที่สุด แม้บุคคลธรรมดาก็ต้องอาศัยการอ่านเช่นกัน ไม่ว่าจะเป็นการอ่านหนังสือยามว่าง อ่านป้ายโฆษณา อ่านหนังสือพิมพ์ อ่านฉลากยา อ่านข้อฎาระเบียบต่าง ๆ ที่ต้องปฏิบัติตาม เป็นต้น มีคำกล่าวอยู่ว่า “ผู้อ่านมากย่อมรู้มาก ผู้รู้มากเป็นบัณฑิต”

1.2 ความหมายของการอ่าน

ตามความเข้าใจโดยทั่วไปการอ่าน หมายถึง การเปิดหน้าหนังสือ ดูตัวอย่างซึ่งผสมเป็นสัญลักษณ์แทนคำพูด และออกเสียงสัญลักษณ์นั้น ๆ หรืออย่างทีกล่าวว่าการอ่านคือการนำความหมายจากตัวหนังสือที่ผสมอยู่ และหากจะอ่านให้ได้ก็เพียงให้รู้ว่าอักษรตัวใดใช้แทนเสียงอะไร โดยนัยนี้การอ่านคือการอ่านออกเสียงคำ ความคิดที่ว่า การอ่านหมายถึงเพียงการรับรู้ รู้จักและออกเสียงคำได้นี้มีมานานร่วม 300 ปีทีเดียว และแม้ปัจจุบันนี้ก็ยังมีคนคิด เชื้อเช่นนี้อยู่ โดยสรุปแล้ว ความหมายของการอ่านเหล่านี้ก็อยู่ที่ความคิด และเข้าใจในสิ่งที่อ่าน เพราะหากอ่านแล้วไม่เข้าใจก็ไม่ได้ชื่อว่าเป็นการอ่าน (อ้างถึงใน วินัย ชินบุตร, 2547, หน้า 26)

การอ่าน หมายถึง กระบวนการ ในการแปลความหมายของตัวอักษร หรือสัญลักษณ์ที่มีการจดบันทึกไว้ กระบวนการในการอ่านเป็นกระบวนการที่ซับซ้อน เมื่อเด็กเปล่งเสียงตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ออกมาเป็นคำพูดถ้าหากไม่เข้าใจคำพูดนั้นจัดว่าไม่ใช่การอ่านที่สมบูรณ์ เป็นแต่เพียงส่วนหนึ่งของการอ่านเท่านั้น ลักษณะการอ่านที่แท้จริง ได้แก่ การทำความเข้าใจความหมายของเรื่องที่อ่าน ความหมายดังกล่าวนี้มิใช่เกิดจากตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ที่อ่านเท่านั้น

หากขึ้นอยู่กับภาระกระตุ้นให้เกิดความคิดรวบยอดหรือจินตนาการของผู้อ่านเป็นสำคัญ การเข้าใจความหมายของตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ที่อ่าน ขึ้นอยู่กับความหมายที่ผู้อ่านจะต้องทำความเข้าใจ โดยอาศัยประสบการณ์เดิมของผู้อ่านเป็นพื้นฐานการอ่านจึงเป็นกระบวนการที่ประกอบด้วย การแปลความ การตอบสนอง การกำหนดความมุ่งหมายและการจัดลำดับภาพของตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ที่ผู้อ่านเห็น จะกระตุ้นการทำงานของสมอง ซึ่งขึ้นอยู่กับคุณภาพและปริมาณของประสบการณ์ซึ่งผู้อ่านมีมาก่อน (อ้างถึงในวินัย ชินบุตร, 2547, หน้า 27)

อริยัญญา ฤาชัย (2541, หน้า 18) ให้ความหมายว่า การอ่านเป็นกระบวนการการแปลความหมายของตัวอักษรออกมาเป็นถ้อยคำหรือความเข้าใจจากตัวอักษรออกมาเป็นความคิดแล้วสามารถนำความคิดนั้นไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้

เตือนใจ กรวยกระโทก (2543, หน้า 15) อธิบายว่าการอ่านเป็นกระบวนการแปลความหมายของตัวอักษร เป็นความคิดโดยอาศัยประสบการณ์เดิม แล้วนำความคิดไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อไป

บันลือ พฤษะวัน (2545) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ดังนี้

1. การอ่าน คือ การผสมเสียงของตัวอักษรหรือสะกดตัวผสมคำ ซึ่งระยะหนึ่งเรียกว่า “อ่านออก” เพื่อมุ่งให้อ่านหนังสือได้ถูกต้อง แดกฉาน ขยายประสบการณ์ในการอ่านคำโดยตรง

2. การอ่าน เป็นการใช้ความสามารถในการผสมผสานของตัวอักษรออกเสียงเป็นคำเป็นประโยค ทำให้เกิดความเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่าน ซึ่งผู้ฟังฟังแล้วรู้เรื่อง เรียกว่า “อ่านได้”

3. การอ่าน เป็นการใช้เทคนิคการจำรูปคำ (word's figuration) เข้าใจรูปประโยคแล้วสรุปเรื่องราว เข้าใจเรื่องราวที่ผู้เขียนสื่อความคิดมายังผู้อ่าน คือ อ่านแล้วสามารถประเมินผลของสิ่งที่อ่านได้ เรียกว่า “อ่านเป็น”

4. การอ่าน เป็นการพัฒนาความคิด โดยผู้อ่านใช้ความสามารถหลาย ๆ ด้าน นับตั้งแต่การสังเกต การจำรูปคำ การใช้ประสบการณ์เดิมมาแปลความ ตีความ หรือถอดความให้เกิดความเข้าใจเรื่องราวที่อ่านได้ดี ตลอดจนนำสิ่งที่อ่านมาใช้เป็นประโยชน์ เป็นแนวคิด แนวปฏิบัติได้ดี

จากที่กล่าวมาทั้งหมดพอสรุปได้ว่า การอ่าน คือ กระบวนการในการแปลความหมายจากภาพ จากสัญลักษณ์ต่าง ๆ จากตัวอักษร หรือเรื่องราวออกมาเป็นความคิด โดยอาศัยการรวบรวมและตีความหมายจากการอ่าน เพื่อให้ได้มาซึ่งความเข้าใจเป็นสำคัญ และการอ่านจะประสบความสำเร็จหรือไม่ขึ้นอยู่กับความรู้ความสามารถและประสบการณ์ของผู้อ่านเป็นสำคัญ

1.3 องค์ประกอบของการอ่าน

กัณฑาทิพย์ สิงหนะเนติ (2531) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการอ่าน เพื่อที่จะได้บรรลุเป้าหมาย จำเป็นจะต้องใช้เทคนิคเข้าช่วยบางประการ ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 หัวข้อใหญ่ ๆ ตามลำดับคือ

- 1) ใจความสำคัญ (Main Idea)
- 2) เครื่องชี้บริบท (Context Clues)
- 3) เครื่องชี้วัดความสัมพันธ์ในประโยคและระหว่างประโยค (Cohesion and Coherence Device)

4) อื่น ๆ (Miscellaneous) ซึ่งได้แก่เครื่องหมายวรรคตอน ภาษาละตินบางคำ และการลบคำที่ซ้ำซ้อนกัน

บัญชา อิงสกุล (2545, หน้า 67) ได้กล่าวถึงโครงสร้างหรือองค์ประกอบของการอ่านไว้ 4 ระดับ คือ

- 1) การอ่านออกเสียง (Decoding Print Word)
- 2) การเข้าใจความหมาย (Comprehending Meaning) ผู้อ่านมีความเข้าใจข้อความทั้งระดับตัวอักษร ระดับตีความหรือแปลความ
- 3) การมีปฏิกิริยาต่อสิ่งที่อ่าน (Reacting to Meaning) ผู้อ่านใช้วิจารณ์ญาณตัดสินว่าเรื่องที่อ่านเชื่อได้เพียงใด ซึ่งเป็นการอ่านระดับวิจารณ์
- 4) การนำความรู้ที่ได้จากการอ่านไปใช้ (Applying Meaning) ผู้อ่านนำประสบการณ์เดิมที่มีอยู่ผสมผสานกับความรู้ที่อ่านมาได้ใหม่

การอ่านเป็นกระบวนการที่ซับซ้อน และต้องอาศัยความรู้ ความสามารถหลายอย่างเป็นพื้นฐาน คือ ผู้อ่านจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับคำ วลี หรือประโยคที่นำมาเรียบเรียงกันนั้นว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างไร เพื่อที่จะให้เกิดความเข้าใจในเรื่องที่อ่านว่าผู้เขียนมีเจตนาที่จะถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก เช่นไร ให้ผู้อ่านมีความเข้าใจตรงกันกับผู้อ่านก็จะเกิดอรรถรสในการอ่านมากยิ่งขึ้น

ได้มีผู้ที่กล่าวถึงองค์ประกอบของการอ่านไว้มากมาย และส่วนมากก็จะมีความเห็นคล้าย ๆ กันดังเช่น สมิตรา อังวัฒนกุล (2540, หน้า 150 -151) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการอ่านที่จะทำการวัดได้อย่างน่าเชื่อถือ ดังนี้

1) ความรู้เกี่ยวกับคำโดยทั่ว ๆ ไป หมายถึง ความรู้เกี่ยวกับคำ ได้แก่ ความกว้าง ความลึก และขอบเขตของคำศัพท์ ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า ความรู้เกี่ยวกับคำอย่างกว้างขวางหรือความชำนาญในการใช้คำ เป็นสิ่งสำคัญประการแรกที่จะนำไปสู่การบรรลุถึงความสามารถระดับสูงของทักษะการอ่านทุกชนิด

2) ความเข้าใจเรื่องราวที่ปรากฏอย่างชัดเจน ซึ่งรวมทักษะอื่น ๆ ด้วย เช่น การรู้ตำแหน่งของข้อความที่กล่าวถึงอย่างเจาะจง การเข้าใจความหมายตามตัวอักษรและความสามารถในการติดตามเรื่องที่อ่านตามลำดับ ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า แบบสอบอ่านที่ยอมรับกันเป็นจำนวนมากมักจะวัดความสามารถในการอ่านทางด้านนี้มากกว่าด้านอื่น ๆ

3) ความเข้าใจความหมายที่แฝงอยู่ รวมถึงความมีเหตุผลในการอ่าน ความสามารถในการใช้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน ตลอดจนสามารถเดาเหตุการณ์เกี่ยวกับผลที่ตามมา การเข้าใจความหมายของคำจากเนื้อเรื่อง เข้าใจการจัดลำดับของเรื่องที่อ่าน ทราบถึงความคิดสำคัญและการจัดลำดับของความคิด เข้าใจความหมายที่แฝงอยู่ของข้อความที่อ่าน โดยการใช้ข้อสรุปหรือหลักเกณฑ์จากเรื่องที่อ่าน อย่างไรก็ตามทักษะที่สามนี้มีความสัมพันธ์กับทักษะในการเข้าใจความหมายที่ปรากฏอย่างชัดเจน เพราะการที่จะได้ความหมายของเรื่องที่อ่านนั้น ผู้อ่านจะต้องเข้าใจความหมายตามตัวอักษร หรือความหมายที่ปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจนก่อน

4) ความซาบซึ้ง หมายถึง ความสามารถในการทราบถึงความตั้งใจ หรือ จุดมุ่งหมายของผู้เขียน การทราบถึงอารมณ์หรือแนวของเรื่อง ความสามารถในการเข้าใจกลไก ทางวรรณคดีที่ทำให้ผู้เขียนบรรลุถึงจุดมุ่งหมาย

ดังนั้นการอ่านจึงไม่ใช่เพียงแต่อ่านได้ แปลคำศัพท์ได้ หรือรู้โครงสร้างของประโยคเท่านั้น แต่ผู้อ่านจำเป็นจะต้องเข้าใจเรื่องหรือข้อความที่ติดตามเป็นตอน ๆ ให้อ่านนั้นว่า มีความสัมพันธ์กัน และควรที่จะสามารถสรุป หรือให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้ด้วย

บัญชา อึ้งสกุล (2545, หน้า 19) ได้ให้ความเห็นว่า การพัฒนาความพร้อมในการเรียนอ่านของเด็ก ควรมียุทธศาสตร์ประกอบที่สำคัญดังนี้

1) ความพร้อมทางด้านร่างกาย ได้แก่ สุขภาพการใช้สายตา การฟัง การพูด ความสัมพันธ์ทางกล้ามเนื้อมือกับตา

2) ความพร้อมทางด้านสติปัญญา ได้แก่ ความสามารถในการลำดับเหตุการณ์จากนิทานที่ได้ฟังหรือดูภาพ ลำดับภาพได้ดี สติปัญญาจำได้แม่นยำ

3) ความพร้อมทางอารมณ์ ได้แก่ ความรู้จักควบคุมอารมณ์ สามารถทำงานเป็นหมู่เล่นเป็นหมู่ ไม่แย่งสิ่งของกัน ไม่ทะเลาะวิวาทกันบ่อย ๆ

4) ความพร้อมทางด้านจิตวิทยา ได้แก่ ความสนใจในการอ่าน การดูภาพ จากแนวคิดดังกล่าวอาจสรุปได้ว่า องค์ประกอบของการอ่านนั้นสามารถแยกประเภทได้ 2 ประเภท คือ

1) ความพร้อมทางด้านร่างกาย หมายถึง ความสมบูรณ์ทางด้านร่างกายไม่เจ็บป่วย มีร่างกายที่สมบูรณ์แข็งแรง พร้อมทั้งจะแสวงหาความรู้โดยวิธีการอ่านอยู่เสมอ

2) ความพร้อมทางด้านสติปัญญา หมายถึง ความสมบูรณ์ทางด้านความรู้ ความคิด และเหตุผล อันจะนำไปสู่การแปลสัญลักษณ์จากสิ่งที่อ่านได้ ทำให้เกิดความเข้าใจ สามารถจับใจความสรุป และวิเคราะห์อย่างถูกต้องได้

1.4 รูปแบบการอ่าน

สมุทร เซ็นชาวนิช (2545) กล่าวถึง รูปแบบการอ่านมี 2 ลักษณะ คือ

1) สกิมมิ่ง (Skimming) เป็นการอ่านแบบข้ามคำ เป็นวิธีการอ่านอย่างรวดเร็ว และข้ามเป็นตอน ๆ กล่าวคืออาจจะอ่านตอนนี้ก่อน แล้วข้ามไปประมาณสี่หรือห้าประโยค จึงจะอ่านข้อความตอนใหม่ต่อไปถ้าเห็นว่าไม่จำเป็นและสำคัญ ผู้เชี่ยวชาญทางการอ่านบางท่านเรียกอ่านแบบนี้ว่า “อ่านด้วยนิ้ว” (Reading with Fingers) การอ่านแบบนี้ มีจุดมุ่งหมายหลัก อยู่ 2 ประการ

1.1) อ่านเพื่อเก็บประเด็นหรือจับใจความสำคัญโดยทั่ว ๆ ไป

1.2) อ่านเก็บรายละเอียดที่สำคัญบางอย่างเท่านั้น

วิธีการแบบนี้ควรยึดเป็นหลักปฏิบัติในการอ่านแบบนี้ พอจะสรุปได้ดังนี้

1) อ่านสองหรือสามคำแรกและสองหรือสามประโยคสุดท้ายในแต่ละประโยค วิธีนี้จะอ่านข้ามหรือมองผ่านส่วนที่คิดว่าไม่มีความสำคัญในประโยคนั้นเลย

2) การพรีวิว (Preview) คือความสามารถที่จะคิดและคาดการณ์เห็นแนวความคิดบางอย่างได้ล่วงหน้าก่อนการอ่านจริง

3) อ่านส่วนแรกของประโยคอย่างรวดเร็ว ๆ วิธีนี้เราจะไม่อ่านจนจบประโยค เพียงแต่กวาดสายตามองผ่าน ๆ ไป แล้วจึงเริ่มอ่านประโยคใหม่

4) อ่านแต่เฉพาะส่วนกลางของหน้าหนังสือ การอ่านแบบนี้ สายตาจะจับอยู่ที่ตอนกลางหน้าหนังสือเท่านั้น และอ่านเกือบจะทุกประโยคด้วย

5) อ่านแต่เฉพาะคำหรือวลีที่สำคัญ ๆ ซึ่งคำวลีดังกล่าวจะมีตัวเลขกำกับอยู่ หรือเขียนเป็นตัวเอนอยู่ในเครื่องหมายคำพูด บางทีอาจจะเขียนด้วยตัวอักษรใหญ่ หรืออาจจะขีดเส้นใต้ไว้อย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้ แต่การอ่านแบบนี้เน้นที่จุดมุ่งหมายเพื่อเก็บรายละเอียดมากกว่าที่จะจับใจความสำคัญ

2) สแกนนิ่ง (Scanning) การอ่านแบบนี้เป็นการอ่านแบบกวาดสายตา เป็นวิธีหรือเทคนิคการอ่านข้อความอย่างรวดเร็ว ๆ และคร่าว ๆ โดยมีจุดมุ่งหมายแต่เพียงเพื่อที่จะค้นหาข้อมูลหรือคำตอบเฉพาะสำหรับคำถามบางข้อที่ต้องการเท่านั้น อย่างเช่นตอนที่เราค้นหารายชื่อในสมุดโทรศัพท์ เป็นต้น ดังนั้นเวลาสแกนนิ่งจึงมุ่งแต่เพียงหารายชื่อ วันเดือนปี ตัวเลขหรือข้อมูลที่ต้องการบางอย่างเพื่อเอามาใช้อ้างอิงหรือสนับสนุนทางทฤษฎี หรือแนวคิดที่ต้องการบางอย่างให้กระจ่างชัดยิ่งขึ้น เป็นการอ่านที่ตั้งใจสูงมาก จะต้องจับประเด็นที่ต้องการไว้ให้ได้ ดังนั้นขณะที่กำลังสแกนนิ่งอยู่จึงต้องคำนึงอยู่ตลอดเวลาว่ากำลังค้นหาคำตอบหรือข้อมูลอะไร ในการอ่านแบบนี้สิ่งที่ควรรำลึกไว้เสมอคือ ไม่จำเป็นจะต้องเข้าใจหรือรู้คำศัพท์ในข้อความนั้น ๆ หมดทุกคำ ทั้งนี้ ก็เพราะว่าจุดมุ่งหมายของเราเพียงแต่ต้องการที่จะหาคำบางคำ ตัวเลขบางตัวเลข หรือความคิดบางอย่างเท่านั้น ถ้าได้สิ่งที่ต้องการแล้ว ก็ถือว่าได้ใช้เทคนิคอันนี้จนได้ผลสำเร็จตามที่ใฝ่ฝันไว้

กัททาทิพย์ สิงหะเนติ (2531, หน้า 1 - 2) ได้พูดถึงการอ่านที่แตกต่างกันออกไปเพราะขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ของการอ่าน และได้แบ่งลักษณะ การอ่านออกเป็น 6 ลักษณะ ดังนี้ คือ

1) Scanning เป็นการอ่านที่เร็วที่สุดใน 6 แบบ วิธีการอ่านแบบนี้เป็นการอ่านเพื่อเจาะจงหาสิ่งที่ต้องการ เช่น อ่านเพื่อหาวันที่ หากจำนวน หาชื่อ ว่าอยู่ที่ไหน การอ่านแบบนี้มักจะอ่านโดยการกวาดสายตาไปตามหน้ากระดาษ เพื่อหาตัวชี้แนะที่จะนำไปสู่สิ่งที่เขากำลังค้นอยู่

2) Skim Reading เป็นลักษณะการอ่านที่ใช้วิธีการของ Scanning ผสมผสานกับการอ่านเร็วอย่างรวดเร็ว การอ่านแบบ Skim Reading ใช้สำหรับเวลาต้องการจับประเด็นสำคัญ ๆ ของบทอ่าน หรือเพื่อเวลาอ่านให้ได้ภาพอย่างกว้าง ๆ ของบทอ่านในการอ่านลักษณะนี้ ผู้อ่านจึงมักจะอ่านหัวเรื่อง บทนำ บทสรุป และประโยคหลัก ๆ ของบทความเป็นสำคัญ

3) Rapid Reading เป็นการอ่านเพื่อให้ได้ใจความรวม ๆ ของบทอ่านในเวลาเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ การอ่านลักษณะนี้ถือว่า เวลาเป็นตัวการสำคัญที่สุด

4) Personal Reading เป็นการอ่านที่บางคนอาจเรียกว่า Reading for Pleasure คือ การอ่านอย่างไม่รีบร้อน เป็นการอ่านไปเรื่อย ๆ ตามสบาย เวลาที่เราอ่านนิยาย เรื่องสั้น ก็มักเป็นลักษณะนี้

5) Analytical Reading เป็นการอ่านในระดับสูง คือนอกเหนือไปจากอ่านจนเข้าใจความหมายเบื้องต้นของบทอ่านนั้น ๆ แล้วจึงจะต้องใช้ทักษะการวิเคราะห์การวิพากษ์วิจารณ์เข้าช่วย เพื่อที่จะแยกแยะข้อเท็จจริงออกจากข้อคิดเห็น หรือ เพื่อหาความนัยและข้อสรุปที่แฝงอยู่หรือเพื่อหา

พยานหลักฐาน หาเหตุผล ข้อโต้แย้ง ข้อเปรียบเทียบ เป็นการอ่านที่อาศัยการตีความหมายที่ลึกซึ้ง การอ่านนิยาย หนังสือ เพื่อตีพิมพ์วิจารณ์ก็อยู่ในข่ายการอ่านแบบนี้

6) Study Reading ถ้าจะเทียบกันแล้ว การอ่านแบบนี้เป็นการอ่านที่ช้าที่สุดในจำนวนที่กล่าวมาทั้งหมด เพราะเมื่อต้องการจะอ่านเพื่อการศึกษา จำเป็นต้องอ่านอย่างระมัดระวัง เพื่อเข้าใจได้ตลอดองแท้

สรุปได้ว่า การอ่านมีความสำคัญและจำเป็นต่อการดำรงชีวิตมนุษย์แต่การอ่านจะช่วยให้ผู้อ่านเกิดการเรียนรู้มากที่สุด จะต้องมียุทธศาสตร์การอ่านที่ดี เช่น อ่านแบบรวดเร็วหรืออ่านเอาความ (Skimming) อ่านเพื่อค้นหาข้อมูลหรือเพื่อหาคำตอบเฉพาะสำหรับคำถาม (Scanning) เป็นต้น ยิ่งไปกว่านั้นถ้าใช้เทคนิคการสอนอ่านโดยใช้แผนภูมิกราฟฟิกจะช่วยให้ผู้อ่านกระตือรือร้นที่จะอ่าน มีแรงจูงใจในการอ่านและช่วยให้เข้าใจเนื้อหาได้ดีขึ้นอีกด้วย

3. การเขียน

2.1 ความสำคัญของการเขียน

ประนอม สุรัสวดี (2545) ได้กล่าวว่า ทักษะการเขียนเป็นทักษะขั้นสุดท้ายและเป็นทักษะที่ยากที่สุด เพราะเน้นการแสดงออกทางการเขียน ในอดีตผู้สอนจะสนใจเฉพาะกฎเกณฑ์ ไวยากรณ์ จึงฝึกให้นักเรียนลอกคำศัพท์ เขียนประโยคต่าง ๆ ตามที่ครูกำหนดให้ ทำแบบฝึกหัดทาง ไวยากรณ์ ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่จะอ่านหรือแปลจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ หรือแปลจาก ภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย แต่การเขียนในปัจจุบันมีการฝึกเขียนเพื่อให้นำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้มี การฝึกเขียนตามสถานการณ์ที่ผู้สอนกำหนดให้ ล้วนแต่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันทั้งสิ้น เช่น การ จดรายการสิ่งต่าง ๆ เพื่อเตือนความจำการเขียนโน้ตต่าง ๆ ถึงเพื่อน การกรอกประวัติส่วนตัว การทำตาราง การทำงานใน ชีวิตประจำวัน การตอบแบบสอบถาม เป็นต้น

ทิพวัลย์ มาแสง (2532) ได้กล่าวไว้ว่าทักษะที่สำคัญในการเรียนภาษาอังกฤษอีก ทักษะหนึ่งคือ ทักษะในการใช้ภาษาเขียน ซึ่งจะต้องอาศัยการฝึกฝนอย่างถูกต้อง และมีแบบอย่างจึง จะสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

พิตรวัลย์ โกวิทวที (2540) ได้กล่าวไว้ว่า ในการเรียนการสอนทักษะทางภาษาทั้ง 4 ทักษะ การเขียน นับเป็นทักษะที่ยากและซับซ้อนมากที่สุด ทั้งนี้เพราะในการฟัง และการอ่าน นักเรียนเป็นฝ่ายรับสาร จึงเป็นเพียงแต่ตีความหรือวิเคราะห์ว่ากำลังได้ยินหรืออ่านอะไร ส่วนในการ พูด นักเรียนสามารถแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกโดยอาศัยภาษาและกริยาท่าทางแต่ในการเขียน นักเรียนต้องมีความสามารถอย่างแท้จริงในทุก ๆ เรื่อง จึงจะสามารถ เขียนหรือถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกให้ผู้อ่านเข้าใจได้

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532) กล่าวไว้ว่าการเขียนเป็นกระบวนการที่มีความสัมพันธ์ เกี่ยวข้องกับความคิดเป็นอย่างยิ่ง เพราะก่อนที่จะเขียน ผู้เขียนจะต้องคิดก่อนเสมอว่า ตนเองจะเขียนเรื่องอะไร เขียนให้ใครอ่านและมีจุดมุ่งหมายในการเขียนอย่างไร โดยพยายามสื่อสาร ทางความคิดกับผู้อ่าน ผู้เขียนจะต้องรวบรวมข้อมูล เลือกสรรสิ่งที่ตนต้องการถ่ายทอดความคิด นำมา ลำดับความต้องการเรียบเรียงออกมาเป็นตัวอักษร ตั้งแต่ระดับประโยคจนถึงระดับข้อความหรือสูง กว่าข้อความ โดยใช้ความรู้ด้านกลไกของการเขียน เป็นต้นว่า การเขียนด้วยลายมือ การสะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอน กฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ตลอดจนวากยสัมพันธ์ เป็นต้น

จากแนวคิดดังกล่าวพอจะสรุปได้ว่า การเขียนเป็นทักษะที่มีความสำคัญและเป็นทักษะที่ยาก เพราะผู้เขียนต้องได้รับการฝึกฝน จนสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้เพื่อการถ่ายทอดความรู้สึก นึกคิดของผู้เขียนออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร โดยจะต้องอาศัยความสามารถเป็นอย่างมาก ที่จะส่งความคิดความรู้สึกให้ผู้อ่านเข้าใจง่าย

2.2 ความหมายของการเขียน

การเขียนเป็นการแสดงออกซึ่งความคิดและความรู้สึกออกมาเป็นเครื่องหมายที่สามารถมองเห็นได้ การสอนเขียนแบ่งเป็น 2 ประเภท ตามลักษณะของผู้เรียน ได้แก่การสอนเขียนให้แก่เด็กเริ่มเขียนเพื่อเตรียมความพร้อมให้แก่ผู้เรียน และการสอนเขียนให้แก่เด็กที่มีความพร้อมในการเขียนแล้วเพื่อให้ผู้เรียนนำทักษะการเขียนไปใช้ในการเรียนทักษะด้านอื่นๆ และนำไปใช้ในชีวิตประจำวันด้วยตัวอย่างกิจกรรมที่ใช้ในการสอนเขียน เช่น การฝึกกลีลามือ การเขียนตามคาบอกรเขียน คาคล่องจองแต่งความ แข่งขันเขียนชื่อสิ่งที่ใช้ทำอาหาร เป็นต้น

จากการค้นคว้าทฤษฎีและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียนสื่อความได้มีนักวิชาการ นักการศึกษาหลายท่านได้หาการศึกษาค้นคว้าในเรื่องของการเขียนไว้ ดังนี้

กรมวิชาการ (2542, หน้า 7) ได้ให้ความหมายของการเขียนไว้ว่า ทักษะการเขียน คือ การแสดงความคิดเห็นของผู้เขียนสื่อผ่านข้อความให้ผู้อ่านเป็นภาษาที่รวมทักษะการเขียนด้วยลายมือ สะอาดเรียบร้อย ไม่ว่าจะเป็นตัวพิมพ์ หรือ ตัวเขียนสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการใช้ไวยากรณ์ ที่ถูกต้องรวมทั้งการเลือกใช้คำศัพท์ สำนวนที่ถูกต้องเหมาะสม และการนำเสนอเรียบเรียงเนื้อหาอย่างมีระบบ

ยูดา รักไทย และเบญจมาศ อ่ำพันธ์ (2544, หน้า 7) กล่าวไว้ว่า การเขียนสื่อความ เป็นการแสดงออกในรูปแบบหนึ่งที่ต้องอาศัยความรู้ประสบการณ์ ความคิด และจินตนาการ เพื่อบอกรายละเอียดบางอย่างให้แก่ผู้อ่าน ซึ่งไม่สามารถบอกได้ด้วยวาจา เนื่องจากเหตุผลบางประการ เช่น เมื่อต้องการสื่อสารเป็นทางการกับผู้ที่ระดับสูงกว่าเรา เมื่อต้องการบันทึกสารนี้ไว้เป็นหลักฐานที่แน่นอนชัดเจน

บัญชา อิงสกุล (2545, หน้า 69) ได้ให้ความหมายของการเขียนไว้ว่า การเขียน คือ การเรียบเรียงความคิดอย่างมีจุดมุ่งหมาย เพื่อเป็นการติดต่อสื่อสารระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน

สิริวรรณ นันทจันทุล (2546, หน้า 11) และสนิท สัตโยภาส (2545, หน้า 2) ให้ความหมายของการเขียนเพื่อการสื่อความคล้ายกันว่า การถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความต้องการ อารมณ์ความรู้สึกและประสบการณ์ของผู้เขียนไปยังผู้อ่านให้เข้าใจตรงตามจุดประสงค์ของผู้เขียน โดยใช้ตัวอักษรเป็นเครื่องมือ

สมพร มั่นตะสูตร (2546 หน้า 3) ได้ให้ความหมายว่าเป็นการเขียนสื่อความ หมายถึง การถ่ายทอดความรู้ ความคิดทัศนคติ และอารมณ์ ด้วยลายลักษณ์อักษร โดยมุ่งให้เกิดความรู้ความเข้าใจเป็นสำคัญ การเขียนสื่อความ จะสัมฤทธิ์ผลได้ดีหากผู้เขียนมีความตั้งใจในเรื่องของภาษากับการสื่อความ และเรื่องการเขียนองค์ประกอบสำคัญของการเขียน

จากความหมายของการเขียนที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นสรุปได้ว่า การเขียนหมายถึง การแสดงความรู้ ความรู้สึก ความคิด ความต้องการสื่อความออกมาในลักษณะของสัญลักษณ์ที่เรียกว่าตัวอักษร อย่างมีระเบียบแบบแผนเพื่อให้ผู้รับสารสามารถเข้าใจตรงกันกับผู้รับสาร

2.3 ประเภทของการเขียน

กรมวิชาการ (2542, หน้า 8) ได้แบ่งการเขียนออกเป็น 4 ประเภท คือ

1) Mechanical Copying คือ การลอกคำ ข้อความ หรือประโยคโดยไม่ต้องสร้างภาษาของตนเอง

2) Controlled Writing คือ การเขียนที่ผู้เรียนสร้างภาษาของตนเองตามคำสั่ง และมีคำตอบกำหนดตายตัว

3) Guided Writing คือ กิจกรรมการเขียนที่ผู้เรียนต้องสร้างภาษาของตนเองตามคำสั่งแต่มีคำตอบหลากหลายไม่ตายตัว

4) Free Writing คือ กิจกรรมการเขียนที่ผู้เขียนเป็นผู้กำหนดเนื้อหารายละเอียดเอง

2.4 กิจกรรมการสอนเขียน

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมการสอนเขียนผู้วิจัยยังไม่พบเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมการสอนเขียนโดยใช้แผนภูมิกราฟฟิกโดยตรง แต่มีผู้กล่าวถึงกิจกรรมการสอนเขียนไว้ดังนี้

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540, หน้า 165) กิจกรรมการสอนทักษะเขียน อาจแบ่งได้เป็น 3 ประเภท คือ

1) การกำหนดขอบข่ายการเรียนรู้ (Controlled Writing) เป็นกิจกรรมการเขียนที่ผู้สอนคัดเลือกรูปแบบและเนื้อหาการเขียนสำหรับผู้เรียน เช่น การเขียนลอกข้อความ การเขียนโดยให้ผู้เรียนคัดลอกข้อความและแลกเปลี่ยนองค์ประกอบบางอย่าง เช่น เปลี่ยนกาลกริยา เปลี่ยนคำเอกพจน์ เป็นพหูพจน์ การเติมข้อความในช่องว่างให้สมบูรณ์ การเรียงประโยคตามลำดับเหตุการณ์ กิจกรรมแบบควบคุมนี้จะใช้เพื่อเสริมการใช้ศัพท์ และโครงสร้างประโยคให้ผู้เรียน

2) การชี้แนะแนวทางให้เขียน (Guided Writing) ครูอาจารย์อาจแนะนำในการเขียนข้อความหรือเรื่องสั้น ๆ โดยให้อิสระผู้เขียนมากกว่าการกำหนดขอบข่ายการเรียนรู้ ผู้สอนอาจจะให้เฉพาะประโยคเริ่มต้น หรือประโยคสุดท้าย และข้อมูลที่จำเป็นสำหรับการเขียน การเขียนแบบนี้อาจใช้ข้อความจากสื่อต่าง ๆ เช่น รูปภาพ ตาราง แผนที่ แผนภูมิ

3) การเขียนแบบอิสระ (Free Writing) การเขียนแบบนี้จะมีการแนะนำน้อยที่สุด นักเรียนมีอิสระในการแสดงความคิดเห็น และในการเขียนอย่างเต็มที่ นักเรียนจะใช้ลีลาการเขียนของตนเอง โดยครูอาจจะเป็นผู้กำหนดหัวข้อเรื่อง หรือให้นักเรียนนึกหัวข้อเรื่องเอง และครูผู้สอนคอยดูว่านักเรียนแต่ละคนมีปัญหาในการเขียนอย่างไรและคอยช่วยแก้ไข

ทิพวัลย์ มาแสง (2532, หน้า 69 -72 อ้างถึงใน วินัย ชินบุตร, 2547, หน้า 39) ได้กล่าวถึงลำดับขั้นของการฝึกเขียนไว้ 3 ประเภท คือ

1) Control การฝึกเขียนแบบ Control สามารถแบ่งได้เป็นลำดับดังนี้

1.1) ให้ลอกอย่างเดียว ซึ่งครูจะต้องคอยควบคุมไม่ให้มีที่ผิด ครูจะให้ตัวอย่างประโยคแล้วให้นักเรียนลอกตามให้ถูกต้อง อุปกรณ์ที่ใช้จะเป็นหนังสือเรียน บัตรคำ แผนภูมิ และกระดานดำ ตามแต่จะเห็นสมควร

1.2) ให้ลอกโดยมีตัวเลือก หรือฝึกเขียนประโยคที่มีตัวเลือกให้ แต่ครูจะต้องเข้มงวดกับการเขียนให้ถูกต้อง ครูจะใช้ตารางเปรียบเทียบแทนช่วยในการสอนก็ได้

1.3) ให้ลอกโดยมีตัวเลือกและเนื้อความต่อเนื่อง

2) Guided การฝึกเขียนแบบ Guided ครูจะให้คำแนะนำในการเขียนข้อความหรือเรื่องสั้น ๆ การแนะนำเริ่มจาก การตั้งชื่อเรื่อง การเริ่มเขียน การดำเนินเนื้อเรื่อง อาจจะแนะนำทั้งหมด แนะนำเป็นบางส่วน จนถึงขั้นสุดท้าย คือขั้นปล่อยให้เขียนเองทุกอย่าง

3) Free Composition (Free Writing) การเขียนแบบนี้จะมีการแนะนำ (Guide) น้อยที่สุด นักเรียนจะมีอิสระในการคิดและในการเขียนอย่างเต็มที่ ครูจะต้องดูข้อผิดพลาดซึ่งมักจะเกิดขึ้นเสมอ ๆ ครูควรจะต้องช่วยแก้ไขให้ได้แก่การเขียนเรื่องต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ คือ

3.1) เนื้อเรื่องสั้น ๆ

3.2) บันทึกประจำวัน

3.3) บันทึกส่วนตัว

3.4) การสรุปข้อความ สรุปบทความ

3.5) เขียนนิทานสั้น ๆ

สุไรพร พงษ์ทองเจริญ (2525, หน้า 139 อ้างถึงใน วินัย ชินบุตร, 2547, หน้า 40) กล่าวว่า การสอนการแต่งความในชั้นมัธยมต้นแบ่งได้เป็น 2 ลักษณะ คือ

1) การเขียนแต่งตามกรอบที่วางไว้ (Controlled Composition) การแต่งความแบบนี้อยู่ในระดับเบื้องต้นสุด สำหรับสอนนักเรียนที่ยังไม่รู้ภาษาอังกฤษดีมากนัก แต่ก็ได้เรียนไวยากรณ์และคำศัพท์มาระยะหนึ่งแล้ว รู้จักการใช้รูปประโยคและคำศัพท์มากพอที่จะเขียนเป็นเรื่องราวได้ การเขียนเรียงความแบบนี้เป็นการเขียนแบบตัวอย่างที่ครูให้ ส่วนมากมักจะเป็นการเขียนเพื่อใช้คำและประโยคที่นักเรียนรู้แล้ว เพื่อให้นักเรียนเกิดความแม่นยำในภาษา แบบฝึกหัดที่ใช้ใน Controlled Composition มีหลายแบบ เช่น การเติมคำในช่องว่างแบบมีตัวเลือก การเติมคำแบบ ไม่มีตัวเลือก การเขียนเลียนแบบตัวอย่าง

2) การเขียนแต่งความแบบที่มีการแนะ (Guided Composition) การเขียนแบบนี้ใช้กับนักเรียนที่ชำนาญในการใช้ภาษาอังกฤษที่ดีกว่ากลุ่มที่ใช้ Controlled Composition แต่ก็ยังไม่แม่นยำพอที่จะเขียนของตนเองได้ ครูจะต้องช่วยแนะนำให้ทั้งคำศัพท์ ประโยคและความคิด (Idea) การสอนแบบนี้ทำได้หลายวิธี เช่น เขียนเรื่องตามภาพ เขียนเรื่องจากคำถาม เรื่องเขียนจากบทสนทนา เขียนเรื่องจากคำศัพท์และตัวละครที่กำหนดให้

คิง (King, 1984, p. 15) ได้เสนอหลักการสอนเขียนสะกดคำไว้ 6 ขั้นตอน ดังนี้

1) ตรวจสอบ (Examine) ได้แก่การตรวจสอบคำที่จะให้นักเรียนเขียนอย่างระมัดระวัง เช่น คำที่มีอุปสรรค (Prefix) และคำที่มีปัจจัย (Suffix) แล้วบันทึกไว้

2) ออกเสียง (Pronounce) ได้แก่ การออกเสียงคำที่จะเขียนให้ถูกต้อง

3) สะกดคำ (Spell) ได้แก่ การฝึกหัดสะกดคำที่จะเขียนด้วยปากเปล่า โดยออกเสียงดัง ๆ ทำเช่นนี้หลาย ๆ ครั้ง

4) เขียน (Write) ได้แก่การฝึกเขียนคำที่สะกดนั้น ๆ 5-10 ครั้ง แล้วตรวจ

5) ใช้ (Use) นำคำที่เขียนสะกดคำมาแต่งประโยค

6) ทบทวน (Review) ทบทวนคำที่เขียนสะกดคำแต่ละคำในโอกาสต่อไป

บิลาช (Bilash, 1998, p. 159 - 167) ได้ย้าว่าทักษะการเขียนเป็นกุญแจดอกสำคัญที่จะทำให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนภาษาที่สอง การเรียนรู้การเขียนไม่ใช่สิ่งที่เกิดได้โดยธรรมชาติเหมือนการพูดสิ่งที่พูดบางครั้งผู้เรียนไม่สามารถเขียนได้ บิลาชได้ออกแบบการสอนเขียนเรียกว่า แบบ (Form) เทคนิค “แบบ” นี้ บิลาชออกแบบจากง่ายไปหายากเพื่อลดสิ่งที่เป็นอุปสรรคในการเรียนรู้ (Affective Filter) ซึ่งได้แก่เจตคติ แรงจูงใจ ความวิตกกังวล เทคนิคการสอนเขียน “แบบ” ประกอบด้วย 4 ส่วน (Quadrant) ดังนี้

1) ส่วน เอ (Quadrant A) เรียกว่าส่วน “ศัพท์น้อยกณน้อย” เริ่มจากการฝึกเขียนในสิ่งที่ใช้คำศัพท์และกณกณน้อย เช่น คำขวัญ ใบสมัคร เมนู คำพังเพย สุภาชิต ข้อความ ปริศนาคำทาย การ์ด เป็นต้น

2) ส่วน บี (Quadrant B) เรียกว่าส่วน “ศัพท์มากกณน้อย” จำนวนคำศัพท์มีจำนวนคำศัพท์มากแต่กณกณน้อยได้แก่ ไดอารี คำถาม เพลง ละครสั้น จดหมายส่วนตัว โปสเตอร์ แบบสอบถาม เป็นต้น

3) ส่วน ซี (Quadrant C) เรียกว่าส่วน “กณมากคำศัพท์น้อย” คือการเขียนที่ต้องใช้กณกณมาก แต่ใช้คำศัพท์น้อยได้แก่การเขียนเกี่ยวกับประวัติ ชีวิตประวัติ ปกนอกหนังสือ ปฏิทิน บัตรเชิญ โฆษณา โปสเตอร์เกี่ยวกับการท่องเที่ยว โฆษณาทางโทรทัศน์ เป็นต้น

4) ส่วน ดี (Quadrant D) เรียกว่าส่วน “คำศัพท์มากกณมาก” การเขียนในขั้นนี้จะยากขึ้นเพราะสิ่งที่เขียนนั้นประกอบไปด้วยทั้งกณกณและคำศัพท์เป็นจำนวนมาก ได้แก่ นิยายผจญภัย นิทานเปรียบเทียบ ตำนาน กฏการเล่นเกมส์ เขียนบทกวี การอธิบาย หนังสือพิมพ์ ประจำห้อง เป็นต้น

แบบการสอนเขียนของบิลาช

<p>A ศัพท์น้อยกณน้อย คำขวัญ ใบสมัคร เมนู พาดหัวข่าว คำพังเพย สุภาชิต ปริศนาคำทาย การ์ด</p>	<p>B ศัพท์มากกณน้อย ไดอารี คำถาม เพลง ละครสั้น จดหมายส่วนตัว โปสเตอร์ แบบสอบถาม</p>
<p>C กณมากศัพท์น้อย ชีวิตประวัติ ปกหนังสือ ปฏิทิน บัตรเชิญ โฆษณา โปสเตอร์เกี่ยวกับการท่องเที่ยว โฆษณาทางโทรทัศน์</p>	<p>D ศัพท์มากกณมาก นิยายผจญภัย นิทานเปรียบเทียบ ตำนาน กฏการเล่นเกมส์ เขียนบทกวี การอธิบาย ขั้นตอนหนังสือพิมพ์ประจำห้อง</p>

สรุปว่า การเขียนเป็นทักษะที่มีความสำคัญและจำเป็นในการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของผู้เขียนออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรให้ผู้อ่านเข้าใจได้ แต่การเขียนที่ดีมีรูปแบบนั้นจะมีลักษณะดังต่อไปนี้ เช่น การเขียนตามกรอบที่วางไว้ (Controlled Writing) การเขียนแบบอิสระ (Free Writing) การเขียนตามแบบที่แนะนำไว้ (Guided Writing) ซึ่งจะทำให้การเขียนเกิดประโยชน์มากที่สุด

การเขียนสะกดคำ

1. ความหมายของการเขียนสะกดคำ

สุกัญญา ศรีณะพรหม (2541, หน้า 19) ได้กล่าวว่า การเขียนสะกดคำ เป็นการจำตัวอักษรตามความหมายของรูปคำศัพท์นั้น ๆ เมื่อออกเสียงเป็นคำหนึ่งที่เข้าใจความหมายของคำศัพท์นั้นร่วมกัน

สนิท ตั้งทวี (2536, หน้า 8) ได้ให้ความหมายการเขียนไว้ดังนี้

- 1) เขียนตัวหนังสือให้ชัดเจนสวยงามน่าอ่าน มีความเป็นระเบียบและรวดเร็ว
- 2) เขียนตัวหนังสือให้ถูกต้องตามอักขรวิธี
- 3) เลือกคำให้ถูกต้องเหมาะสมกับเนื้อหาและความนิยม
- 4) ถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดออกมาเป็นภาษาที่กะทัดรัด
- 5) สามารถแก้สำนวนภาษาที่ไม่ถูกต้องให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ของภาษา
- 6) เขียนเล่าเรื่องต่าง ๆ ตามที่ต้องการได้
- 7) เขียนตอบคำถามได้ตรงประเด็น
- 8) เขียนเรื่องโดยใช้ถ้อยคำชักจูงโน้มน้าวจิตใจ
- 9) ใช้เครื่องหมายวรรคตอนได้ถูกต้อง
- 10) เขียนได้ถูกต้องตามแผนการเขียนทุกประการ

คาร์เตอร์ วี กูด (Good 1973 : 383) กล่าวว่า การสะกดคำเป็นวิธีการจำตัวได้ เกิดจากการให้ชื่อหรือออกเสียงตัวอักษรเป็นตัวๆไป และเชื่อมเข้าเป็นเสียงคำๆหนึ่งที่ทุกคนยอมรับ

จากการให้ความหมายของการเขียนสะกดคำของนักการศึกษาดังกล่าว อาจสรุปได้ว่าการเขียนสะกดคำเป็นเรื่องเกี่ยวกับการกำหนดตัวอักษรหรือสัญลักษณ์แทนเสียง ซึ่งจะช่วยให้ผู้เขียนสามารถถ่ายทอดความคิดของตนเองออกมาเป็นตัวหนังสือ และให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจได้ตรงตามจุดมุ่งหมายที่ผู้เขียนต้องการ

2. ความสำคัญของการเขียนสะกดคำ

การเขียนสะกดคำเป็นสาขาหนึ่งของการเรียน การเขียนสะกดคำเป็นการฝึกทักษะการเขียนให้ถูกต้อง รวดเร็ว และเป็นสิ่งที่จำเป็นในการเรียนภาษา เพราะจะสามารถใช้สื่อความหมายและอื่น ๆ

ไพจิตร วัฒนานุกูล (2517, หน้า 1 อ้างถึงใน ณิชูชา เรื่องเกษม, 2547, หน้า 26) ได้กล่าวว่า ตัวอักษรที่เขียนลงไปนั้นถ้าเขียนผิดก็เหมือนกับพูดผิด ความหมายของคำก็จะเปลี่ยนไป อาจทำให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายไปคนละอย่างกับผู้ที่เขียนต้องการหรือถึงกับไม่เข้าใจความหมายนั้นเลยก็ได้ การสะกดคำให้ถูกต้องนี้มีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับการเขียน

ประเทิน มหาจันทร์ (2519, หน้า 61 ณิชูชา เรื่องเกษม, 2547, 26) ยังให้ความเห็นเกี่ยวกับการสะกดคำไว้ว่า การสะกดคำมีความสำคัญมากที่สุดในการสื่อสารโดยวิธีการเขียน ทั้งนี้เพราะทำให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจความหมายที่ถูกต้องจากเรื่องราวต่าง ๆ

ยุพดี พูลเวชประชาสุข (2525, หน้า 5 ญัฐษา เรื่องเกษม, 2547, 26) ได้ให้ความเห็นสอดคล้องกับ ประเทิน มหาจันทร์ไว้ว่า การสอนเขียนสะกดคำเป็นแนวทางที่จะนำไปสู่การเขียนหนังสือได้ถูกต้อง

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียนสะกดคำจะเห็นได้ว่าการเขียนสะกดคำมีความสำคัญที่สุดในการสื่อความหมายด้วยวิธีการเขียน และเพิ่มพูนทักษะในการเขียน การเขียนผิดก็เหมือนกับการพูดผิด ความหมายของคำก็จะเปลี่ยนไปและประสิทธิภาพของการเขียนก็จะลดลง ในทางตรงกันข้ามการเขียนสะกดคำได้ถูกต้องก็จะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจข้อความที่เขียนได้ถูกต้อง และจะทำให้ผู้เขียนมั่นใจในการเขียนของตนมากยิ่งขึ้น และในขณะเดียวกันประสิทธิภาพของการเขียนก็จะเพิ่มมากขึ้นด้วย

3. จุดมุ่งหมายของการเขียนสะกดคำ

บุญปก อ่อนเผ่า (2526, หน้า 11 - 12 ญัฐษา เรื่องเกษม, 2547, หน้า 26) ได้สรุปจุดหมายในการสอนเขียนสะกดคำไว้ดังนี้

1) มุ่งให้เด็กรู้จักรูปคำ การเขียนสะกดคำที่ดีครูจะต้องให้เด็กมีทักษะในการใช้คำ ครูต้องมีวิธีเร้าให้เด็กเกิดความสนใจในการเขียนสะกดคำช่วยให้เด็กคุ้นเคยกับรูปคำ และเสียงของคำ เพื่อให้เด็กรู้จักคำกว้างขวางขึ้น

2) มีความสามารถที่จะเขียนคำต่าง ๆ ได้ถูกต้อง การเขียนสะกดคำได้ถูกต้องเด็กจะต้องเรียนรู้คำ ฟังออกเสียง เรียนรู้ความสัมพันธ์ของตัวอักษรกับเสียง สามารถจัดรูปของคำ จัดลำดับตัวอักษรได้จึงจะสามารถเขียนสะกดคำได้ถูกต้อง

รองรัตน์ อิศรภักดี และเทือกกุสุมา ณ อยู่ธยา (2536, หน้า 121) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการสอนสะกดคำไว้ว่า การสอนสะกดคำเป็นสิ่งสำคัญ และจำเป็นในการวางรากฐานของการเรียนการสอนสะกดคำในชั้นประถมศึกษา มีจุดมุ่งหมายดังนี้ คือ

1) ช่วยให้นักเรียนรู้จักคำต่าง ๆ ที่จำเป็นในชีวิตประจำวัน เพื่อช่วยให้เด็กเขียนเป็นเรื่องราวต่าง ๆ ได้

2) ช่วยให้เด็กรู้จักสะกดคำต่าง ๆ ได้ถูกต้อง

3) ช่วยส่งเสริมให้เด็กรู้จักใช้คำต่าง ๆ ได้กว้างขวางขึ้น

4) ช่วยให้เด็กค้นคว้าและคิดหาคำใหม่ ๆ ตามที่เด็กต้องการ

จะเห็นได้ว่าการสะกดคำมีความหมายสำคัญต่อการสื่อความหมายกันด้วยภาษาเขียน ถ้าเขียนผิดไปอาจทำให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายเปลี่ยนไปหรือไม่เข้าใจความหมายก็ได้ การสะกดคำได้ถูกต้องจึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญยิ่ง ดังนั้นการสอนเขียนสะกดคำในชั้นประถมศึกษาจึงต้องมีการกำหนดจุดมุ่งหมายไว้อย่างชัดเจน

4. ปัญหาในการเขียนสะกดคำ

ในการเรียนภาษานั้น จะต้องให้มีความสัมพันธ์กันทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่สำคัญ เพราะเป็นการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ตลอดจนทัศนคติต่าง ๆ ถ้าหากผู้เขียนเขียนผิดหรือสะกดผิดจะทำให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายผิดไปด้วย การเขียนสะกดคำให้ถูกต้องนั้นเป็นทักษะที่ต้องอาศัยความสามารถและการฝึกหัด ทั้งนี้เพราะการเขียนสะกดคำให้ถูกต้องนั้นเป็นทักษะที่ค่อนข้างยาก

พงษ์ศรี เลขะวัฒนะ (2523, หน้า 23 - 24 รัชชชา เรื่องเกษม, 2547, หน้า 27) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการเปรียบเทียบภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ และได้อธิบายถึงปัญหาหรือความยุ่งยากที่เด็กไทยประสบปัญหาในการสะกดคำภาษาอังกฤษว่า เนื่องมาจากระบบสะกดคำภาษาไทยกับภาษาอังกฤษต่างกัน ดังนี้

1) ภาษาอังกฤษ มีอักษรนำ 26 ตัว ใช้แทนเสียง 35 เสียง ในขณะที่ภาษาไทย มีตัวอักษร 44 ตัว ใช้แทนเสียง 32 เสียง ดังนั้น ในการสะกดคำภาษาอังกฤษจึงมีการผสมตัวอักษรเพื่อใช้แทนเสียงหลาย ๆ เสียง หรือใช้ตัวอักษรตัวเดียวกันหรือผสมตัวอักษรแทนเสียงสองเสียงที่ต่างกัน

2) การสะกดสระในภาษาอังกฤษแตกต่างจากภาษาไทย ในภาษาไทยรูปสระตัวหนึ่งจะแทนเสียงได้หนึ่งเสียง แต่ในภาษาอังกฤษเสียงสระหนึ่งเสียงสามารถสะกดด้วยตัวอักษรต่าง ๆ กันเป็นจำนวนมาก เช่น สระเสียง /e/ ในคำภาษาอังกฤษต่อไปนี้ be, beat, believe. receive, key เป็นต้น นักเรียนจึงมีแนวโน้มที่จะสะกดด้วยเสียงเดียวกัน แต่สะกดด้วยตัวอักษรต่างกันเหล่านี้ผิดเพราะเกิดความสับสนไม่สามารถจะจำได้ว่าเสียงสระในคำ ๆ นั้นสะกดอย่างไร

3) อุปสรรคที่เกิดจากการออกเสียงของระบบคำ เช่น ออกเสียง /l/ ในคำว่า ball เป็นเสียง n ออกเสียงคำซึ่งสะกดด้วย /s/ เป็นเสียง t สะกด เป็นต้น ปัญหานี้เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ นักเรียนเกิดความบกพร่องในการสะกดคำ

5. หลักการเขียนสะกดคำ

สุนทร สุนันชัย (2511, หน้า 21 - 24 รัชชชา เรื่องเกษม, 2547, หน้า 28) ได้เสนอแนะวิธีการสอนสะกดคำไว้ ดังนี้

1) ให้ท่องจำโดยออกเสียงสระ และพยัญชนะที่ประกอบเป็นคำแต่ละคำหลาย ๆ ครั้งจนจำได้ s-i-n-g sing b-e-a-u-t-i-f-u-l beautiful

2) ให้เขียนคำนั้น หลาย ๆ ครั้งจนจำได้ คำใดที่เขียนบ่อย ๆ ครั้ง มักจะเขียนไม่ผิด

3) เขียนคำใหม่ไว้บนกระดานดำ หรือเขียนใส่บัตรคำติดไว้บนป้ายหน้าชั้น ให้นักเรียนเห็นบ่อย ๆ จนคุ้นตา

4) แยกคำออกเป็นพยางค์ เช่น ta-ble, pen-cil เป็นต้น เพื่อให้นักเรียนสังเกตส่วนต่าง ๆ ที่แยกไว้นั้น โดยพินิจพิเคราะห์เพื่อเป็นอุบายให้จดจำได้ง่าย ๆ

5) สอนหลักการสะกดตัวให้ เช่น การเขียน ei กับ ie ได้แก่คำว่า their believe การเติม s และ es ได้แก่คำว่า bananas, dishes เป็นต้น

พิตรวัลย์ โกวิทวที (2524, 78 -81 รัชชชา เรื่องเกษม, 2547, 28) ได้เสนอแนวความคิดว่าการสอนสะกดคำ ครูควรสอนให้นักเรียนรู้จักวิธีการสะกดคำอย่างมีหลักเกณฑ์ มีเหตุผล รู้จักใช้ความสังเกตมาเป็นเครื่องช่วยในการสะกดคำ โดยได้เสนอแนะวิธีการสอนสะกดคำไว้ ดังนี้

1) ให้นักเรียนออกเสียงเป็นจังหวะแทนการออกเสียงที่สะกดติดกันไปใช้ น้ำเสียงเน้นหนักมีชีวิตชีวา เหมือนกับเวลาร้องเพลงเซียร์กีฟิ ในคำหนึ่ง ๆ ครูอาจช่วยนักเรียนแบ่งช่วงของการสะกดคำออก เช่น Teacher นักเรียนจะออกเสียงดังนี้ tea-ch-er teacher แทนการสะกด

2) ฝึกให้รู้จักสังเกต รู้จักเปรียบเทียบ โดยนำความรู้เรื่องการสะกดคำจากคำที่เรียนไปแล้วมาเปรียบเทียบคำใหม่ดูว่ามีตัวสะกดที่คล้ายกัน เหมือนกันอย่างไร จะช่วยให้นักเรียนจำคำใหม่ได้รวดเร็ว และแม่นยำ เช่น

คำที่เรียนมาแล้ว	คำใหม่
ear	year, dear, hear
cake	make
drink	think เป็นต้น

ในการสอนทุกครั้งถ้าครูสามารถแนะนำให้นักเรียนใช้การสังเกตเรื่องการสะกดคำได้เมื่อไร จะต้องแนะนำทันทีไม่ควรจะสอนเพียงแต่บอกคำว่า คำ ๆ นั้น สะกดอย่างไร

3) บวกลงอักษร เช่น บวกด้วย e ลบด้วย h บวกด้วย a = tea เป็นต้น

4) เรียงตัวอักษรให้เป็นคำ เช่น tsdneit = dentist, mhorte = mother เป็นต้น

5) นำเอาส่วนของคำไม่สมบูรณ์มารวมกันให้เป็นคำที่ถูกต้อง

pa	cher	=	paper
mon	key	=	monkey
chic	per	=	chicken
tea	ken	=	teacher

6) นำส่วนของคำและภาพรวมกันโดยที่นักเรียนเคยเรียนส่วนของคำนั้น ๆ แล้ว หรือรู้ความหมายจากภาพนั้น ๆ แล้วเช่น

Wo	+	<div style="border: 1px solid black; padding: 5px; display: inline-block;">รูปผู้ชาย</div>
----	---	--

6. ลำดับขั้นของการเขียนสะกดคำ

ในการสอนให้เด็กรู้จักการเขียนสะกดคำ ครูจำเป็นต้องสอนให้เด็กรู้จักฝึกฝนสะกดคำอยู่เสมอ การสอนคำที่ดืนั้นจะต้องสอนเป็นขั้นตอน

ประเทิน มหาจันทร์ (2519, หน้า 65 ญรัฐชา เรื่องเกษม, 2547, หน้า 29) ได้เสนอลำดับขั้นของการสอนสะกดคำไว้ดังนี้ คือ

ขั้นที่ 1 ความหมายของการออกเสียง ในขั้นนี้ครูต้องให้นักเรียนเข้าใจความหมายของคำ มองดูคำ พร้อมกับออกเสียงคำนั้น และสามารถที่จะใช้คำนั้นแต่งประโยคหรือพูดเป็นประโยคโดยใช้คำเหล่านั้นได้ถูกต้อง

ขั้นที่ 2 การมองเห็นรูปคำ ในขั้นนี้ครูให้นักเรียนเห็นรูปคำที่สะกด และเห็นส่วนประกอบต่าง ๆ แยกคำออกเป็นพยางค์ ออกเสียงคำนั้นเป็นพยางค์ที่ละพยางค์ แล้วสะกดเป็นคำอีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 3 การระลึกคำ คือ ให้มองดูคำนั้นแล้วสะกดคำนั้นโดยไม่ต้องดู และควรตรวจดูว่าการสะกดคำนั้นถูกต้องหรือไม่ ถ้าสะกดคำผิดก็ให้นักเรียนย้อนกลับไปทำตามขั้นตอนที่หนึ่ง สอง และสาม อีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 4 การเขียนคำนั้นให้ถูกต้องจากความจำ ใส่พยัญชนะ สระ ให้ถูกต้อง แล้วตรวจสอบดูว่าเขียนคำเหล่านั้นได้ถูกต้องหรือไม่

ขั้นที่ 5 การทบทวนให้นักเรียนเขียนคำโดยไม่ต้องดูแบบ ถ้าเขียนถูกต้องถึง 3 ครั้งก็แสดงว่านักเรียนรู้จักคำนั้นแล้ว ในขั้นนี้จะให้เด็กจำได้แม่นยำยิ่งขึ้น ควรให้เด็กลองนำไปใช้ เช่น ใช้ในการเขียนประโยค เขียนเรียงความ และเขียนจดหมาย เป็นต้น

คำศัพท์

1. ความหมายของคำศัพท์

ในการเรียนภาษาต่างประเทศ คำศัพท์ถือว่าเป็นองค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญที่สุด มีผู้ให้ความหมายของคำศัพท์ไว้ ดังต่อไปนี้

กิตติกรณ์ มีแก้ว (2546, หน้า 46) ได้รวบรวมความหมายของคำว่าศัพท์ว่า ศัพท์คือกลุ่มเสียงกลุ่มหนึ่ง ซึ่งมีความหมายให้รู้ว่าเป็นคน สิ่งของ อาคารหรือลักษณะอาคารอย่างใดอย่างหนึ่ง และได้แบ่งความหมายของคำศัพท์เป็น 4 นัย คือ

1) ความหมายตามพจนานุกรม (Lexical Meaning) ได้แก่ ความหมายตามพจนานุกรม สำหรับภาษาอังกฤษคำหนึ่ง ๆ มีความหมายหลายอย่าง เช่น He went to his house. The House of Representatives is meeting today. House ในประโยคทั้งสองเป็นคำนามเหมือนกันแต่คำใน 2 ประโยคแตกต่างกันออกไป คือ ประโยคที่หนึ่งแปลว่าบ้านที่อยู่อาศัย แต่ในประโยคที่ 2 หมายถึง สภา

2) ความหมายทางไวยากรณ์ (Morphological Meaning) ได้แก่ ความหมายทางไวยากรณ์ศัพท์ประเภทนี้เมื่ออยู่ตามลำพัง จะเดาความหมายได้ยาก เช่น เมื่อ s ไปต่อท้ายคำนาม เช่น hats pens จะแสดงความหมายเป็นพหูพจน์ของคำนามนั้น ๆ แต่ถ้า s ไปต่อท้าย walks ในประโยค she walks home. จะช่วยให้ความหมายทางไวยากรณ์ว่าการกระทำนั้นได้กระทำเป็นปกติ

3) ความหมายที่เกิดจากการเรียงคำ (Syntactical Meaning) ได้แก่ ความหมายที่เกิดขึ้นหรือเปลี่ยนแปลงไปแล้วแต่การเรียงลำดับคำเช่น a schoolboy แตกต่างจาก a boyschool ซึ่งหมายถึงเด็กนักเรียนแต่ a boyschool นั้นหมายถึง โรงเรียนชายล้วน

4) ความหมายตามน้ำเสียง (Intonation Meaning) ได้แก่ ความหมายของคำที่เปลี่ยนไปตามเสียงขึ้นลงที่ผู้พูดเปล่งออกมาไม่ว่าจะเป็นเสียงที่มีพยางค์เดียวหรือมากกว่า เช่น Fire → Fire → คำแรกเป็นการบอกเล่าที่จะทำให้ผู้ฟังตกใจมากหรือน้อยแล้วแต่น้ำเสียงที่เปล่งออกมา ส่วนคำหลังเป็นคำถามเชิงไม่แน่ใจ

แฮทช์และบราวน์ (Hatch and Brown 1995, 1) คำศัพท์หมายถึง คำหรือกลุ่มคำสำหรับภาษาใดภาษาหนึ่ง ที่ผู้พูดอาจจะใช้สื่อความหมายในแต่ละภาษา

ศิธร แสงธนู (2541) ได้ให้ความหมายของคำศัพท์ว่า ศัพท์คือกลุ่มเสียงกลุ่มหนึ่ง ซึ่งมีความหมายให้รู้ว่าเป็นคน เป็นสิ่งของ อาคารหรือลักษณะอาคารอย่างใดอย่างหนึ่ง และได้แบ่งความหมายของคำศัพท์ออกเป็น 4 นัยด้วยกัน คือ

1. Lexical Meaning คือ ความหมายตามพจนานุกรม คำหนึ่ง ๆ มีความหมายหลายอย่าง บางคำอาจใช้ในความหมายแตกต่างกันบ้างร้อย ทำให้บางคนเข้าใจว่าความหมายที่ต่างออกไป หรือความหมายที่ตนไม่ค่อยรู้จักนั้นเป็น “ สำนวน ” ของภาษา

2. Morphological Meaning หมายถึง ความหมายทางไวยากรณ์ ศัพท์ประเภทนี้เมื่ออยู่ตามลำพังโดด ๆ จะเดาความหมายได้ยาก เช่น S เมื่อไปอยู่ท้ายคำนามบางจำพวก

3. Structural Meaning หมายถึง ความหมายที่เกิดขึ้นหรือเปลี่ยนแปลงไป

4. Social-Ciltural Meaning หมายถึง ความหมายของคำที่เปลี่ยนไปตามเสียงขึ้นลงของผู้พูด เปล่งออกมาไม่ว่าจะเป็นเสียงที่มีพยางค์เดียว หรือมากกว่า

สมปอง หลอมประโคน (2544) ได้กล่าววาคำศัพท์เป็นถ้อยคำทุกคำที่มนุษย์ใช้ในการถ่ายทอดความหมายที่แสดงออกถึงการรับรู้ความรู้สึกนึกคิด ตลอดจนสิ่งของและลักษณะอาการต่าง ๆ และความหมายของคำศัพท์นั้นต้องเป็นที่เข้าใจกันเฉพาะ กลุ่ม หรือวงการใดวงการหนึ่ง

บัวเรียม พรหมจีน (2549, หน้า 20) ได้สรุปความหมายคำศัพท์ไว้ว่า คำศัพท์ หมายถึง คำวลีหรือถ้อยคำ ทั้งหมดในภาษาที่สามารถใช้สื่อสารความหมาย ความรู้ ความคิดระหว่างบุคคลในสังคมหรือชนชาติที่ถูกเรียงตามระเบียบกับการอธิบาย ความหมาย แปลหรือยกตัวอย่าง ประกอบ

นฤทัย ทองเที่ยง (2549, หน้า 12) ได้ให้ความหมายของคำศัพท์ไว้ว่า คำศัพท์ คือ คำหรือถ้อยคำหรือวลีในภาษาทั้งหมด ที่ใช้เป็นตัวแทนในการสื่อความหมาย ความรู้ ความคิดระหว่างหรือเฉพาะบุคคล กลุ่มสังคม อาชีพ และชนชาติ

วิลาสินี แก้ววรา (2550, หน้า 25) ได้สรุปความหมายของคำศัพท์ว่า คำศัพท์ คือ คำหรือถ้อยคำหรือวลีในภาษาทั้งหมด ที่ใช้เป็นตัวแทนในการสื่อความหมาย ความรู้ ความคิดระหว่างหรือเฉพาะบุคคล กลุ่มสังคม อาชีพ และชนชาติ

เนาวรัตน์ กองตัน (2551, หน้า 9) ได้กล่าวว่า คำศัพท์ หมายถึง คำหรือกลุ่มคำที่ใช้เรียกหรือสื่อสารความหมายเพื่อบ่งบอกลักษณะของบุคคล สิ่งของ สัตว์หรือลักษณะอาการทั้งนี้คำศัพท์อาจมีความหมายหลายความหมายหรือความหมายไม่แน่นอนก็ได้ขึ้นอยู่กับรูปแบบของประโยค

จากความหมายของคำศัพท์ดังกล่าว จึงสรุปได้ว่าคำศัพท์ คือ คำหรือกลุ่มคำในทุกภาษาที่ใช้สื่อความหมายให้เป็นที่เข้าใจกันระหว่างผู้รับสารและผู้ส่งสาร ซึ่งคำหรือกลุ่มคำนั้นเป็นคำที่ใช้แทนคน สัตว์ สิ่งของ อาการ ลักษณะอาการต่าง ๆ เป็นต้น

2. ประเภทของคำศัพท์

จากการศึกษาประเภทของคำศัพท์พบว่าผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษาหลายท่าน มีความเห็นที่สอดคล้องกันเกี่ยวกับประเภทของคำศัพท์ในแต่ละภาษา (Richards 1976, หน้า 69, บำรุง ไตรรัตน์, 2524, หน้า 76, อัญชลี แจ่มเจริญ และคณะ 2526, 92 ทิพวัลย์ มาแสง 2532, หน้า 46 อ้างถึงในกิตติกรรม มีแก้ว, 2546, 47) จึงได้จำแนกคำศัพท์ออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1) คำศัพท์ที่ใช้บ่อย (Active vocabulary) คือ คำศัพท์ที่ผู้เรียนในระดับนั้น ๆ ได้พบเห็นบ่อย ๆ ทั้งในการฟัง พูด อ่านและเขียน นอกจากครูจะสอนให้รู้จักความหมายแล้วจะต้องสอนให้นักเรียนสามารถใช้คำในประโยคได้ทั้งในการพูด (Speaking) และการเขียน (Writing) ซึ่งถือว่าเป็นทักษะสร้าง (Production)

2) คำศัพท์ที่ไม่ค่อยใช้ (Passive vocabulary) คือคำศัพท์ที่ผู้เรียนในระดับชั้นนั้น ๆ ไม่ค่อยพบ หรือนาน ๆ จะปรากฏครั้งหนึ่งในการฟัง และการอ่าน การสอน Passive vocabulary ครูสอนเพียงแต่ให้รู้ความหมาย (Recognize) ที่ใช้ในประโยคก็เพียงพอ เน้นให้นักเรียนทั้งฟังและอ่านได้ เข้าใจโดยไม่เน้นให้นักเรียนเอาคำศัพท์นั้น มาใช้ในการพูดและการเขียน

ยังมีการแบ่งประเภทคำศัพท์ตามความหมายของคำศัพท์ เป็น 2 ประเภท คือ

1) คำที่มีความหมายในตัวเอง (Content Words) คือ คำที่มีความหมายในตัวเอง ได้แก่ คำ nouns, verbs, adjectives, adverbs เป็นต้น

2) คำที่ไม่มีความหมายในตัวเอง (Function Words) คือ คำที่ไม่มีความหมายแน่นอนในตัวเองส่วนมากจะเปลี่ยนความหมายไปตามโครงสร้าง ได้แก่ Articles, prepositions, conjunctions เป็นต้น

แม็คกี้ (Mackey. 1997 : 176-190) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับหลักการในการเลือก คำศัพท์มาสอนนักเรียน ดังนี้

1. คำศัพท์ที่ปรากฏบ่อย (Frequency) หมายถึง คำศัพท์ที่ปรากฏบ่อยในหนังสือ เป็นคำศัพท์ที่นักเรียนต้องรู้จัก จึงจำเป็นต้องนำมาสอนเพื่อให้นักเรียนรู้และใช้ได้อย่างถูกต้อง

2. อัตราความถี่ของคำศัพท์จากหนังสือต่าง ๆ สูง (Range) หมายถึง จำนวนหนังสือที่นำมาใช้ในการนับความถี่ ยิ่งใช้หนังสือจำนวนมากเท่าไร บัญชีความถี่ยิ่งมีคุณค่ามากเท่านั้น เพราะคำที่จะหาได้จากหลายแหล่ง ย่อมมีความสำคัญมากกว่าคำที่จะพบเฉพาะในหนังสือเล่มใดเล่มหนึ่งอย่างเดียว แม้ว่าความถี่ของคำศัพท์ที่พบในหนังสือเล่มนั้น ๆ จะมีมากกว่าก็ตาม

2. สถานการณ์หรือสภาวะในขณะนั้น (Availability) คำศัพท์ที่เลือกมาใช้ไม่ได้ ขึ้นอยู่กับความถี่เพียงอย่างเดียว ต้องพิจารณาถึงสถานการณ์ด้วย เช่น คำว่า Blackboard ถ้าเกี่ยวกับห้องเรียนครูต้องใช้คำนี้ แม้จะเป็นคำที่ไม่ปรากฏบ่อยที่อื่น

4. คำที่ครอบคลุมคำได้หลายอย่าง (Coverage) หมายถึง คำที่สามารถครอบคลุมความหมายได้หลายอย่างหรือสามารถใช้คำอื่นแทนได้

5. คำที่เรียนรู้ได้ง่าย (Learnability) หมายถึง คำที่สามารถเรียนรู้ได้ง่าย เช่น คำที่คล้ายกับ ภาษาเดิม มีความหมายชัดเจน สั้น จำง่าย

นอกจากนี้แฮทช์ และบราวน์ (Hatch and Brown, 1995, p. 370) ได้แบ่งคำศัพท์ ออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้ คือ

1) คำศัพท์ที่ใช้เพื่อรับสาร (Receptive Vocabulary) คือ คำศัพท์ที่ใช้เพื่อการรับรู้ เป็นคำศัพท์ที่ผู้เรียน ได้รับจากการฟังและการอ่าน ผู้เรียนสามารถจำได้เมื่อคำศัพท์นั้นอยู่ในบริบท แต่ไม่สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ผู้สอนเพียงให้ผู้เรียนรู้แค่ความหมายเท่านั้น

2) คำศัพท์ที่ใช้เพื่อการสื่อสาร (Productive Vocabulary) คือ คำศัพท์ที่ใช้เพื่อการสื่อสารเป็นคำศัพท์ที่ผู้เรียนเข้าใจ ออกเสียงได้ถูกต้อง และสามารถนำไปใช้ได้อย่างถูกต้องในการพูด และการเขียน ผู้สอนจึงต้องฝึกให้ผู้เรียนใช้คำศัพท์นั้น ๆ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตประจำวัน

นอกจากประเภทของคำศัพท์ดังกล่าวแล้ว พาริแบคท์ และ เวสเช่ (Paribakht and Wesche 1997, p. 187) ได้แบ่งประเภทของคำศัพท์ โดยอาศัยระดับของการรู้คำศัพท์ 5 ชั้น ดังนี้

- 1) คำที่ไม่คุ้นเคยเลย
- 2) คำที่คุ้นเคยแต่ไม่รู้ความหมาย
- 3) คำที่รู้ความหมายและคำที่มีความหมายเหมือน
- 4) คำที่สามารถใช้ในประโยคได้เหมาะสม
- 5) คำที่สามารถใช้ในประโยคได้เหมาะสม และถูกไวยากรณ์

จากประเภทของคำศัพท์ดังกล่าวข้างต้น จึงสรุปได้ว่า การแบ่งประเภทของคำศัพท์นั้นขึ้นอยู่กับ

1) ลักษณะของการใช้คำศัพท์ ได้แก่ การใช้คำศัพท์เพื่อสื่อสาร (Productive Vocabulary) และคำศัพท์ที่ใช้รับสาร (Receptive Vocabulary)

2) ความหมายของคำศัพท์ ได้แก่ คำที่มีความหมายในตัวเอง (Content Words) คำที่ไม่มีความหมายในตัวเอง (Function Words) และ ระดับความรู้ความหมายของคำศัพท์

ในขณะที่ Schmitt (2000, อ้างใน นิธิดา อติภัทรนันท์, 2549) ได้แบ่งประเภทของคำศัพท์ตามการเรียนรู้ออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. คำศัพท์ที่เรียนรู้โดยตรง (Explicit vocabulary) คือ คำศัพท์ที่เรียนรู้โดยตรงเกิดขึ้นเมื่อมีการสอนคำศัพท์ให้กับผู้เรียนโดยตรง

2. คำศัพท์ที่เรียนรู้โดยบังเอิญ (Incidental vocabulary) คือ คำศัพท์ที่เรียนรู้โดยบังเอิญเกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนใช้ภาษาและสามารถค้นพบความหมายของคำใหม่ด้วยตนเองผ่านการใช้ภาษา

กรกนก ภู่อ่า (2551, หน้า 29) คำศัพท์แบ่งออกเป็นหลายประเภทขึ้นอยู่กับเกณฑ์ที่แตกต่างกันไป เช่น แบ่งตามวิธีการรู้ความหมายของคำศัพท์หรือตามลักษณะการนำไปใช้ เป็นต้น

อาทิตย์ แซมเมอริ (2552, หน้า 19). ได้กล่าวไว้ว่า คำศัพท์แบ่งได้ออกเป็น 2 ประเภทคือ

1. คำศัพท์ที่เรียนรู้โดยตรง เป็นคำศัพท์ที่ผู้สอนตั้งใจสอนความหมายและการใช้ให้กับผู้เรียนโดยตรง

2. คำศัพท์ที่เรียนรู้ทางอ้อม คือคำศัพท์ที่ผู้เรียนพบเจอและเรียนรู้จากบริบทต่าง ๆ รอบตัว ทั้งใน และนอกห้องเรียน ซึ่งการส่งเสริมให้ผู้เรียนเรียนรู้คำศัพท์ทางอ้อม จะเป็นประโยชน์แก่ผู้เรียนอย่างมาก กล่าวคือ เป็นคำศัพท์ที่ผู้เรียนพบเห็น และใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน

จากประเภทของคำศัพท์ข้างต้นนั้น อาจกล่าวโดยสรุปว่า คำศัพท์แบ่งออกเป็นหลายประเภทขึ้นอยู่กับเกณฑ์ที่แตกต่างกันไป เช่น แบ่งตามวิธีการรู้ความหมายของคำศัพท์หรือตามลักษณะการนำไปใช้ เป็นต้น

3. จุดมุ่งหมายการสอนคำศัพท์

การสอนคำศัพท์จะให้ประสบผลสำเร็จได้ จำเป็นต้องคำนึงถึงจุดมุ่งหมายของการสอนคำศัพท์ จากการศึกษาจุดมุ่งหมายจากผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษา อัญชลี แจ่มเจริญ และคณะ,

2526, หน้า 91-92, นันทิยา แสงเงิน, 2527, หน้า 93, อิสรา สารงาม, 2529, หน้า 78 อ้างถึงใน กิตติกรรม มีแก้ว, 2546, หน้า 49) จึงสามารถสรุปจุดมุ่งหมายของการสอนคำศัพท์ได้ดังต่อไปนี้

1) นักเรียนสามารถออกเสียงคำศัพท์นั้นได้ถูกต้อง กล่าวคือครูต้องหาวิธีที่จะให้นักเรียนสามารถออกเสียงคำ ๆ นั้น ได้อย่างถูกต้อง พยางค์ที่เน้นและไม่เน้น เป็นต้น เพราะการออกเสียงที่ถูกต้องนักเรียนสามารถสื่อสารได้อย่างถูกต้องด้วย

2) นักเรียนสามารถสะกดคำศัพท์นั้นได้อย่างถูกต้อง เป็นจุดประสงค์อีกข้อหนึ่งที่ผู้เรียนคำศัพท์จะต้องสามารถสะกดให้ได้ เพื่อที่จะสามารถพัฒนาทักษะทางการเขียน

3) นักเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์นั้น ได้แก่ ความสามารถในการจำและบอกความหมายของคำศัพท์นั้น ๆ ได้ โดยเฉพาะสามารถเข้าใจความหมายของคำศัพท์ในบริบทได้อย่างถูกต้อง

4) นักเรียนสามารถนำคำศัพท์นั้นไปใช้ในประโยคต่าง ๆ ให้มีความสัมพันธ์กับโครงสร้างและไวยากรณ์ของภาษานั้น ๆ ได้อย่างคล่องแคล่ว และถูกต้อง ทั้งด้านการรับฟัง พูด อ่าน และเขียน

4. หลักการเรียนรู้และการสอนคำศัพท์

ในการเรียนคำศัพท์ภาษาต่างประเทศนั้น ฮัลส์ติน (Hulstijn, 1992, pp. 113 -125) ฮัลส์ติน, โฮแลนเดอร์ และครีเดนีส (Hollander and Creidenes, 1996, pp. 327 – 339) ได้แบ่งการเรียนคำศัพท์ออกเป็น 2 ประการ คือ

1) การเรียนศัพท์แบบไม่ตั้งใจ (Incidental learning) คือการเรียนคำศัพท์แบบไม่ตั้งใจ นักเรียนไม่ตั้งใจที่จะเรียนคำศัพท์นั้นในบทอ่าน และขณะเดียวกันก็ยังได้คำศัพท์มาแบบไม่ตั้งใจด้วยในขณะที่อ่าน

2) การเรียนคำศัพท์แบบตั้งใจ (Intended learning) คือการเรียนคำศัพท์แบบตั้งใจ นักเรียนมีจุดประสงค์หลักคือคำศัพท์ นักเรียนต้องอาศัยการท่องจำ หรือวิธีการใด ๆ เพื่อจำความหมายให้ได้

ซึ่งในการเรียนคำศัพท์แบบตั้งใจนั้นฮีลเล่ (Healey, 2000, p. 1) ได้กล่าวเสนอการเรียนคำศัพท์ ดังนี้

- 1) จำคำศัพท์นั้นให้ได้
- 2) รู้เข้าใจความหมายของคำศัพท์ในบริบท
- 3) ใช้คำนั้นได้อย่างถูกต้องในภาษาพูดและเขียน

นอกจากนี้กรูท (Groot, 2000, p. 5 อ้างถึงในกิตติกรรม มีแก้ว, 2546, p. 50) ได้เสนอขั้นตอนการเรียนรู้คำศัพท์ เพื่อความคงทนในการจำระยะยาว ดังนี้

1) สังเกตคุณสมบัติต่าง ๆ ของคำใหม่ เช่น หน่วยคำ เสียง โครงสร้าง ความหมาย และรูปแบบของคำศัพท์นั้น

2) รวมคำศัพท์เป็นเครือข่ายสัมพันธ์ที่สอดคล้องกับคุณสมบัติของคำตามข้อ 1

3) หาความหมายของคำศัพท์ตามบริบทที่แสดงคุณสมบัติของคำนั้น

เช่นเดียวกับ ฮอลส์ติน (Hulstijn in press) กล่าวได้ว่าสอดคล้องกับ กรูท ว่า “ผู้เรียนให้ความสนใจต่อลักษณะของการใช้คำ ความหมายของคำ โครงสร้างคำ และสนใจต่อความสัมพันธ์ภายในคำ และระหว่างคำมากขึ้นเท่าไร ก็จะจำข้อมูลคำศัพท์ใหม่ ๆ ได้มากขึ้นเท่านั้น”

ส่วนการสอนคำศัพท์ ซึ่งนับว่าเป็นองค์ประกอบสำคัญอย่างหนึ่งและเป็นปัจจัยพื้นฐานที่ทำให้มนุษย์สามารถสื่อสารกันได้อย่างเข้าใจ ไม่ว่าจะด้วยการฟัง พูด อ่านและเขียน ผู้ที่จะเรียนรู้ภาษาได้ดีนั้นจะต้องรู้คำศัพท์ให้มากพอ จำให้แม่น และนำไปใช้ได้ถูกต้องคล่องแคล่ว (ดวงเดือน แสงชัย 2531, หน้า 8 อ้างถึงในกิตติกรณ์ มีแก้ว, 2546, หน้า 50) ดังนั้นควรจะมีการเรียนการสอนคำศัพท์อย่างมีระบบ เพราะว่าการสอนคำศัพท์อย่างมีระบบเป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพมากที่สุด (Patibukht and Wesche, 1997, p. 188)

ครูภาษาอังกฤษจำนวนมากยืนยันว่าในการอ่านข้อความ ที่ไม่เคยพบในภาษาต่างประเทศ สิ่งแรกที่เจอก็คือคำศัพท์ (Grabe and stoller, 1997, pp. 98-122) ยิ่งเมื่อในข้อความมีคำใหม่มากนักนักเรียนก็จะยิ่งหมดหวัง ดังนั้นในการสอนคำศัพท์ใหม่สำหรับผู้เริ่มเรียนนั้น ครูหรือผู้สอนยังไม่ควรเน้นการสะกดแต่ควรให้นักเรียนได้ทราบความหมายของคำโดยเร็วเสียก่อน แล้วจึงสอนรูปแบบของคำและการใช้คำในบริบทต่าง ๆ (ดวงเดือน แสงชัย, หน้า 2531 อ้างถึงในกิตติกรณ์ มีแก้ว, 2546, หน้า 50) การแสดงความหมายของคำศัพท์นั้นครูอาจสอนโดยวิธีดังต่อไปนี้ (Haycraft, 1991, pp. 20 – 22)

1) ให้อุปกรณ์จริงซึ่งครูสามารถนำมาในห้องเรียนได้สะดวก สำหรับการสอนคำศัพท์พื้นฐานใกล้ตัว

2) ให้อุปกรณ์ภาพและบัตรคำ

3) ครูวาดภาพบนกระดาน

4) ครูแสดงท่าใบ้ สำหรับการสอนความหมายของคำศัพท์ที่แสดงกริยาท่าทาง

5) ครูบอกลักษณะหรือบอกคำจำกัดความ

6) ครูสอนความหมายโดยใช้คำศัพท์ในบริบท เช่น.....Fall from tree in autumn.

(Leaves)

7) ครูสอนความหมายคำศัพท์ที่เป็นนามธรรมโดยสร้างบริบท หรือสถานการณ์ขึ้น เช่น There was a house on fire and he saved the girl. (Brave)

8) ครูพาไปนอกสถานที่เพื่อเข้าใจความหมายจากบริบทหรือสถานการณ์จริง

9) การใช้คำตรงกันข้าม เช่น An ugly girl isn't pretty

10) การใช้คำเหมือน

11) การแปลความหมาย ครูสามารถใช้ภาษาท้องถิ่นตนแปล แต่วิธีการสอนนี้ไม่มีใครนิยม เพราะไม่ตรงกับจุดประสงค์การเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

12) การใช้แผนภูมิที่มีภาพสิ่งของอยู่ไม่เกิน 10 ชนิด แล้วให้นักเรียนออกเสียงคำศัพท์นั้นทีละคำตามที่ครูชี้ ถ้านักเรียนออกเสียงถูกต้อง ครูก็จะเขียนคำศัพท์กำกับสิ่งของนั้น ๆ และให้นักเรียนสะกดคำตามลำดับ

13) เกมคำศัพท์ เช่น เกม Scrabble และเกม Crossword Puzzles เป็นต้น

นอกจากนั้นการศึกษาวิธีการสอนคำศัพท์ของ ทิพวัลย์ มาแสง (2532, หน้า 46 – 48 อ้างถึงในกิตติกรณ์ มีแก้ว, 2546, หน้า 51) สามารถสรุปวิธีการสอนคำศัพท์ได้ดังต่อไปนี้

1) สอนด้วยการให้ความหมายเหมือน (Synonyms) และความหมายตรงกันข้าม (Antonyms) เมื่อคำศัพท์ใหม่ เช่น

Quick is the same as very fast. (synonyms)

Weak is the opposite of strong. (antonyms)

2) สอนด้วยการให้คำจำกัดความ

3) สอนด้วยการใช้สื่อประกอบเช่น รูปภาพ การแสดงท่าทาง ใช้ของจริง เป็นต้น

4) สอนด้วยการพูดในรูปประโยคเมื่อต้องการให้ทราบความหมายควรใช้ในรูปประโยค ให้ตัวอย่างเป็นประโยค เช่น เมื่อต้องการจะสอนคำ “tastes”

Henry likes ice-cream. He says it tastes good.

Henry doesn't like durian. He says it tastes terrible.

5) สอนโดยให้หาที่มาหรือกำเนิดของคำศัพท์ ได้แก่การวิเคราะห์คำศัพท์ รากศัพท์ (Root) อุปสรรค (Prefix) และปัจจัย (Suffix)

6) สอนโดยกระตุ้นให้ผู้เรียนใช้ประสบการณ์เดิมเชื่อมโยงกับความหมายของคำศัพท์ใหม่

7) สอนด้วยการแปล วิธีการนี้เป็นวิธีการที่ครูผู้สอนควรคำนึงถึงเป็นกรณีสุดท้าย ซึ่งควรจะใช้กับ Passive Vocabulary และไม่สามารถที่จะหาวิธีอื่นที่ดีกว่านี้ได้

สรุปได้ว่าในการเรียนการสอนคำศัพท์นั้น มีเทคนิควิธีการสอนหลากหลายวิธี และไม่มีกล่าวไว้ว่าวิธีไหนเป็นวิธีที่ดีที่สุด แต่ครูควรหาวิธีการสอนคำศัพท์ที่เหมาะสมกับนักเรียนของตน โดยพิจารณาปัจจัยต่าง ๆ เพื่อที่จะทำให้บรรลุเป้าหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพที่สุด (วิสาข์ จิตวิตร, 2541, หน้า 106)

5. ข้อเสนอแนะในการสอนคำศัพท์

ในการจัดกิจกรรมการสอนคำศัพท์วิชาภาษาอังกฤษนั้น ประพนอม สุรัสวดี (2531, อ้างถึงใน กิตติกรรม มิแก้ว, 2546, หน้า 52) ได้กล่าวถึงข้อควรคำนึงในการสอนคำศัพท์ สรุปได้ดังนี้

1) การสอนศัพท์ในระดับประถมศึกษาไม่เน้นการให้นักเรียนรู้คำศัพท์มากมาย แต่จะเน้นการออกเสียงคำศัพท์ที่ถูกต้องมากกว่า

2) การสอนคำศัพท์ในประโยคไม่เน้นโครงสร้าง ไวยากรณ์ ของประโยค

3) ไม่ควรนำเสนอคำศัพท์ในกลุ่มต่าง ๆ หลายคำในแต่ละครั้งของการสอน เช่นเกี่ยวกับ Family members นักเรียนควรจะต้องเกี่ยวข้องกับพ่อ แม่ พี่สาว น้องสาว พี่ชาย ในปี 1 ในส่วนที่ 2 จึงค่อยเรียน grandparents และต่อไปจะเรียน nephew, uncle, aunt, และ cousin

4) การสอนคำศัพท์แก่เด็กควรอาศัยสถานการณ์ประกอบ

5) ในแต่ละชั่วโมง ควรสอนคำศัพท์ประมาณ 3 – 5 คำ และใช้คำศัพท์ใหม่ในโครงสร้างประโยคที่เรียนแล้ว เช่น จะสอนคำว่า “hospital” นักเรียนจะต้องเคยเรียน I went to the zoo. มาแล้วจึงจะเขียนออกมาเป็น “I went to the hospital.” ได้ เป็นต้น

6) การเลือกคำศัพท์สอน ควรเป็นศัพท์ที่ใช้ในชีวิตจริงมากกว่า

7) การเลือกสอนคำศัพท์ ควรจะสัมพันธ์กัน เช่น คำว่า cow น่าจะคู่กับ ox หรือ grass มากกว่าไปคู่กับคำว่า ship

8) คำศัพท์ที่สอนนักเรียนประถมต้น ควรจะเป็นคำที่มองเห็นภาพสาธิตได้เป็นรูปธรรมมากกว่านามธรรม

9) การทบทวนคำศัพท์ที่เรียนไปแล้ว ควรทบทวนคำศัพท์ที่มีความสัมพันธ์กับคำศัพท์ใหม่

10) ควรติดบัตรคำศัพท์ที่เพิ่งสอนไว้ในห้องประมาณ 1 – 2 สัปดาห์ เพื่อให้นักเรียนเห็นตลอดเวลาจะได้จำได้

11) การท่องคำศัพท์เด็กเล็กอาจไม่ยากปฏิบัติเพราะน่าเบื่อหน่าย ครูควรให้นักเรียนจับคู่กันท่องคำศัพท์ จะทำให้ไม่เบื่อเหมือนท่องคำศัพท์คนเดียว

12) การให้เขียนตามคำบอกมีประโยชน์มาก จะช่วยย้ำความจำด้านตัวสะกด ครูควรให้เขียนตามคำบอกสม่ำเสมอ

13) การแข่งขันระหว่างกลุ่มและการทดสอบคำศัพท์ ควรแจ้งให้นักเรียนทราบล่วงหน้า และกำหนดคำศัพท์ที่จะแข่งเพราะจะทำให้เด็กมีกำลังใจท่องศัพท์

14) การฝึกสะกดคำพร้อม ๆ กัน

นอกจากนั้น ฟินอคเชียโร (Finocchiaro, 1989, pp. 108 -109) ได้กล่าวเสนอแนะในการสอนคำศัพท์ไว้ พอสรุปได้ดังนี้

1) ผู้สอนไม่จำเป็นต้องสอนให้ผู้เรียนนำศัพท์ไปใช้ทุกคำ เพราะคำศัพท์บางคำนั้นสอนเพียงแค่นี้ให้ผู้เรียนรู้ความหมายและการออกเสียงเท่านั้น ซึ่งหมายถึงการสอนคำศัพท์ให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายเมื่อผู้เรียนได้ยินหรือได้อ่านคำศัพท์นั้น แต่ไม่ได้นำไปใช้ในการเขียนและพูด

2) ผู้สอนควรสอนคำศัพท์โดยการพูดด้วยความเร็วปกติ (Normal speech)

3) การสอนคำศัพท์ใหม่ควรสอนในโครงสร้างประโยคที่ผู้เรียนเคยเรียนมาแล้วและในสถานการณ์ที่ผู้เรียนคุ้นเคย

4) หากเป็นไปได้ ผู้สอนควรสอนคำศัพท์ที่อยู่ในหัวข้อเดียวกัน ตัวอย่างเช่น คำศัพท์ที่เกี่ยวกับอาหารก็ควรจัดไว้หนึ่งบทเรียน

5) เมื่อผู้เรียนพบคำศัพท์ที่คุ้นเคยในบริบทใหม่ ผู้สอนควรทบทวนและฝึกการใช้คำศัพท์นั้น ๆ ใหม่ การทบทวนคำศัพท์ที่คุ้นเคยแล้วนั้น ผู้สอนควรสอนให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายที่เหมือนกันและความหมายที่แตกต่างกันด้วย

6) การสอนคำศัพท์ ควรสอนให้ผู้เรียนเข้าใจความหมาย ผู้สอนควรใช้เทคนิคที่เหมาะสมซึ่งอาจจะใช้ในการแสดงละคร การใช้รูปภาพ การถ่ายทอดข้อความ (Paraphrase)

7) ผู้สอนควรให้ผู้เรียนฝึกใช้คำศัพท์ในสถานการณ์เพื่อการสื่อสาร ตัวอย่างเช่น การฝึกการแทนที่การถ่ายโอนข้อมูล การถาม – ตอบ และในภาระงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

8) การสอนคำศัพท์แต่ละคำ ควรสอนหลาย ๆ ครั้งด้วยโครงสร้างและสถานการณ์ต่าง ๆ ที่สามารถนำคำศัพท์นั้นไปใช้ได้เหมาะสม

9) ควรสอนคำศัพท์ที่เป็นคำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ คำกริยาวิเศษณ์ที่มาจากรากศัพท์ เดียวกัน

จากข้อเสนอแนะดังกล่าว เพื่อให้ผู้สอนคำนึงถึงในการสอนคำศัพท์ โดยมีจุดประสงค์หลักคือให้นักเรียนสามารถออกเสียงคำศัพท์ได้ถูกต้อง เข้าใจความหมายของคำศัพท์ด้วยเทคนิค

ต่าง ๆ และประการสุดท้ายคือการสอนให้นักเรียนสามารถนำคำศัพท์นั้นไปใช้ให้ถูกต้องและเหมาะสมกับบริบททางสังคม แต่การที่จะให้บรรลุตามวัตถุประสงค์นั้นได้ ครูจะต้องคำนึงถึงปัจจัยต่าง ๆ ดังนี้ (Reinking, mealey and Ridgeway, 1993, p. 465 อ้างถึงใน วิสาข์ จิตวิวัฒน์, 2541, หน้า 104 - 106)

1) จุดมุ่งหมายในการสอน

- 1.1) เพื่อเป็นการเสริมแรง
- 1.2) เพื่อการวัดผล
- 1.3) เพื่อแนะนำความคิดรวบยอด
- 1.4) เพื่อทบทวน
- 1.5) เพื่ออธิบายความคิดรวบยอด
- 1.6) เพื่อให้เกิดความเข้าใจ
- 1.7) เพื่อให้เรียนได้ด้วยตนเองอย่างอิสระ
- 1.8) เพื่อพัฒนาทักษะการหาแหล่งอ้างอิง

2) ลักษณะของผู้เรียน

- 2.1) ความรู้พื้นฐาน
- 2.2) ความสามารถทางวิชาการ
- 2.3) ความสามารถในการอ่าน
- 2.4) ความสามารถในการทำงานอย่างอิสระ
- 2.5) แรงจูงใจ
- 2.6) ความสามารถด้านการรับรู้การเรียนรู้

3) ลักษณะของบทอ่าน

- 3.1) โครงสร้าง
- 3.2) จุดประสงค์/ประเภท
- 3.3) ความยากง่ายของบทอ่านเมื่อเปรียบเทียบกับความสามารถและความรู้พื้นฐาน

ของนักเรียน

- 3.4) ให้นักเรียนเดาความหมายจากบริบทได้เพียงไร
- 3.5) มีศัพท์ใหม่ ๆ มากหรือน้อย

4) ลักษณะของคำศัพท์หรือความคิดรวบยอด

- 4.1) มีความเกี่ยวข้องกับผู้เรียนเพียงไร
- 4.2) นักเรียนคุ้นเคยกับศัพท์นี้แค่ไหน
- 4.3) เป็นนามธรรมหรือรูปธรรม
- 4.4) มีความหมายในแง่ Connotative หรือ Denotative อย่างไร

5) สภาพแวดล้อม

- 5.1) มีเวลาเตรียมการสอนและเวลาสอนอย่างไร
- 5.2) เป็นการสอนกลุ่มใหญ่หรือกลุ่มย่อย

6. การทดสอบคำศัพท์

การสอนและการทดสอบเป็นสิ่งที่ควบคู่กันในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ จนถือได้ว่า การทดสอบเป็นทักษะอย่างหนึ่งของการสอน ดังนั้น รูปแบบของการทดสอบจึงต้องสอดคล้องกับรูปแบบการสอน (สูมิตรา อังควัฒนกุล, 2535)

ลักษณะการออกข้อสอบเพื่อทดสอบคำศัพท์ในระดับต้น พอสรุปได้ดังนี้ (ดวงเดือน แสงชัย, 2539, Nakata and Frazier, 1994, Frazier and Dereville, 1995)

- 1) เลือกคำศัพท์ให้ตรงกับภาพที่ให้ไว้
- 2) ฟังครู แล้ววงกลมล้อมรอบคำที่ถูกต้อง
- 3) ดูภาพแล้วออกเสียงคำศัพท์
- 4) ครูอ่านคำเป็นคู่ ถ้าคู่ใดเป็นคำเดียวกันให้เขียนเครื่องหมายถูก ถ้าคู่ใดเป็นคนละคำให้เขียนเครื่องหมายผิด
- 5) ฟังครูแล้วเลือกภาพที่ถูกต้อง
- 6) วาดภาพคำศัพท์ที่ครูบอก
- 7) ระบายสีภาพ ตามคำศัพท์ที่ครูบอก

แบบฝึกเสริมทักษะ

ในการสร้างแบบฝึกเสริมทักษะหรือออกแบบการสอน เป็นการสร้างเพื่อพัฒนาการเรียนของนักเรียนให้เป็นไปตามจุดมุ่งหมายของผู้วิจัย โดยการใช้แบบฝึกให้นักเรียนฝึกซ้ำหลาย ๆ ครั้ง จนเกิดความชำนาญ ดังนั้นแบบฝึกเป็นสื่อประเภทหนึ่ง ที่ทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะการเรียนรู้ตามกระบวนการที่เป็นที่ยอมรับและสามารถวัดผลได้ด้วย (Seels and Glasgow, 1990, p. 3)

1. ความหมายของแบบฝึกเสริมทักษะ

มีผู้ให้ความหมายของแบบฝึกเสริมทักษะ ไว้ดังนี้

พจนานุกรมฉบับบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2542 (2546, หน้า 641) อธิบายว่า “แบบฝึก หมายถึง แบบตัวอย่างปัญหา หรือคำสั่งที่ตั้งขึ้น เพื่อให้นักเรียนฝึกตอบเป็นต้น”

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2545, หน้า 130-131) กล่าวว่าแบบฝึก หรือแบบฝึกหัด หรือแบบฝึกทักษะ เป็นสื่อการเรียนประเภทหนึ่งสำหรับให้นักเรียนฝึกปฏิบัติ เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจและทักษะเพิ่มขึ้น ส่วนใหญ่หนังสือเรียนจะมีแบบฝึกหัดอยู่ท้ายบทเรียนในบางวิชาแบบฝึกหัดจะมีลักษณะเป็นแบบฝึกปฏิบัติ

อารีย์ วาศน์อำนวย (2545, หน้า 48) กล่าวว่า แบบฝึก คืออุปกรณ์การเรียนการสอนอย่างหนึ่ง อันประกอบด้วยกิจกรรมที่หลากหลายน่าสนใจที่จะนำมาใช้ เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกฝนปฏิบัติเพิ่มขึ้นเพื่อจะได้เปลี่ยนพฤติกรรมการเรียนรู้ให้เกิดความคล่องแคล่ว ความชำนาญ จนเกิดความมั่นใจ ซึ่งเป็นไปโดยอัตโนมัติด้วยการทบทวนเนื้อหาความรู้ต่าง ๆ ที่เรียนไปแล้วอย่างมีทิศทาง

ดรุณี เรือนใจมั่น (2546, หน้า 48) กล่าวว่า แบบฝึกเป็นสื่อที่ตอบสนองความสนใจของผู้เรียน สร้างขึ้นตามระดับความสามารถและความแตกต่างของผู้เรียน เป็นสื่อช่วยในการแบ่งเบาภาระของครูซึ่งทำให้ครูมองเห็นข้อบกพร่องและปัญหาจุดอ่อนของนักเรียนเป็นเครื่องมือวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังจบบทเรียนและช่วยเสริมทักษะทางภาษาของนักเรียนให้ดีขึ้น

จากความเห็นของนักวิชาการดังกล่าว เกี่ยวกับความหมายและความสำคัญของแบบฝึกเสริมทักษะ คือ สื่อการเรียน เครื่องมือทางการเรียนอย่างหนึ่งของนักเรียนที่มุ่งให้นักเรียนฝึกปฏิบัติด้วยตนเองเพิ่มเติมหลังจากนักเรียนได้เรียนรู้ในภาคทฤษฎีหรือเนื้อหาเพื่อให้ผลการเรียนการสอนบรรลุจุดมุ่งหมายของการเรียนและมีความสนุกสนานในการเรียน เป็นแบบฝึกหัดหรือชุดการสอน เป็นกิจกรรมที่ทำให้ผู้เรียนมีความชำนาญเพิ่มขึ้นในการทำแบบฝึกควรประกอบไปด้วยรูปภาพหรือสิ่งที่น่าสนใจและควรมีคำแนะนำในการทำข้อคำถามหรือกิจกรรมและช่องว่างให้นักเรียนตอบคำถาม

2. ประโยชน์ของแบบฝึกเสริมทักษะ

อารีย์ วาศน์อำนวย (2545, หน้า 45) กล่าวว่าแบบฝึกมีประโยชน์ในการนำไปใช้เพื่อฝึกทบทวนสิ่งที่นักเรียนเรียนไปแล้วเพื่อให้นักเรียนเกิดทักษะการเรียนรู้ที่คงทน คล่องแคล่วและแม่นยำที่จะนำไปใช้ได้โดยอัตโนมัติในทักษะที่ต้องการฝึกฝนมากยิ่งขึ้น ทำให้ครูสามารถตรวจสอบได้ว่านักเรียนแต่ละคนมีความรู้ความเข้าใจสิ่งที่เรียนมามากน้อยเพียงไร เพื่อจัดหาแบบฝึกหัดที่มีความยากง่ายเหมาะสมตามสภาพความแตกต่างของผู้เรียน เป็นการช่วยให้ครูประหยัดเวลาในการเตรียมแบบฝึกโดยผู้เรียนสามารถเรียนรู้ด้วยตนเองและตรวจสอบความก้าวหน้าของตนเองได้ทันที

ดรุณี เรือนใจมั่น (2546, หน้า 48) ได้สรุปความหมายประโยชน์ของแบบฝึก ว่าเป็นสื่อที่แบ่งเบาภาระของครูและเป็นเครื่องมือที่วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ทำให้ครูรู้ปัญหาและข้อบกพร่องของนักเรียน

กันตรัตน์ ชิมขมน้อย (2546, หน้า 62) กล่าวว่าแบบฝึกมีส่วนช่วยในการพัฒนาความสามารถในการเรียนของผู้เรียนและทักษะทางภาษาได้เป็นอย่างดีเพราะผู้เรียนได้รับการฝึกและทบทวนด้วยตนเองตลอดเวลา

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2545, หน้า 131) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกทักษะ ดังนี้

1. ทำให้ผู้เรียนเข้าใจบทเรียนได้ดียิ่งขึ้น
2. ทำให้ครูทราบความเข้าใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียน
3. ครูได้แนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอน เพื่อช่วยในการพัฒนานักเรียนได้ดีที่สุด ตามความสามารถของตนเอง
4. ฝึกให้นักเรียนมีความเชื่อมั่น และสามารถประเมินผลงานของตนเองได้
5. ฝึกให้นักเรียนได้ทำงานด้วยตนเอง
6. ฝึกให้นักเรียนมีความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย
7. คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล โดยเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกทักษะของตนเอง โดยไม่ได้คำนึงถึงเวลาหรือความกดดันอื่น ๆ
8. แบบฝึกช่วยเสริมทักษะภาษาคงทน โดยฝึกทันทีหลังจากเรียนเนื้อหา ฝึกซ้ำ ๆ ในเรื่องที่เรียน

จากประโยชน์ของแบบฝึก หรือแบบฝึกเสริมทักษะ ที่กล่าวมาสรุปได้ว่า แบบฝึกหรือแบบฝึกเสริมทักษะ มีความสำคัญและจำเป็นเพราะจะช่วยให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในบทเรียนได้ดียิ่งขึ้นสามารถจดจำเนื้อหาบทเรียนได้คงทน ทำให้เกิดความสนุกสนานในขณะที่เรียน ทราบความก้าวหน้าของตนเอง สามารถนำแบบฝึกหัดมาทบทวนเนื้อหาเดิมได้ด้วยตนเอง นำมาวัดผล การเรียนหลังจากที่เรียนแล้ว ตลอดจนสามารถทราบข้อบกพร่องของนักเรียนและนำไปปรับปรุงแก้ไขได้ทันที ซึ่งจะ

ทำให้ครูประหยัดเวลา ค่าใช้จ่าย และลดภาระของครูได้มาก ช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน นอกจากนี้ยังทำให้นักเรียนสามารถนำภาษาไปใช้สื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพด้วย

3. หลักการสร้างแบบฝึก

ในการสร้างชุดแบบฝึกเสริมทักษะต้องคำนึงถึงองค์ประกอบทั้งในด้านเนื้อหา หลักจิตวิทยาการเรียน การสอน กิจกรรมและอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ใช้ในการเสริมบทเรียน วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2545, หน้า 133-134) สรุปหลักการฝึกทักษะไว้ดังนี้

1. ก่อนการฝึก ควรสอนให้ผู้เรียนเข้าใจเสียก่อน เพราะจะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจ และทราบเหตุผลที่ต้องฝึก การฝึกอย่างไม่เข้าใจความหมายไม่ทำให้เกิดทักษะ
2. การฝึกควรฝึกให้ผู้เรียนได้รับการฝึกตามขั้นตอนที่ถูกต้อง ภายใต้การแนะนำที่ดี ถ้าฝึกทักษะผิดๆ จะทำให้เสียเวลาในการแก้ไขเป็นอย่างมาก
3. ช่วงเวลาฝึกสั้นๆ บ่อยๆ ด้วยแบบฝึกที่คัดเลือกแล้วเป็นอย่างดีจะมีประสิทธิภาพกว่า การฝึกช่วงยาวๆ ซึ่งผู้เรียนจะเบื่อหน่าย ไม่สนใจ
4. กิจกรรมการฝึกควรจะมีหลากหลาย นอกเหนือจากแบบฝึกหัดต่าง ๆ อาจใช้เกมปัญหา หรือกิจกรรมอื่นๆ บ้าง
5. การฝึกอย่างมีจุดมุ่งหมายจะเกิดประโยชน์อย่างมาก ถ้าผู้เรียนเห็นคุณค่า และความจำเป็นของสิ่งที่เรียนมาหรือฝึก โดยอาจใช้การทดสอบหรือวิธีการอื่น ๆ เพื่อชี้ให้เห็นผลที่เกิดขึ้นภายหลังการฝึก
6. การฝึกควรสัมพันธ์กับความมีเหตุผล ขณะฝึกควรให้ผู้เรียนใช้ความคิดหาเหตุผลควบคู่ไปด้วย

สุเทพ อ่วมเจริญ (2547, หน้า 47) ได้ให้แนวคิดในการออกแบบการเรียนการสอนว่าเป็นการพัฒนาผู้เรียนจะต้องทำให้เกิดฉันทะ (ความอยากรู้และอยากดี) ซึ่งเป็นจุดสำคัญที่จะทำให้เกิดการเรียนรู้และรู้จักคิด ดังนั้นผู้เรียนต้องฝึกกระบวนการคิดให้รู้จักคิดและเกิดปัญญา ผู้เรียนก็จะสามารถพัฒนาตนเองด้วยปัญญาของตน

จากลักษณะรูปแบบของแบบฝึกที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่ามีหลายลักษณะและหลายรูปแบบ ทั้งนี้การนำไปสร้างแบบฝึกนั้นเราจะต้องนำไปใช้ให้สอดคล้องและเหมาะสมกับเนื้อหา ตลอดจนนักเรียนที่จะนำไปฝึกด้วย เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพต่อนักเรียนและการใช้ภาษามากที่สุด

4. ลักษณะและองค์ประกอบของแบบฝึกเสริมทักษะ

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2545, หน้า 131) กล่าวว่าไว้ว่าลักษณะของแบบฝึกที่ดีควรประกอบด้วยสิ่งต่อไปนี้

1. เป็นสิ่งที่นักเรียนเรียนมาแล้ว
2. เหมาะสมกับระดับวัย หรือความสามารถของผู้เรียน
3. คำชี้แจงสั้น ๆ ช่วยให้นักเรียนเข้าใจวิธีทำได้ง่าย
4. ใช้เวลาเหมาะสม ไม่น้อยหรือมากเกินไป
5. เป็นที่น่าสนใจ ทำทลายความสามารถของนักเรียน
6. เปิดโอกาสให้นักเรียนเลือกทั้งแบบตอบอย่างจำกัดและตอบอย่างเสรี
7. มีคำสั่งหรือตัวอย่างแบบฝึกที่ไม่ยาวเกินไป และไม่ยากแก่การเข้าใจ

8. ควรมีหลายรูปแบบมีความหมายแก่นักเรียน
9. ใช้หลักจิตวิทยา
10. ใช้สำนวนภาษาไทยที่เข้าใจง่าย
11. ฝึกให้คิดได้เร็วและมีความสุขสนาน
12. ปลุกความสนใจหรือเร้าใจ
13. เหมาะกับวัยและความสามารถ สามารถศึกษาด้วยตัวเองได้

5. จิตวิทยาและทฤษฎีการเรียนรู้ที่เป็นหลักในการสอนภาษา

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษจะสมบูรณ์ยิ่งขึ้น จำเป็นที่ครูจะต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักจิตวิทยาการศึกษาต่าง ๆ ที่เป็นปัจจัยพื้นฐานและมีอิทธิพลสำคัญในการส่งเสริมการเรียนรู้ ซึ่งสัมพันธ์และเกี่ยวข้องกับตัวผู้เรียน รวมทั้งกระบวนการและสภาพการเรียนการสอนเพื่อครูจะได้นำปัจจัยเหล่านี้ไปประยุกต์ใช้ในการเตรียมวางแผนและจัดดำเนินการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผลตามความมุ่งหมายของหลักสูตรหลักจิตวิทยาการศึกษาที่ครูผู้สอนภาษาควรทราบและคำนึงถึงมีดังต่อไปนี้

1) ความแตกต่างระหว่างบุคคล (Individual difference) ความแตกต่างระหว่างบุคคลเป็นหลักจิตวิทยาเบื้องต้นที่สำคัญมากสำหรับครูทุกคนและทุก ๆ วิชา หรือรายวิชา ครูผู้สอนจำเป็นต้องทราบ เข้าใจ และตระหนักเป็นอย่างดีคืออยู่เสมอว่า นักเรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกันทั้งด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม สติปัญญา ความถนัด และอุปนิสัย ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนครูต้องเลือกกิจกรรมที่มีความแตกต่างและเหมาะสมกับนักเรียนแต่ละคนด้วย

2) ความพร้อม หมายถึง สภาพความพร้อมของบุคคลที่จะเรียนรู้สิ่งหนึ่งสิ่งใดได้อย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผลตามที่ควรจะเป็น ธอร์นดิค (Thorndike, อ้างถึงใน วรณิ โสสมประยูร, 2539) ได้กล่าวถึงกฎแห่งความพร้อม (Law of readiness) เอาไว้ว่า “การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ดีที่สุดก็ต่อเมื่อผู้เรียนมีความพร้อมทั้งทางร่างกายและจิตใจที่จะเรียนและได้เรียนรู้จริง ๆ “ครูจึงควรศึกษาความพร้อมทางภาษาของเด็กเพื่อจัดกิจกรรมการเรียนการสอน สื่อหรืออุปกรณ์และบรรยากาศให้เหมาะสมกับผู้เรียน

3) การจูงใจ (Motivation) การจูงใจนี้เป็นองค์ประกอบสำคัญที่มีอิทธิพลมากต่อการเรียนรู้ และทำให้บุคคลเกิดการเรียนรู้ ได้ผลอย่างเต็มที่ตามความสามารถของตน แรงจูงใจนี้จัดว่าเป็นเครื่องล่อใจ ให้บุคคลแสดงพฤติกรรมออกมาตามทิศทางที่ต้องการ ในการเรียนการสอนครูจึงจำเป็นต้องพยายามสร้างแรงจูงใจให้แก่ นักเรียนอยู่เสมอ เพื่อให้ นักเรียนสนใจและตั้งใจเรียน แรงจูงใจนับว่าเป็นสิ่งสำคัญและมีประโยชน์ต่อการเรียนการสอนภาษาอย่างมาก ตัวอย่างการใช้แรงจูงใจในการเรียนการสอนทั่วไป ได้แก่ การนำเข้าสู่บทเรียน ซึ่งเป็นกิจกรรมการสร้างความสนใจโดยใช้แรงจูงใจทำให้นักเรียนเกิดความตั้งใจ จดจ่อในบทเรียนซึ่งกำลังจะเริ่มขึ้น

4) การเสริมแรง (reinforcement) เป็นการทำให้บุคคลเกิดความพึงพอใจหลังจากที่ได้แสดงพฤติกรรมการเรียนรู้เสร็จสิ้นลง เพื่อช่วยให้พฤติกรรมการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นนั้นมีแนวโน้มที่จะเกิดขึ้นอีกและเพิ่มความคงทนถาวรยิ่งขึ้น กล่าวคือ เมื่อนักเรียนกระทำพฤติกรรมที่พึงประสงค์แล้วครูก็ต้องให้เสริมด้วย จึงจะช่วยให้การเรียนรู้นั้นมีประสิทธิภาพมากที่สุด

หลักจิตวิทยาการเรียนรู้ที่นำมาเป็นหลัก ในการจัดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษแก่นักเรียนไทย มีดังนี้

1) ผู้สอนจะต้องรู้พื้นฐานความรู้ของผู้เรียน เพื่อที่จะได้เปรียบเทียบว่าพื้นฐานความรู้ทางภาษาที่นักเรียนมีอยู่เดิมนั้นเป็นเช่นไร จะต้องหาวิธีฝึกอย่างไร ผู้เรียนจึงจะเกิดความเคยชินกับลักษณะของภาษาอังกฤษ

2) ผู้เรียนแต่ละคนอาจมีความสามารถทางภาษาต่างกัน เช่น บางคนอาจจับเสียงได้เร็วแต่เข้าใจประโยคได้ช้า บางคนอาจจะอ่านได้เร็ว แต่ต้องใช้เวลาในการที่จะฝึกใช้คำในประโยค ครูจะต้องหาวิธีที่จะช่วยให้ผู้เรียนแต่ละคนแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ เหล่านี้

3) จะต้องฝึกเนื้อหาทางภาษาซ้ำ เมื่อฝึกครั้งหนึ่ง ทั้งช่วงห่างไว้ระยะแล้วย้อนนำกลับฝึกซ้ำอีก เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเคยชินในภาษาอังกฤษ

4) ครูพยายามหาสถานการณ์ต่าง ๆ มาให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาจริง

5) ครูจะต้องบอกให้นักเรียนรู้เมื่อทำแบบฝึกได้เอง เช่น ให้คำชมเชย หรือให้เพื่อนพูดตาม เพื่อให้ผู้เรียนจะได้รับทราบว่าได้ถูกต้อง

6) อย่าเพิ่งให้นักเรียนฝึกในสิ่งที่นักเรียนยังไม่เข้าใจความหมายที่ถูกต้อง

7) เมื่อครูให้ตัวอย่างประโยคใหม่หรือเนื้อหาใหม่พยายามให้นักเรียนสังเกตหรือบอกกฎเกณฑ์อย่างง่าย ๆ เพื่อยึดเป็นหลักในการใช้ภาษาให้ถูกต้อง

8) ครูควรจะช่วยให้นักเรียนถ่ายโยงความรู้ความเข้าใจภาษาไทย ไปหาภาษาอังกฤษ ดังนั้นในบางครั้งจึงใช้การอธิบายลักษณะที่เกิดขึ้นในภาษาไทย เพื่อเป็นสะพานไปยังภาษาอังกฤษ

9) การจัดบทเรียนจะต้องเริ่มจากง่ายไปหายาก เพื่อให้ผู้เรียนจะได้ไม่เกิดการเบื่อหน่าย และบทเรียนจะต้องมีลักษณะต่อเนื่องกัน (สุไร พงษ์ทองเจริญ, 2525, หน้า 19- 20 อ้างถึงใน อัจฉรวรรณ ศิริรัตน์, 2549, หน้า 89)

ดังนั้นในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อให้นักเรียนเกิดทักษะและประสบความสำเร็จในการเรียน ครูผู้สอนควรนำหลักจิตวิทยามาปรับใช้ในการเรียนการสอน ให้เหมาะสมกับวัยของผู้เรียนและเป็นไปตามลำดับขั้นตอนเพื่อให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากที่สุด

การหาประสิทธิภาพของเครื่องมือ

การหาประสิทธิภาพสื่อและเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา (E_1 / E_2) (เผชญิ กิจระการ, 2544, หน้า 44-51)

วิธีการหาประสิทธิภาพเชิงประจักษ์ (Empirical Approach) วิธีนี้จะนำสื่อไปทดลองใช้กับกลุ่มนักเรียนเป้าหมาย การหาประสิทธิภาพของสื่อ เช่น บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน (CAI) บทเรียนโปรแกรม ชุดการสอน แผนการสอน แบบฝึกทักษะ ส่วนมากใช้การหาประสิทธิภาพด้วยวิธีนี้ ประสิทธิภาพที่วัดกันส่วนใหญ่ จะพิจารณาจากเปอร์เซ็นต์ การทำแบบฝึกหัดหรือกระบวนการในการเรียนหรือแบบทดสอบย่อย โดยแสดงเป็นค่าตัวเลข 2 ตัว เช่น $E_1 / E_2 = 80/80$, $E_1/E_2 = 85/85$, $E_1/E_2 = 90/90$

เกณฑ์ประสิทธิภาพ (E_1 / E_2) มีความหมายแตกต่างกันหลายลักษณะในที่นี้จะยกตัวอย่าง $E_1 / E_2 = 80 / 80$ ดังนี้

1. เกณฑ์ 80/80 ในความหมายที่ 1 ตัวเลข 80 ตัวแรก (E_1) คือ นักเรียนทั้งหมด ทำแบบฝึกหัดหรือแบบทดสอบย่อยได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ถือเป็นประสิทธิภาพของกระบวนการ ส่วนตัวเลข 80 ตัวหลัง (E_2) คือ นักเรียนทั้งหมดที่ทำแบบทดสอบหลังเรียน (Post – test) ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ส่วนการหาค่า E_1 และ E_2 ใช้สูตรดังนี้

$$E_1 = \frac{\frac{\sum X}{N} \times 100}{A}$$

เมื่อ	E_1	แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการ
	$\sum X$	แทน	คะแนนของแบบประเมินพฤติกรรมระหว่างเรียนทุกชุด และแบบประเมินชุดฝึกทักษะรวมกัน
	A	แทน	คะแนนเต็มของแบบประเมินพฤติกรรมระหว่างเรียนทุกชุด และแบบประเมินชุดฝึกทักษะรวมกัน
	N	แทน	จำนวนนักเรียนทั้งหมด

$$E_2 = \frac{\frac{\sum f}{N} \times 100}{B}$$

เมื่อ	E_2	แทน	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
	$\sum f$	แทน	คะแนนของแบบทดสอบหลังเรียน
	B	แทน	คะแนนเต็มของแบบทดสอบหลังเรียน
	N	แทน	จำนวนนักเรียนทั้งหมด

2. เกณฑ์ 80/80 ในความหมายที่ 2 ตัวเลข 80 ตัวแรก (E_1) คือ จำนวนนักเรียนร้อยละ 80 ทำแบบทดสอบหลังเรียน (Post – test) ได้คะแนนร้อยละ 80 ทุกคน ส่วนตัวเลข 80 ตัวหลัง (E_2) คือ นักเรียนทั้งหมดทำแบบทดสอบหลังเรียนครั้งนั้น ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 เช่น มีนักเรียน 40 คน ร้อยละ 80 ของนักเรียนทั้งหมด คือ 32 คน แต่ละคนได้คะแนนจากการทดสอบหลังเรียนถึงร้อยละ 80 (E_1) ส่วน 80 ตัวหลัง (E_2) คือ ผลการทดสอบหลังเรียนของนักเรียนทั้งหมด (32 คน) ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80

3. เกณฑ์ 80/80 ในความหมายที่ 3 ตัวเลข 80 ตัวแรก (E_1) ตัวแรก (E_1) คือ จำนวนนักเรียนทั้งหมดทำแบบทดสอบหลังเรียน (Pre – test) ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ส่วนตัวเลข 80 ตัวหลัง (E_2) คือ คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ที่นักเรียนทำเพิ่มขึ้นจากแบบทดสอบหลังเรียน (Post – test) โดยเทียบกับคะแนนที่ได้ก่อนการเรียน (Pre – test)

จะขออธิบายเฉพาะตัวเลข 80 ตัวหลัง (E_2) ดังนี้ สมมุตินักเรียนทั้งหมดทำแบบทดสอบก่อนเรียน (Post – test) ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 10 แสดงว่า แตกต่างจากคะแนนเต็ม (ร้อยละ 100) เท่ากับ 90 ถ้านักเรียนทั้งหมดทำแบบทดสอบหลังเรียน(Post – test) ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 5 แสดงว่าความแตกต่างของการสอบ 2 ครั้ง (ก่อนเรียนกับหลังเรียน) เท่ากับ $85 - 10 = 75$

ดังนั้น ค่าของ (E_2) = $(75 / 90) \times 100 = 83.33\%$ ถือว่าสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ($E_2 = 80$)

4. เกณฑ์ 80/80 ในความหมายที่ 4 ตัวเลข 80 ตัวแรก (E_1) คือนักเรียนทั้งหมดทำแบบทดสอบหลังเรียน ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ส่วนตัวเลข 80 ตัวหลัง (E_2) คือ นักเรียนทั้งหมดทำแบบทดสอบหลังเรียน แต่ละข้อถูกมีจำนวนร้อยละ 80 (ถ้านักเรียนทำข้อสอบข้อใดถูก มีจำนวนนักเรียนไม่ถึงร้อยละ 80 แสดงว่าสื่อไม่มีประสิทธิภาพ และชี้ให้เห็นว่าจุดประสงค์ที่ตรงกับข้อนั้นมีความบกพร่อง)

กล่าวโดยสรุปว่า เกณฑ์ในการหาประสิทธิภาพของสื่อการเรียนการสอนจะตั้งเป็นตัวเลข 3 ลักษณะ คือ 80/80 , 85/85 และ 90/90 ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับธรรมชาติของวิชาและเนื้อหาที่นำมาสร้างสื่อ นั้น ถ้าเป็นวิชาที่ค่อนข้างยากก็อาจตั้งเกณฑ์ไว้ 80/80 หรือ 85/85 สำหรับวิชาที่มีเนื้อหาง่ายก็อาจตั้งเกณฑ์ไว้ 90/90 เป็นต้น นอกจากนี้ ยังตั้งเกณฑ์เป็นค่าความคลาดเคลื่อนไว้เท่ากับร้อยละ 2.50 นั่นคือ ถ้าตั้งเกณฑ์ไว้ที่ 90/90 เมื่อคำนวณแล้วค่าที่ถือว่าใช้ได้คือ 87.50/87.50 หรือ 87.50/90 เป็นต้น

ประสิทธิภาพของสื่อและเทคโนโลยีการเรียนการสอน จะมาจากผลลัพธ์ของการคำนวณ E_1 และ E_2 เป็นตัวเลขตัวแรกและตัวหลัง ตามลำดับ ถ้าตัวเลขเข้าใกล้ 100 มากเท่าไร ยิ่งถือว่ามีประสิทธิภาพมากขึ้นเป็นเกณฑ์ที่ใช้พิจารณาการรับรองประสิทธิภาพของสื่อการเรียน การสอน ส่วนแนวคิดในการหาประสิทธิภาพที่ควรคำนึงถึง มีดังนี้

1. สื่อการเรียนการสอนที่สร้างขึ้น ต้องมีการกำหนดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมเพื่อการเรียนการสอนอย่างชัดเจนและสามารถวัดได้
2. เนื้อหาของบทเรียนที่สร้างขึ้นต้องผ่านกระบวนการวิเคราะห์เนื้อหาตามจุดประสงค์ของการเรียนการสอน
3. แบบฝึกหัดและแบบทดสอบต้องมีการประเมินความเที่ยงตรงของเนื้อหาตามวัตถุประสงค์ของการสอนที่ได้วิเคราะห์ไว้ ส่วนความยากง่ายและอำนาจจำแนกของแบบฝึกหัด และแบบทดสอบควรมีการวิเคราะห์ เพื่อนำไปใช้กำหนดค่าน้ำหนักของคะแนนในแต่ละข้อคำถาม
4. จำนวนแบบฝึกหัดต้องสอดคล้องกับจำนวนจุดประสงค์และต้องมีแบบฝึกหัดและข้อคำถามในแบบทดสอบครอบคลุมทุกจุดประสงค์ของการสอน จำนวนแบบฝึกหัดและข้อคำถามในแบบทดสอบไม่ควรน้อยกว่าจำนวนจุดประสงค์

จะเห็นได้ว่า การคำนวณหาประสิทธิภาพสื่อการเรียนการสอนนี้ เป็นผลรวมของการหาคุณภาพ (Quality) ทั้งเชิงปริมาณที่แสดงเป็นตัวเลข (Quantitative) และเชิงคุณภาพ (Qualitative) ที่แสดงเป็นภาษาที่เข้าใจได้ ดังนั้น ประสิทธิภาพของสื่อการเรียนการสอนในที่นี้จึงเป็นองค์รวมของประสิทธิภาพ (Efficiency) ในความหมายของการทำสิ่งที่ถูก (Do the Things Right) นั้นหมายถึง การเรียนอย่างถูกต้องตามกระบวนการของการเรียนด้วย CAI และการมีประสิทธิภาพ

(Effectiveness) ในความหมายของการทำสิ่งที่ถูกต้องให้เกิดขึ้น (Get the Right Things Done) นั้นหมายถึง ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามจุดประสงค์ถูกต้องถึงระดับเกณฑ์ที่คาดหวังทั้งประสิทธิภาพ และประสิทธิผลนั้น จะนำไปสู่การมีคุณภาพ ซึ่งมักนิยมเรียกรวมกันเป็นที่เข้าใจสั้น ๆ ว่า “ประสิทธิภาพ” ของสื่อการเรียนการสอน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

อารมณฺ์ เพชรชื่น (อ้างถึงใน สมบูรณ์ ภูสนิท, 2551 หน้า 39) ได้ให้ความหมายว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหมายถึง ผลที่เกิดจากการเรียนการสอน การฝึกฝนหรือประสบการณ์ต่าง ๆ ทั้งที่โรงเรียนที่บ้านและสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ แต่คนส่วนมากเข้าใจว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเกิดจากการเรียนการสอนภายในโรงเรียนและมองในแง่ความรู้ความสามารถทางสมองเท่านั้น ความจริงแล้ว ความรู้สึกรัก ค่านิยมและจริยธรรมต่าง ๆ ก็เป็นผลจากการฝึกสอน ซึ่งนับเป็นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วย

พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (อ้างถึงใน สมบูรณ์ ภูสนิท, 2551 หน้า 39) ได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ว่าหมายถึง คุณลักษณะรวมถึงความรู้ความสามารถของบุคคลอันเป็นผลมาจากการเรียนการสอน หรือมวลประสบการณ์ที่บุคคลได้รับ ทำให้บุคคลเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในด้านต่าง ๆ ของสมรรถภาพทางสมอง หลังจากเรียนรู้เรื่องนั้น ๆ แล้วผู้เรียนมีความสามารถในวิชาที่เรียนมากขึ้น เพียงใดมีพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมตามความมุ่งหมายของหลักสูตรในวิชานั้น ๆ เพียงใด จุดมุ่งหมายของการวัดผลสัมฤทธิ์ตามแนวคิดของพวงรัตน์ ทวีรัตน์ เป็นการตรวจสอบความสามารถของสมรรถภาพทางสมองของบุคคลว่าเรียนแล้วรู้อะไรบ้างและมีความสามารถด้านใดมากขึ้นเพียงใด เช่น พฤติกรรมด้านความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์การสังเคราะห์ และการประเมินค่ามากขึ้นอยู่ในระดับใด นั่นคือ การวัดผลสัมฤทธิ์เป็นการตรวจสอบพฤติกรรมของผู้เรียนในด้านพุทธิพิสัย ซึ่งเป็นการวัด 2 องค์ประกอบตามจุดมุ่งหมายและลักษณะของวิชาที่เรียน คือ

1. การวัดด้านการปฏิบัติ เป็นการตรวจสอบความรู้ความสามารถทางการปฏิบัติโดยให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติจริงให้เป็นผลงานปรากฏออกมา ให้ทำการสังเกตและวัดได้ เช่น วิชาศิลปศึกษา พลศึกษา งานช่าง การวัดแบบนี้จึงต้องวัดโดยใช้ข้อสอบภาคปฏิบัติ (Performance Test) ซึ่งการประเมินผลจะพิจารณาที่วิธีปฏิบัติ (Procedure) และผลงานที่ปฏิบัติ

2. การวัดด้านเนื้อหา เป็นการตรวจสอบความรู้ความสามารถเกี่ยวกับเนื้อหาวิชารวมถึงพฤติกรรม ความสามารถในด้านต่าง ๆ อันเป็นผลมาจากการเรียนการสอน มีวิธีการสอบวัดได้ 2 ลักษณะ คือ

- 2.1 การสอบปากเปล่า การสอบแบบนี้มักกระทำเป็นรายบุคคล ซึ่งเป็นการสอบที่ต้องการการดูแลเฉพาะอย่าง เช่น การสอบอ่านฟังเสียง การสอบสัมภาษณ์ ซึ่งต้องการการดูแลใช้ถ้อยคำในการตอบคำถาม รวมทั้งการแสดงความคิดเห็น

- 2.2 การสอบแบบให้เขียนความ เป็นการสอบวัดที่ให้ผู้สอบเขียนเป็นตัวหนังสือตอบ ซึ่งมีการตอบอยู่ 2 รูปแบบ คือ

- 2.2.1 แบบไม่จำกัดคำตอบ ได้แก่ การสอบวัดที่ใช้ข้อสอบแบบอัตนัยหรือความเรียง

- 2.2.2 แบบจำกัดคำตอบ เป็นการสอบที่กำหนดขอบเขตของคำถามที่จะให้ตอบ

หรือกำหนดคำตอบออกมาให้เลือก ซึ่งมีรูปแบบของคำถามคำตอบ 4 รูปแบบ คือ แบบเลือกทางใดทางหนึ่ง แบบจับคู่ แบบเติมคำ และแบบเลือกตอบ

สรุปว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลของความรู้ ความสามารถและทักษะที่นักเรียนได้จากการเรียนการสอน สามารถวัดได้ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ประเภทของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

สมนึก ภัททิยธนี (2546, หน้า 73) ได้แบ่งประเภทของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนออกเป็น 2 ชนิด คือ

1. แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้น (Teacher Made Test) หมายถึง แบบทดสอบที่มุ่งวัดผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนเฉพาะกลุ่มที่ครูสอนจะไม่นำไปใช้กับนักเรียนกลุ่มอื่น เป็นแบบทดสอบที่ใช้กันทั่ว ๆ ไปในโรงเรียน

2. แบบทดสอบมาตรฐาน (Standardized Test) หมายถึง แบบทดสอบที่มุ่งวัดผลสัมฤทธิ์เช่นเดียวกับกับแบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้น แต่มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบคุณภาพต่าง ๆ ของนักเรียนที่ต่างกลุ่มกัน เช่น เปรียบเทียบคุณภาพของนักเรียนในโรงเรียนแห่งหนึ่งกับนักเรียนกลุ่มอื่น ๆ ทั่วประเทศ (แบบทดสอบมาตรฐานระดับชาติ) หรือกับนักเรียนกลุ่มอื่น ๆ ทั่วจังหวัด (แบบทดสอบมาตรฐานระดับจังหวัด) เป็นต้น

บุญชม ศรีสะอาด (2545, หน้า 53) ได้แบ่งประเภทของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์เป็น 2 ประเภท คือ

1. แบบทดสอบอิงเกณฑ์ (Criterion Referenced Test) หมายถึง แบบทดสอบที่สร้างขึ้นตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม มีคะแนนจุดตัดหรือคะแนนเกณฑ์ สำหรับใช้ตัดสินว่าผู้สอบมีความรู้ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้หรือไม่ การวัดตรงตามจุดประสงค์เป็นหัวใจสำคัญของข้อสอบในแบบทดสอบประเภทนี้

2. แบบทดสอบอิงกลุ่ม (Norm Referenced Test) หมายถึง แบบทดสอบที่มุ่งสร้างเพื่อวัดให้ครอบคลุมหลักสูตร จึงสร้างตามตารางวิเคราะห์หลักสูตร ความสามารถในการจำแนกผู้สอบตามความเก่งอ่อนได้ดี เป็นหัวใจสำคัญของข้อสอบในแบบทดสอบประเภทนี้ การรายงานผลการสอบ อาศัยคะแนนมาตรฐาน ซึ่งเป็นคะแนนที่สามารถให้ความหมายแสดงถึงสถานภาพ ความสามารถของบุคคลนั้น เมื่อเปรียบเทียบกับบุคคลอื่น ๆ ที่ใช้เป็นกลุ่มเปรียบเทียบจากแนวทางการแบ่งประเภทของแบบทดสอบวัดผลของนักการศึกษาดังกล่าว อาจแบ่งประเภทของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้เป็น 2 ชนิด คือ แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นและแบบทดสอบมาตรฐาน

3. กรอบแนวคิดที่ใช้เป็นแนวในการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน บุญชม ศรีสะอาด (2545, หน้า 122-123) ได้เสนอกรอบแนวคิดที่ใช้เป็นแนวในการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า ในการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพื่อนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลนั้น นิยมสร้างโดยยึดตามการจำแนกจุดประสงค์ทางการศึกษาด้านพุทธิพิสัยของบลูมและคณะ (Bloom and others) ที่จำแนกจุดประสงค์ทางการศึกษาด้านพุทธิพิสัย ออกเป็น 6 ประเภท ได้แก่

3.1 ความรู้ (Knowledge)

3.2 ความเข้าใจ (Comprehension)

3.3 การนำไปใช้ (Application)

3.4 การวิเคราะห์ (Analysis)

3.5 การสังเคราะห์ (Synthesis)

3.6 การประเมินค่า (Evaluation)

4. ประเภทของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ครูสร้างขึ้นสมนึก ภัททิยธนี (2544, หน้า 73-79) ได้แบ่งประเภทของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ครูสร้างขึ้นเป็น 6 ประเภท ดังนี้

4.1 ข้อสอบแบบความเรียงหรืออัตนัย (Subjective or Essay) เป็นข้อสอบที่มีเฉพาะคำถาม แล้วให้นักเรียนเขียนตอบอย่างเสรี เขียนบรรยายตามความรู้ และข้อคิดเห็นของแต่ละคน

4.2 ข้อสอบแบบกาถูก-ผิด (True-false Test) เป็นข้อสอบแบบเลือกตอบที่มีตัวเลือก 2 ตัวเลือก แต่ละตัวเลือกดังกล่าวเป็นแบบคงที่ และมีความสามารถตรงกันข้าม เช่น ถูก – ผิด ใช่ – ไม่ใช่ จริง – ไม่จริง เหมือนกัน – ต่างกัน เป็นต้น

4.3 ข้อสอบแบบเติมคำ (Completion Test) เป็นข้อสอบที่ประกอบด้วยประโยค หรือข้อความที่ยังไม่สมบูรณ์แล้วให้ผู้ตอบเติมคำหรือประโยค หรือข้อความลงในช่องว่าง ที่เว้นไว้นั้น เพื่อให้มีใจความสมบูรณ์และถูกต้อง

4.4 แบบทดสอบแบบตอบสั้น ๆ (Short Answer Test) ข้อสอบแบบนี้คล้ายกับข้อสอบแบบเติมคำ แต่แตกต่างกันที่ข้อสอบแบบตอบสั้น ๆ เขียนเป็นประโยคคำถามที่สมบูรณ์แล้วให้ผู้ตอบเขียนตอบ คำตอบที่ต้องการจะสั้นและกะทัดรัดได้ใจความสมบูรณ์ ไม่ใช่เป็นการบรรยายแบบข้อสอบความเรียงหรืออัตนัย

4.5 ข้อสอบแบบจับคู่ (Matching Test) เป็นข้อสอบเลือกตอบชนิดหนึ่งโดยมีคำ หรือข้อความแยกออกเป็น 2 ชุด แล้วให้ผู้ตอบเลือกจับคู่ ว่าแต่ละข้อความในชุดหนึ่ง (ตัวยืน) จะคู่กับคำหรือข้อความใดในอีกชุดหนึ่ง (ตัวเลือก) ซึ่งมีความสัมพันธ์กันอย่างไรอย่างหนึ่งตามที่ผู้ออกข้อสอบกำหนดไว้

4.6 ข้อสอบแบบเลือกตอบ (Multiple Choice Test) ลักษณะทั่วไป คำถามแบบเลือกตอบโดยทั่วไปจะประกอบด้วย 2 ตอน คือ ตอนนำหรือคำถาม (Stem) กับตัวเลือก (Choice) ในตอนเลือกนี้จะประกอบด้วยตัวเลือกที่เป็นคำตอบถูกและตัวเลือกที่เป็นตัวลวง ปกติจะมีคำถามที่กำหนดให้นักเรียนพิจารณา แล้วหาตัวเลือกที่ถูกต้องมากที่สุดเพียงตัวเดียวจากตัวลวงอื่น ๆ และคำถามแบบเลือกตอบที่ดี นิยมใช้ตัวเลือกที่ใกล้เคียงกัน ดูเผิน ๆ จะเห็นว่าทุกตัวเลือกถูกหมดแต่ความจริงมีน้ำหนักความถูกมากน้อยต่างกัน ดังนั้น การที่ครูผู้สอนจะเลือกออกข้อสอบประเภทใดนั้น ต้องพิจารณาข้อดี ข้อจำกัดความเหมาะสมของแบบทดสอบกับเนื้อหาหรือจุดประสงค์ในการเรียน ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษาค้นคว้าเลือกใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบเลือกตอบ (Multiple Choice Test)

5. หลักในการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบเลือกตอบ (Multiple Choice Test)

สมนึก ภัททิยธนี (2544, หน้า 82-97) ได้กล่าวถึง หลักในการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบเลือกตอบไว้ ดังนี้

5.1 เขียนตอนนำให้เป็นประโยคที่สมบูรณ์ แล้วใส่เครื่องหมายปรัศนี ไม่ควรสร้างตอนนำให้เป็นแบบอ่านต่อความ เพราะทำให้คำถามไม่กระชับ เกิดปัญหาสองแง่ หรือข้อความไม่ต่อกัน หรือเกิดความสับสนในการคิดหาคำตอบ

5.2 เน้นเรื่องจะถามให้ชัดเจนและตรงจุดไม่คลุมเครือ เพื่อว่าผู้อ่านจะไม่เข้าใจไขว้เขว สามารถมุ่งความคิดในคำตอบไปถูกทิศทาง

5.3 ควรถามในเรื่องที่มีคุณค่าต่อการวัด หรือถามในสิ่งที่ตั้งถามมีประโยชน์ คำถามแบบเลือกตอบสามารถถามพฤติกรรมในสมองหลาย ๆ ด้าน ไม่ใช่ถามเฉพาะความจำ หรือความจริงตามตำรา แต่ต้องถามให้คิดหรือนำความรู้ที่เรียนไปใช้ในสถานการณ์ใหม่

5.4 หลีกเลี่ยงคำถามปฏิเสธ ถ้าจำเป็นต้องใช้ก็ควรขีดเส้นใต้คำปฏิเสธ แต่คำปฏิเสธซ้อนไม่ควรใช้อย่างยิ่ง เพราะปกติผู้เรียนจะยุ่งยากต่อการแปลความหมายของคำถามและตอบคำถามที่ถามกลับ หรือปฏิเสธซ้อนผิดมากกว่าถูก

5.5 อย่าใช้คำฟุ่มเฟือย ควรถามปัญหาโดยตรง สิ่งใดไม่เกี่ยวข้องหรือไม่ได้ใช้เป็นเงื่อนไขในการคิด ก็ไม่ต้องนำมาเขียนไว้ในคำถาม จะช่วยให้คำถามรัดกุม ชัดเจนขึ้น

5.6 เขียนตัวเลือกให้เป็นเอกพจน์ หมายถึง เขียนตัวเลือกทุกตัวให้เป็นลักษณะใดลักษณะหนึ่ง หรือมีทิศทางแบบเดียวกัน หรือมีโครงสร้างสอดคล้องเป็นทำนองเดียวกัน

5.7 ควรเรียงลำดับตัวเลขในตัวเลือกต่าง ๆ ได้แก่ คำตอบที่เป็นตัวเลข นิยมเรียงจากน้อยไปหามาก เพื่อช่วยให้ผู้ตอบพิจารณาหาคำตอบได้สะดวก ไม่หลง และป้องกันการเดาตัวเลือกที่มีค่ามาก

5.8 ใช้ตัวเลือกปลายเปิดหรือปลายปิดให้เหมาะสม ตัวเลือกปลายปิด ได้แก่ ตัวเลือกสุดท้ายใช้คำว่า ไม่มีคำตอบถูก ที่กล่าวมาผิดหมด ผิดหมดทุกข้อ หรือสรุปแน่นอนไม่ได้

5.9 ข้อเดียวต้องมีคำตอบเดียว แต่บางครั้งผู้ออกข้อสอบคาดไม่ถึงว่าจะมีปัญหา หรืออาจจะเกิดจากการแต่งตั้งตัวลวงไม่รัดกุม จึงมองตัวลวงเหล่านั้นได้อีกแง่หนึ่ง ทำให้เกิดปัญหาสองแง่สองงุมได้

5.10 เขียนทั้งตัวถูกและตัวผิดให้ถูกหรือผิดตามหลักวิชา คือ จะกำหนดตัวถูกหรือผิด เพราะสอดคล้องกับความเชื่อของสังคม หรือกับคำพังเพยทั่ว ๆ ไปไม่ได้ ทั้งนี้ เนื่องจากการเรียนการสอนมุ่งให้ผู้เรียนทราบความจริงตามหลักวิชาเป็นสำคัญ จะนำความเชื่อ โฆษณา หรือขนบธรรมเนียมประเพณีเฉพาะท้องถิ่นมาอ้างไม่ได้

5.11 เขียนตัวเลือกให้อิสระขาดกัน พยายามอย่าให้ตัวเลือกตัวใดตัวหนึ่งเป็นส่วนหนึ่งหรือเป็นส่วนประกอบของตัวเลือกอื่น ต้องให้แต่ละตัวเป็นอิสระจากกันอย่างแท้จริง

5.12 ควรมีตัวเลือก 4-5 ตัว ข้อสอบแบบเลือกตอบนี้ ถ้าเขียนตัวเลือกมาก ๆ ตัวที่นิยมใช้หากเป็นข้อสอบระดับประถมศึกษาปีที่ 1-2 ควรใช้ 3 ตัวเลือก ระดับประถมศึกษาปีที่ 3-6 ควรใช้ 4 ตัวเลือก และตั้งแต่มัธยมศึกษาขึ้นไป ควรใช้ 5 ตัวเลือก

5.13 อย่าแนะนำคำตอบ ซึ่งการแนะนำคำตอบมีหลายกรณี ดังนี้

5.13.1 คำถามข้อหลัง ๆ แนะนำคำตอบข้อแรก ๆ

5.13.2 ถามเรื่องให้ผู้เรียนคล่องปากอยู่แล้ว โดยเฉพาะคำถามประเภทคำพังเพย สุภาษิต คติพจน์หรือคำเตือนใจ

5.13.3 ใช้ข้อความของคำถามถูกซ้ำกับคำถามหรือเกี่ยวข้องกันอย่างเห็นได้ชัด

เพราะนักเรียนที่ไม่มีความรู้ก็อาจจะเดาได้ถูก

5.13.4 ข้อความของตัวถูกบางส่วนเป็นส่วนหนึ่งของทุกตัวเลือก

5.13.5 เขียนตัวถูกหรือตัวลวงถูกหรือผิดเด่นชัดเกินไป

5.13.6 คำตอบไม่กระจาย

ความพึงพอใจในการเรียนรู้

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ประสบผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์นั้น ผู้เรียนจะต้องมีความพึงพอใจกับรูปแบบหรือวิธีการในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนและลักษณะของความพึงพอใจในการเรียนมีหลายรูปแบบ เช่น พึงพอใจในตัวผู้สอน พึงพอใจสื่อหรือนวัตกรรม พึงพอใจในเทคนิควิธีการสอน เป็นต้น และได้มีผู้ให้ความหมายเกี่ยวกับความพึงพอใจในการเรียนรู้ไว้มากมาย ดังนี้

1. ความหมายของความพึงพอใจ

ไพโรจน์ พานิชกุล (2543, หน้า 4) กล่าวว่า ความพึงพอใจเป็นแรงจูงใจของมนุษย์ที่ตั้งอยู่บนความต้องการขั้นพื้นฐานมีความเกี่ยวข้องกันอย่างใกล้ชิดกับผลสัมฤทธิ์ และสิ่งจูงใจ และพยายามหลีกเลี่ยงสิ่งที่ไม่ต้องการ

อนุเทพ เบื้องบน (2544, หน้า 15) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกที่เกิดขึ้นเมื่อได้รับผลสำเร็จตามความมุ่งหมาย หรือเป็นความรู้สึกขั้นสุดท้ายที่ได้รับผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์

ศุภสิริ โสมาเกต (2544, หน้า 54) ได้สรุปว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดหรือเจตคติของบุคคลที่มีต่อการทำงานหรือการปฏิบัติกิจกรรมในเชิงบวก ดังนั้น ความพึงพอใจในการเรียนรู้จึงหมายถึง ความรู้สึกพอใจ ชอบใจในการร่วมปฏิบัติกิจกรรมการเรียนการสอน และต้องการดำเนินกิจกรรมนั้น ๆ จนบรรลุผลสำเร็จ

อเนก สุวรรณบัณฑิต และภาสกร อดุลพัฒนกิจ (2548, หน้า 169) กล่าวว่าความพึงพอใจเป็นระดับของความรู้สึกในทางบวกของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เป็นพฤติกรรมในการแสดงออกในทางบวกของบุคคลที่เกิดจากการประเมินความแตกต่างระหว่างสิ่งที่คาดหวังกับสิ่งที่ได้รับจริงในสถานการณ์จริงในสถานการณ์อันหนึ่งอันใด ซึ่งสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามปัจจัยแวดล้อมและสถานการณ์ที่เกิดขึ้น

ผู้ศึกษาค้นคว้าได้ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับความหมายของความพึงพอใจ ที่ผู้ให้ความหมายไว้ สรุปได้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิด หรือเจตคติของบุคคลที่มีต่อการทำงานหรือการปฏิบัติกิจกรรมในเชิงบวก ดังนั้น ความพึงพอใจในการเรียนรู้จึงหมายถึง ความรู้สึกพอใจ ชอบใจในการร่วมปฏิบัติกิจกรรมการเรียนการสอน และต้องการดำเนินกิจกรรมนั้น ๆ จนบรรลุผลสำเร็จ

2. แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวกับความพึงพอใจ

ในการปฏิบัติงานใด ๆ ก็ตาม การที่ผู้ปฏิบัติจริง จะเกิดความพึงพอใจต่อการทำงานมากหรือน้อยนั้น ขึ้นอยู่กับสิ่งจูงใจในงานที่มีอยู่ การสร้างสิ่งจูงใจหรือแรงกระตุ้นให้เกิดกับผู้ปฏิบัติงานจึงเป็นสิ่งที่จำเป็น เพื่อให้การปฏิบัติงานนั้น ๆ เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้ มีนักการศึกษาในสาขาต่าง ๆ ทำการศึกษาค้นคว้า และตั้งทฤษฎีเกี่ยวกับแรงจูงใจในการทำงานไว้ดังนี้

สก๊อตต์ (ศุภสิริ โสมาเกต, 2544, หน้า 49, อ้างอิงมาจาก Scott, 1970, p.124) ได้เสนอแนวคิดในเรื่องการจูงใจให้เกิดความพึงพอใจต่อการทำงานที่จะให้ผลเชิงปฏิบัติ มีลักษณะดังนี้

1. งานควรมีส่วนสัมพันธ์กับความปรารถนาส่วนตัว งานนั้นจะมีความหมายสำหรับผู้ทำ
2. งานนั้นต้องมีการวางแผนและวัดความสำเร็จได้ โดยใช้ระบบการทำงาน และการควบคุมที่มีประสิทธิภาพ

3. เพื่อให้ได้ผลในการสร้างสิ่งจูงใจภายในเป้าหมายของงาน จะต้องมีลักษณะ ดังนี้

- 3.1 คนทำงานมีส่วนในการตั้งเป้าหมาย
- 3.2 ผู้ปฏิบัติได้รับทราบผลสำเร็จในการทำงานโดยตรง
- 3.3 งานนั้นสามารถทำให้สำเร็จได้

เมื่อนำแนวคิดนี้มาประยุกต์ใช้กับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน นักเรียนมีส่วนร่วมในการเลือกเรียนตามความสนใจ และมีโอกาสร่วมกันตั้งจุดประสงค์หรือความมุ่งหมายในการทำกิจกรรมได้เลือกวิธีแสวงหาความรู้ด้วยวิธีที่ผู้เรียนถนัด และสามารถค้นหาคำตอบได้

มาสโลว์ (ศุภสิริ โสมาเกต, 2544, หน้า 50, อ้างอิงมาจาก Maslow, 1970, หน้า 69 – 80) ได้เสนอทฤษฎีลำดับขั้นของความต้องการ (Hierachy of Needs) นับว่าเป็นทฤษฎีหนึ่ง ที่ได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวาง ซึ่งตั้งอยู่บนสมมติฐานที่ว่า “มนุษย์เรามีความต้องการอยู่เสมอไม่มีที่สิ้นสุด เมื่อความต้องการได้รับการตอบสนองหรือพึงพอใจอย่างใดอย่างหนึ่งแล้ว ความต้องการสิ่งอื่น ๆ ก็เกิดขึ้นมาอีก ความต้องการของคนเราอาจจะซ้ำซ้อนกัน ความต้องการอย่างหนึ่งอาจยังไม่ทันหมดไป ความต้องการอีกอย่างหนึ่งอาจเกิดขึ้นได้” ความต้องการของมนุษย์มีลำดับดังนี้

1. ความต้องการทางด้านร่างกาย (Physiological Needs) เป็นความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ เน้นสิ่งจำเป็นในการดำรงชีวิต ได้แก่ อาหาร อากาศ ที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค ความต้องการพักผ่อน ความต้องการทางเพศ ความต้องการความปลอดภัย (Safety Needs) ความมั่นคงในชีวิตทั้งที่เป็นอยู่ปัจจุบันและอนาคต ความเจริญก้าวหน้า อบอุ่นใจ
2. ความต้องการทางสังคม (Social Needs) เป็นสิ่งจูงใจที่สำคัญต่อการเกิดพฤติกรรม ต้องการให้สังคมยอมรับตนเองเข้าเป็นสมาชิก ต้องการความเป็นมิตร ความรักจากเพื่อนร่วมงาน
3. ความต้องการมีฐานะ (Esteem Needs) มีความอยากเด่นในสังคม มีชื่อเสียง อยากให้บุคคลยกย่องสรรเสริญตนเอง อยากมีความเป็นอิสระเสรีภาพ
4. ความต้องการที่จะประสบความสำเร็จในชีวิต (Self – actualization Needs) เป็นความต้องการในระดับสูง อยากให้ตนเองประสบความสำเร็จทุกอย่างในชีวิต ซึ่งเป็นไปได้ยาก

เฟิชญา กิจระการ (2544, หน้า 44 – 46) ได้กล่าวถึงแนวคิดของแฮทฟิลด์และ ฮิวส์แมน ที่ได้ทำการพัฒนาแนวคิดของนักวิจัยต่าง ๆ มาเป็นเครื่องมือวัดความพึงพอใจในการปฏิบัติงานพบว่า องค์ประกอบที่ส่งผลกระทบต่อความพึงพอใจ ซึ่งเป็นที่นิยมแพร่หลายในปัจจุบัน ประกอบไปด้วย องค์ประกอบ 5 ประการ ดังนี้

ตัวแปรที่ 1 องค์ประกอบเกี่ยวกับงานที่ทำในปัจจุบัน แบ่งเป็น

1. ความตื่นเต้นและน่าเบื่อ
2. ความสนุกสนานและความไม่สนุกสนาน
3. ความโล่งและความสลับ

4. ความท้าทายและไม่ท้าทาย

5. มีความพึงพอใจและไม่พอใจ

ตัวแปรที่ 2 องค์ประกอบทางด้านค่าจ้าง ประกอบด้วย

1. ถือว่าเป็นรางวัลและไม่เป็นรางวัล

2. มากและน้อย

3. ยุติธรรมและไม่ยุติธรรม

4. เป็นทางบวกและเป็นทางลบ

ตัวแปรที่ 3 องค์ประกอบทางด้านการเลื่อนตำแหน่ง

1. ยุติธรรมและไม่ยุติธรรม

2. เชื่อถือได้และเชื่อถือไม่ได้

3. เป็นเชิงบวกและเป็นเชิงลบ

4. เป็นเหตุและไม่เป็นเหตุผล

ตัวแปรที่ 4 องค์ประกอบทางด้านผู้บังคับบัญชา

1. อยู่ใกล้และอยู่ไกล

2. ยุติธรรมแบบจริงจังและยุติธรรมแบบไม่จริงจัง

3. เป็นมิตรและค่อนข้างไม่เป็นมิตร

4. เหมาะสมทางคุณสมบัติและไม่เหมาะสมทางคุณสมบัติ

ตัวแปรที่ 5 องค์ประกอบทางด้านเพื่อนร่วมงาน

1. เป็นระเบียบเรียบร้อยและไม่เป็นระเบียบเรียบร้อย

2. จงรักภักดีต่อสถานที่ทำงาน และไม่จงรักภักดีต่อสถานที่ทำงาน และเพื่อนร่วมงาน

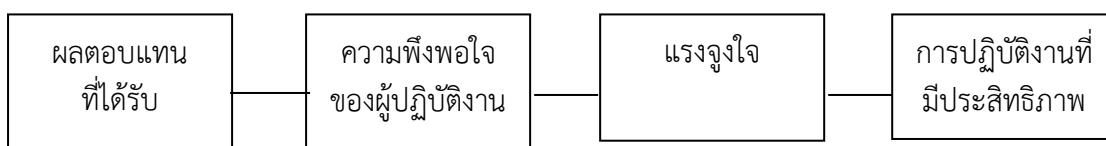
3. สนุกสนานร่าเริงและดูไม่มีชีวิตชีวา

4. ดูแลสนใจเอาใจจริงเอาใจ และดูแลน้อยหน้า

การดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอน ความพึงพอใจเป็นสิ่งสำคัญที่จะกระตุ้นให้ผู้เรียนได้รับมอบหมายหรือต้องการปฏิบัติให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ ครูผู้สอนซึ่งในสภาพปัจจุบันเป็นผู้อำนวยความสะดวก หรือให้คำแนะนำปรึกษาจึงต้องคำนึงถึงความพึงพอใจในการเรียนรู้ การทำให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจในการเรียนรู้ หรือการปฏิบัติงานมีแนวคิดพื้นฐานที่ต่างกัน 2 ลักษณะ คือ

1. ความพึงพอใจในการปฏิบัติงาน

การตอบสนองความต้องการของผู้ปฏิบัติงานจนเกิดความพึงพอใจ จะทำให้เกิดแรงจูงใจในการเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานที่สูงกว่าผู้ที่ไม่ได้รับการตอบสนอง ทศนะตามแนวคิดดังกล่าวสามารถแสดงด้วยแผนภูมิดังภาพที่ 4 (สมยศ นาวิการ, 2547, หน้า 155)

ภาพที่ 3 ความพึงพอใจนำไปสู่การปฏิบัติงานที่มีประสิทธิภาพ

จากแนวคิดดังกล่าว ครูผู้สอนที่ต้องการให้กิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง บรรลุผลสำเร็จ จึงต้องคำนึงถึงการจัดบรรยากาศและสถานการณ์รวมทั้งสื่อ อุปกรณ์การเรียนการสอนที่เอื้ออำนวยต่อการเรียน เพื่อตอบสนองความพึงพอใจของผู้เรียน ให้มีแรงจูงใจในการทำกิจกรรมจนบรรลุตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร

2. ผลของการปฏิบัติงานนำไปสู่ความพึงพอใจ

ความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจและผลการปฏิบัติงาน จะถูกเชื่อมโยงด้วยปัจจัยอื่น ๆ ผลการปฏิบัติงานที่ดี จะนำไปสู่ผลตอบแทนที่เหมาะสม ซึ่งในที่สุด จะนำไปสู่ การตอบสนองความพึงพอใจ ผลการปฏิบัติงานย่อมได้รับการตอบสนองในรูปของรางวัล หรือผลตอบแทน ซึ่งแบ่งออกเป็นผลตอบแทนภายใน (Intrinsic Rewards) และผลตอบแทนภายนอก (Extrinsic Rewards) โดยผ่านการรับรู้เกี่ยวกับความยุติธรรมของผลตอบแทน ซึ่งเป็นตัวบ่งชี้ปริมาณของผลตอบแทนที่ได้รับ นั่นคือความพึงพอใจในงานจะถูกกำหนดโดยความแตกต่างระหว่างผลตอบแทน ที่เกิดขึ้นจริง และการรับรู้ความยุติธรรมของผลตอบแทนที่รับรู้แล้ว (สมยศ นาวิกาน, 2547, หน้า 119)

ผู้ศึกษาค้นคว้า ได้ศึกษาเอกสารดังกล่าวข้างต้นแล้วสรุปได้ว่า ความพึงพอใจในการเรียนรู้ และผลการเรียนจะมีความสัมพันธ์กันในทางบวก ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับกิจกรรมที่ผู้เรียนได้ปฏิบัติ นั้น ทำให้ผู้เรียนได้รับการตอบสนองความต้องการทางด้านร่างกาย จิตใจ ซึ่งเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้เกิดความสำเร็จของชีวิต นั่นคือ สิ่งที่ครูผู้สอนจะต้องคำนึงถึงองค์ประกอบต่าง ๆ ใน การเสริมสร้างความพึงพอใจในการเรียนรู้ให้กับผู้เรียนและสิ่งที่สำคัญที่สุดที่จะทำให้การจัดการศึกษาประสบผลสำเร็จได้ ผู้จัดการศึกษาจะต้องคำนึงถึงความแตกต่างของผู้เรียนและจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับสภาพที่แท้จริงของผู้เรียน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ

บุญเรือน จันทร์โต (2546, หน้า 106 – 107) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดโพธิ์ทอง สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 35 คน พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ด้านการเขียนสูงขึ้น จากเดิม ส่วนการหาประสิทธิภาพของแบบฝึกเสริมทักษะมีค่าเท่ากับ 81.83/82.28 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 75/75 และผลสัมฤทธิ์ด้านการเขียน พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการเขียนก่อน และหลังใช้แบบฝึกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ทศพร ตาดสุวรรณ (2550, หน้า 76) ได้พัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านดอนกลาง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุบลราชธานี เขต 4 จำนวน 35 คน ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกเสริมทักษะการเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 75.35/76.29 และผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังเรียนด้วยแบบฝึกเสริมทักษะสูงกว่า ก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

รัชนีย์ อุปรัง (2550, บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการอ่าน เพื่อจับใจความวิชาภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า แบบฝึกเสริมทักษะการอ่าน เพื่อจับใจความวิชาภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพ 84.86/83.33 และผลสัมฤทธิ์ทางการพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการอ่าน เพื่อจับใจความวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกเสริมทักษะ มีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

พนมพร ไชยวงศ์ (2551, บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง รายงานผลการใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและการเขียนสะกดคำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 พบว่า แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและการเขียนสะกดคำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่สร้างขึ้น มีค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.8018 แสดงว่านักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เกิดการเรียนรู้เพิ่มขึ้นจริง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังเรียนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและการเขียนสะกดคำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และผลการประเมินความพึงพอใจต่อการใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและการเขียนสะกดคำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.69

ทัศนีย์ เทศต่อม (2552, บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนสะกดคำพื้นฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนชุมชนบ้านหัวขัว โดยใช้แบบฝึกทักษะ พบว่า แบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนสะกดคำพื้นฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 88.60/86.83 และนักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนสะกดคำพื้นฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทางสถิติที่ระดับ .01

ธัญพร มหารวกิติ (2553, บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การใช้แบบฝึกเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนและไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการศึกษาพบว่า แบบฝึกเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนและไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพ 81.91/80.24 เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนและไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ มีความพึงพอใจโดยรวมในระดับมาก ($\bar{X} = 4.60$)

เกษงา ไชยวงศ์จันทร์ (2553, บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลมหาสารคาม พบว่า 1) แบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพ 90.39/93.70 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 80/80 2) ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน หลังการใช้แบบฝึกทักษะสูงกว่าก่อนใช้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 3) ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกทักษะที่พัฒนาขึ้น นักเรียนมีความพึงพอใจในระดับมาก

พันทิวา ลาค่า (2555, หน้า 91 -92) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะ การเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับเด็กนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนิคมสร้างตนเอง 2 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษา อุบลราชธานี เขต 3 จำนวน 31 คน พบว่า แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนว การสอนเพื่อการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 84.18/81.69 ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ที่ตั้งไว้ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร กลุ่มสาระ การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับเด็กนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สูงกว่าผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

รัตดาวรรณ กรมมา (2556, บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง รายงานผลการใช้แบบ ฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ My Better life สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 5 โรงเรียนบ้านป่าแฉะ พบว่า ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ หน่วยการ เรียนรู้ My Better Life ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพ 84.79/87.83 ซึ่งมีประสิทธิภาพสูง กว่าเกณฑ์ที่กำหนด 80/80 และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนโดยใช้ แบบฝึก ทักษะกล่าวคือคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน เท่ากับ 14.35 คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 26.35 คะแนน เฉลี่ยความก้าวหน้า 12.00 ร้อยละความก้าวหน้าเท่ากับ 40.00 แสดงว่าการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะ การ เขียนภาษาอังกฤษ ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปี ที่ 5 โรงเรียนบ้านป่าแฉะ ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียน ภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ My Better Life มีความพึงพอใจในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.65

2. งานวิจัยต่างประเทศ

กันเทอร์ (Gunter 1990, หน้า 80 อ้างถึงใน นวลฉวี ไตรยะวงศ์, 2547, หน้า 81) กล่าวว่า แบบฝึกมักใช้ในการฝึกเรียนด้วยตนเองและแบบฝึกควรจะมีการให้คำแนะนำในการฝึกทำวิธี ง่าย ๆ ในการสร้างความเข้าใจให้กับนักเรียนโดยการให้ครูแสดงตัวอย่างให้กับนักเรียนก่อน เช่น ครูให้ นักเรียนทั้งชั้นช่วยกันตอบคำถามข้อแรก และครูเป็นผู้ช่วยให้คำแนะนำ จากนั้นให้นักเรียนทำด้วย ตัวเองและหลังจากนักเรียนทำแบบฝึกเสร็จ ครูและนักเรียนควรจะมีอภิปรายตรวจสอบและซักถาม ข้อสงสัยในข้อคำถามและคำตอบในแบบฝึกด้วยกัน

ซิมเมอร์แมน (Zimmerman, 1996, p. 352 - A, อ้างถึงใน พุทธรัตน์ ทะสา, 2547, หน้า 49) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่าน ของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษา ที่สอง จำนวน 48 คน โดยแบ่งผู้เรียนออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 ให้นักเรียนอ่านเรื่องที่เลือกเอง และครูสอนคำศัพท์เพิ่มเติมให้สัปดาห์ละ 3 ชั่วโมง กลุ่มที่ 2 ให้นักเรียนอ่านเรื่องที่เลือกเองเพียง อย่างเดียว กลุ่มที่ 3 เรียนตามปกติ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มที่ 1 ซึ่งอ่านเรื่องที่เลือกเองและครู สอนคำศัพท์เพิ่มเติมให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านสูงที่สุด

มิง (Ming, 1997, pp. 107 - 127, อ้างถึงใน รุ่งวนา สุดจิตต์ 2545, 78) ทำการวิจัย เพื่อต้องการทราบว่า โครงสร้างความรู้เดิมทางด้านเนื้อหาและโครงสร้างความรู้เดิมทางด้านเนื้อหา และโครงสร้างความรู้เดิมทางด้านภาษาศาสตร์ โครงสร้างความรู้เดิมชนิดไหนที่มีประโยชน์ต่อการ อ่านของนักศึกษาชาวมาเลเซียมากกว่ากัน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1

มหาวิทยาลัยในประเทศมาเลเซีย จำนวน 47 คน แบ่งนักศึกษาออกเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านสูง จำนวน 23 คน และกลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านต่ำ จำนวน 24 คน ทำการทดลองในช่วงกิจกรรมก่อนการสอนการอ่าน 2 รูปแบบ ใช้กับบทอ่านจำนวน 6 บทอ่าน รูปแบบที่ 1 ใช้รูปภาพจำนวนเรื่องละ 3 ภาพ เพื่อการสนทนาเกี่ยวกับชื่อเรื่องและมีการถามคำถามเกี่ยวกับภาพ รูปแบบที่ 2 ใช้รายการคำศัพท์เรื่องละ 10 คำ พร้อมทั้งความหมายของคำศัพท์เป็นภาษาอังกฤษ ทำการทดลองเป็นเวลา 12 สัปดาห์ ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านสูงที่ได้รับการสอนตามรูปแบบที่ 1 และรูปแบบที่ 2 อ่านเรื่องได้เข้าใจมากกว่ากลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านต่ำ กลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านในระดับต่ำที่ได้รับการสอนตามรูปแบบที่ 2 อ่านเรื่องได้เข้าใจมากกว่าการสอนตามรูปแบบที่ 1 กิจกรรมก่อนการสอนรูปแบบที่ 2 ช่วยเพิ่มความสามารถในการอ่านให้ผู้อ่านที่มีความสามารถในการอ่านต่ำ ผู้วิจัยสรุปว่า โครงสร้างความรู้เดิม ทางด้านเนื้อหาช่วยเพิ่มความสามารถในการอ่านให้กับผู้อ่านที่มีความสามารถในการอ่านสูง โครงสร้างความรู้เดิมทางด้านภาษาศาสตร์ช่วยให้อ่านแปลความหมายได้ เป็นการทำให้ผู้อ่านที่มีความสามารถในการอ่านต่ำเกิดสมรรถวิสัยทางด้านภาษาศาสตร์ โครงสร้างความรู้ทางด้านภาษาศาสตร์ก็มีประโยชน์ต่อการอ่านของนักศึกษาที่มีความสามารถในการอ่านต่ำ ในขณะที่โครงสร้างความรู้เดิมทั้ง 2 ชนิด ให้ผลดีต่อนักศึกษาที่มีความสามารถในการอ่านสูง

Catano (2002: 4983 – A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความแตกต่างของความเข้าใจในการอ่าน และคะแนนคำศัพท์ของนักเรียนที่ใช้สะกดคำในเนื้อเรื่องที่กำหนดให้กับนักเรียนที่ไม่ได้ใช้สะกดคำในเนื้อหาที่กำหนดให้ การทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ใช้เวลาในการทดลอง 7 สัปดาห์ ปรากฏว่า ได้ผลไม่แตกต่างกัน

จากการศึกษางานวิจัยทั้งในและต่างประเทศ สรุปได้ว่า การที่จะให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะการอ่านและเขียนสูงขึ้น ครูควรมีการจัดทำสื่อการเรียนการสอนที่ตรงความสนใจของผู้เรียนและหลากหลายของแบบฝึก การนำเอาเอกสารจริงมาสร้างเป็นแบบฝึก เช่น หนังสือพิมพ์ นิตยสาร โดยมีรูปภาพประกอบแบบฝึกที่สร้างขึ้น เพื่อทดลองใช้กับนักเรียนทางการอ่านและการเขียนซึ่งตรงตามความสนใจของผู้เรียนในระดับมัธยมศึกษาเพื่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนแบบฝึกทักษะการอ่านและเขียนสูงขึ้น และทำให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนจะสูงขึ้น นักเรียนมีประสิทธิภาพในการเรียนและพัฒนาทางการอ่านและการเขียนอย่างมีประสิทธิภาพ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการ

ในการศึกษาการพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและการเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งดำเนินการวิจัยในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 ผู้ศึกษาได้ดำเนินการวิจัยโดยลำดับขั้นตอนดังนี้

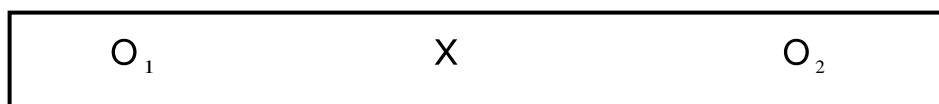
1. กลุ่มเป้าหมาย
2. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง
3. การทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านหนองปรือกันยาง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประจวบคีรีขันธ์ เขต 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 30 คน

แบบแผนการทดลอง

การทดลองใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ของนักเรียน กับกลุ่มตัวอย่างเพียงกลุ่มเดียว ก่อนการทดลอง มีการทดสอบก่อนการทดลอง (Pre test) เพื่อตรวจสอบพื้นฐานความรู้เดิมของนักเรียนก่อนแล้วทดลองใช้ แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ โดยให้นักเรียนศึกษาด้วยตนเอง และทดสอบหลังการทดลอง (Post test) โดยใช้เครื่องมือชุดเดียวกับก่อน การทดลอง (One Group Pre test – Post test Design) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2548, หน้า 60) ดังแผนภูมิ

สัญลักษณ์ที่ใช้ในแบบแผนการทดลอง

- O_1 หมายถึง การวัดผลก่อนการทดลอง
- X หมายถึง แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
- O_2 หมายถึง การวัดผลหลังการทดลอง
- O_1 และ O_2 หมายถึง เป็นการวัดด้วยเครื่องมือชุดเดียวกันมาตรฐานเดียวกัน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ มี 3 ชุด ดังนี้

1. แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

1.1 ขั้นเตรียมการ

การเตรียมการดำเนินการดังนี้

1.1.1 วิเคราะห์สภาพปัญหาจากการเรียนการสอน เช่น ปัญหาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำของนักเรียน ปัญหาพฤติกรรมของนักเรียน ปัญหาที่เกิดจากสื่อการเรียนการสอน เป็นต้น

1.1.2 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรสถานศึกษาเกี่ยวกับหลักการ จุดหมาย โครงสร้าง แนวดำเนินการ การวัดผลและประเมินผล

1.1.3 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตร ได้แก่

- สารและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
- คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ
- ผังมโนทัศน์และสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
- การจัดการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ

1.1.4 วิเคราะห์เนื้อหาและกำหนดเนื้อหาสาระในการสร้างแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

1.2 ขั้นดำเนินการ

1.2.1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบฝึกเสริมทักษะ ลักษณะแบบฝึกเสริมทักษะที่ดี หลักจิตวิทยาการเรียนรู้ และทฤษฎีความพึงพอใจ

1.2.2 กำหนดเนื้อหาสาระในการสร้างแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ

1.2.3 กำหนดขอบข่ายเนื้อหาสาระ ดังนี้

- 1) Occupations
- 2) Animals
- 3) Clothes
- 4) Schools
- 5) Fruits and Vegetables
- 6) Places
- 7) Sports

1.2.4 จัดทำโครงร่างแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 7 เล่ม ตามขอบข่ายเนื้อหาสาระ

เล่มที่ 1 Occupations

เล่มที่ 2 Animals

เล่มที่ 3 Clothes

เล่มที่ 4 Schools

เล่มที่ 5 Fruits and Vegetables

เล่มที่ 6 Places

เล่มที่ 7 Sports

1.2.5 จัดทำต้นฉบับดำเนินการ ดังนี้

1) เขียนต้นฉบับแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์

ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 7 เล่ม

2) ผู้ศึกษาได้ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยตนเอง โดยตรวจสอบว่าแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ ที่สร้างขึ้นมีความเหมาะสมตามที่ผู้ศึกษาต้องการหรือไม่จากนั้นได้ทำการปรับปรุงแก้ไข ให้เป็นไปตามที่ผู้ศึกษาต้องการ

3) นำต้นฉบับแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความเหมาะสมโดยใช้แบบประเมินคุณภาพ คือ

3.1) นายนิพัฒน์ จริงจิตร ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านหนองปรือกันยาง อำเภอนาทะเกียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา

3.2) นางวิระเวก สุขสุคนธ์ ผู้อำนวยการชำนาญการพิเศษ โรงเรียนบ้านชัยเจริญ ตำบลทุ่งมหาเจริญ อำเภอน้ำเย็น จังหวัดสระแก้ว

3.3) นางสุวดี คงเพ็ง ครูชำนาญการพิเศษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาพัฒนาการ สุวินทวงศ์ อำเภอมืองฉะเชิงเทรา จังหวัดฉะเชิงเทรา

4) ผู้ศึกษาได้นำผลการประเมินคุณภาพ แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากผู้เชี่ยวชาญมาวิเคราะห์ข้อมูล ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นว่า แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีคุณภาพเหมาะสมในระดับเหมาะสมมากที่สุด ($\bar{X} = 4.57$) และได้ทำการแก้ไขปรับปรุง แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

5) นำแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มเป้าหมาย ดังนี้

5.1) ทดลองรายบุคคล กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านหนองประโยชน์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 3 คน เป็นนักเรียนเก่ง ปานกลาง และอ่อนในขณะที่นักเรียนทำแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ ผู้ศึกษาได้สังเกต บันทึกข้อมูลและเมื่อนักเรียนทำเสร็จแล้วผู้ศึกษาได้พูดคุยกับนักเรียนในจุดที่เป็นปัญหาแล้วทำการแก้ไขปรับปรุงให้มีความเหมาะสม

5.2) ทดลองกลุ่มขนาดเล็ก ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านหนองประโยชน์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 9 คน ที่เป็นนักเรียนกลุ่มเก่ง ปานกลาง และอ่อนกลุ่มละ 3 คน ในขณะที่นักเรียนทำแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์

ภาษาอังกฤษ ผู้ศึกษาได้ให้นักเรียนทำเครื่องหมายลงในจุดที่นักเรียนไม่เข้าใจ หรือเป็นปัญหา ผู้ศึกษาได้สังเกตและบันทึกข้อมูล และเมื่อนักเรียนทำเสร็จแล้ว ผู้ศึกษากับนักเรียนได้ร่วมอภิปรายในจุดที่นักเรียนไม่เข้าใจหรือเป็นปัญหา แล้วทำการแก้ไขปรับปรุงให้มีความเหมาะสม

5.3) ทดลองกับกลุ่มขนาดใหญ่กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านหนองประไยชน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 30 คน ในขณะที่นักเรียนทำแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ ผู้ศึกษาได้สังเกต บันทึกข้อมูลและเมื่อนักเรียนทำเสร็จแล้วผู้ศึกษาได้ร่วมอภิปรายกับนักเรียนในจุดที่เป็นปัญหา แล้วทำการแก้ไขปรับปรุงจนมีประสิทธิภาพเหมาะสม

6) นำแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีประสิทธิภาพเหมาะสมไปทดลองกับกลุ่มเป้าหมายต่อไป

2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ เรื่อง การอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผู้ศึกษาดำเนินการสร้างดังนี้

2.1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบจากหนังสือวัดผลการศึกษาของ สมนึก ภัททิยธณี (2546, หน้า 55 – 139) และศึกษาการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์แบบอิงเกณฑ์ จากหนังสือการศึกษาเบื้องต้นของ บุญชม ศรีสะอาด (2545, หน้า 56 – 63) ได้แก่ เทคนิคการเขียนแบบทดสอบ การประเมินแบบทดสอบ การสร้างและพัฒนาแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.2 สร้างแบบทดสอบแบบปรนัย ชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ เพื่อวัดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ

2.3 นำข้อทดสอบไปให้ผู้เชี่ยวชาญชุดเดิมตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหาโดยได้ค่า IOC ระหว่าง 0.80 – 1.00

2.4 นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2557 ภาคเรียนที่ 1 โรงเรียนบ้านหนองประไยชน จำนวน 30 คน (ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง)

2.5 นำผลคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์เป็นรายข้อ เพื่อหาค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนก แล้วคัดเลือกข้อสอบที่มีความยากง่ายระหว่าง .26 - .73 และมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .28 - .65 ได้จำนวน 30 ข้อ

2.6 นำผลคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งแบบทดสอบมีค่าความเชื่อมั่น .73

2.7 จัดพิมพ์แบบทดสอบเป็นฉบับจริง สำหรับใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล การทดลองกับกลุ่มเป้าหมายต่อไป

3. แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ ผู้ศึกษาดำเนินการสร้างแบบสอบถามตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

3.1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบสอบถามโดยวิธีของลิเคิร์ต (Likert Scale) 5 ระดับ

3.2 สร้างแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ จำนวน 10 ข้อ แต่ละข้อกำหนดน้ำหนักในการตอบ (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ, 2543, หน้า 90 - 96) ตามเกณฑ์ 5 ระดับ คือ

มากที่สุด	ให้	5	คะแนน
มาก	ให้	4	คะแนน
ปานกลาง	ให้	3	คะแนน
น้อย	ให้	2	คะแนน
น้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

3.3 นำแบบสอบถามไปให้ผู้เชี่ยวชาญชุดเดิม ตรวจสอบความถูกต้อง เหมาะสม

3.4 ปรับปรุงแบบสอบถามตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

3.5 ผลการตรวจสอบความเที่ยงตรงของแบบสอบถาม โดยหาค่า IOC ผลการตรวจสอบได้ค่า IOC ระหว่าง 0.67 – 1.00

3.6 ปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถาม ตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ ให้มีความสมบูรณ์ แล้วนำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านหนองประโยชน์ ที่ไม่ใช่กลุ่มเป้าหมาย จำนวน 30 คน แล้วนำมาวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) เป็นรายข้อและหาความเชื่อมั่น (Reliability) ที่งับด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (alpha - coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ผลการวิเคราะห์พบว่า ส่วนแบบสอบถามมีค่าอำนาจจำแนกรายข้อระหว่าง .25 - .63 และ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .85

3.7 นำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพแล้ว นำไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มเป้าหมายต่อไป

3. การทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล

ดำเนินการทดลอง และเก็บรวบรวมข้อมูลนักเรียนกลุ่มเป้าหมาย ดังนี้

1. ทดสอบก่อนปฏิบัติการทดลอง (Pre test) ดังนี้

- ทำการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ เรื่อง การอ่านและเขียนสะกดคำภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 นักเรียนที่เป็นกลุ่มเป้าหมายก่อนทำการฝึกแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียน จำนวน 30 ข้อ

บันทึกผลการสอบไว้เป็นคะแนนสอบก่อนการทดลองสำหรับวิเคราะห์ข้อมูล

2. ให้นักเรียนกลุ่มเป้าหมายศึกษาแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ ครั้งละ 1 เล่ม

บันทึกผลการทำแบบทดสอบย่อยรายเล่มเป็นคะแนนระหว่างเรียนสำหรับวิเคราะห์ข้อมูล

3. ทดสอบหลังปฏิบัติการทดลอง (Post test) ดังนี้

3.1 ทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ เรื่อง การอ่านและเขียนสะกดคำภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง หลังศึกษา แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียน จำนวน 30 ข้อ

3.2 สอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างด้วยแบบสอบถามที่สร้างขึ้น

บันทึกผลการสอบและสอบถามไว้เป็นคะแนนหลังการทดลอง สำหรับวิเคราะห์ข้อมูล

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาประสิทธิภาพของแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตามเกณฑ์ 80 / 80
2. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ ก่อนการทดลองและหลังการทดลองโดยใช้สถิติ t – test แบบ Dependent
3. ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ โดยใช้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD.) และระดับคุณภาพ

5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน

1.1 หาค่าคะแนนเฉลี่ย มีสูตร ดังนี้

$$\bar{X} = \frac{\Sigma X}{N}$$

เมื่อ \bar{X}	แทน	คะแนนเฉลี่ย
ΣX	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
N	แทน	จำนวนประชากร

1.2. ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน มีสูตร ดังนี้

$$SD. = \sqrt{\frac{N\Sigma X^2 - (\Sigma X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ SD.	แทน	ความเบี่ยงเบน
ΣX	แทน	ผลรวมของคะแนน
ΣX^2	แทน	ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
N	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

2. การวิเคราะห์ความเที่ยงตรงตามเนื้อหา โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องระหว่างแบบทดสอบกับเนื้อหา มีสูตรดังนี้ (สมนึก ภัททิยธณี, 2546, หน้า 166 – 167)

	IOC	=	R/N
เมื่อ	IOC	แทน	ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับเนื้อหา
	R	แทน	ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

3. สูตร t-test สำหรับการทดลองกับนักเรียนกลุ่มเดียว มีการวัดก่อนและหลังการทดลอง ใช้สูตรดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2543, หน้า 112)

$$t = \frac{\Sigma D}{\sqrt{\frac{N\Sigma D^2 - (\Sigma D)^2}{N-1}}}$$

$$df = N - 1$$

เมื่อ	t	หมายถึง	ค่า t
	ΣD	หมายถึง	การนำเอาผลต่างของคะแนนครั้งหลังกับครั้งแรกของนักเรียนแต่ละคนมาบวกกัน
	N	หมายถึง	จำนวนนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่ทดลองใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
	ΣD^2	หมายถึง	การนำเอาผลต่างของคะแนนครั้งหลังกับครั้งแรกของนักเรียนแต่ละคนยกกำลังสองแล้วนำมาบวกกัน
	$(\Sigma D)^2$	หมายถึง	การนำเอาผลต่างของคะแนนครั้งแรกกับครั้งหลังของนักเรียนแต่ละคนมาบวกกันแล้วจึงยกกำลังสอง
	N - 1	หมายถึง	แทนชั้นแห่งความเป็นอิสระ (df)

4. การกำหนดระดับคุณภาพแบบสอบถาม แบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ คือ

ค่าเฉลี่ยระหว่าง	4.50 – 5.00	หมายถึง	เห็นด้วยมากที่สุด
ค่าเฉลี่ยระหว่าง	3.50 – 4.49	หมายถึง	เห็นด้วยมาก
ค่าเฉลี่ยระหว่าง	2.50 – 3.49	หมายถึง	เห็นด้วยปานกลาง
ค่าเฉลี่ยระหว่าง	1.50 – 2.49	หมายถึง	เห็นด้วยน้อย
ค่าเฉลี่ยระหว่าง	1.00 – 1.49	หมายถึง	เห็นด้วยน้อยที่สุด

5. การหาประสิทธิภาพของแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์
ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้เกณฑ์ 80/80 (เผชิญ กิจระการ, 2546,
หน้า 10-15)

$$E = E_1 / E_2$$

E_1 หมายถึง การประเมินพฤติกรรมต่อเนื่องของการตอบคำถาม
ในแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์
ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

E_2 หมายถึง การประเมินพฤติกรรมขั้นสุดท้าย โดยพิจารณาจาก
การทำแบบทดสอบหลังการทดลองใช้แบบฝึกเสริม
ทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

$$E_1 \text{ หาจากร้อยละของ } \frac{\sum X}{N}$$

$\sum X$ หมายถึง คะแนนรวมของการตอบคำถามในแบบฝึกเสริม
ทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

A หมายถึง ผลรวมของคะแนนเต็มของการตอบคำถามในแบบฝึก
เสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

N หมายถึง จำนวนนักเรียน

$$E_2 \text{ หาจากร้อยละของ } \frac{\sum F}{N}$$

$\sum F$ หมายถึง คะแนนรวมของผลการทดสอบหลังการศึกษา
แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์
ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

B หมายถึง คะแนนเต็มของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
หลังศึกษาแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกด
คำศัพท์ ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

N หมายถึง จำนวนนักเรียน

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้สร้างแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและการเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 แล้วได้นำไปทดลองใช้กับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านหนองปรือกันยาง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาฉะเชิงเทรา เขต 2 ได้วิเคราะห์ข้อมูล และเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
2. ลำดับขั้นตอนในการวิเคราะห์ข้อมูล
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมายของการวิเคราะห์ในครั้งนี้ เพื่อให้เกิดความเข้าใจ ตรงกัน ผู้รายงานได้กำหนดสัญลักษณ์ ดังต่อไปนี้

\bar{X}	แทน	คะแนนเฉลี่ย
SD.	แทน	ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
N	แทน	จำนวนประชากร
**	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ลำดับขั้นตอนในการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาครั้งนี้ผู้ศึกษาได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. การหาประสิทธิภาพแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง
3. การศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ

ตอนที่ 1 การหาประสิทธิภาพแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตามเกณฑ์ 80/80

ผลการหาประสิทธิภาพแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตามเกณฑ์ 80/80 ปรากฏผลดังตาราง 1

ตาราง 2 แสดงผลการหาประสิทธิภาพแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์
ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตามเกณฑ์ 80/80 (N = 30)

นักเรียนคนที่	คะแนนระหว่างเรียน (70 คะแนน)	คะแนนทดสอบหลังเรียน (30 คะแนน)
1	60	27
2	62	26
3	57	28
4	59	27
5	62	25
6	60	25
7	57	26
8	55	27
9	56	25
10	58	24
11	53	27
12	57	26
13	54	28
14	59	28
15	60	27
16	62	26
17	63	28
18	65	24
19	58	26
20	55	26
21	54	27
22	58	27
23	59	26
24	53	24
25	60	26
26	62	25
27	62	25
28	60	26
29	65	25
30	59	28
รวม	1764	785
E1/E2	E1 = 84.00	E2 = 87.22

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 1 พบว่า แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพ 84.00/87.22 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด ตามเกณฑ์ 80/80 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ คือ แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 จึงนับได้ว่าแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เป็นสื่อที่มีประสิทธิภาพ สามารถนำไปใช้พัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนได้

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง ปรากฏผลดังตาราง 2

ตาราง 3 แสดงผลการเปรียบเทียบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เป็นกลุ่มเป้าหมาย โดยใช้ แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง (N = 30)

ที่	ผลการทดลอง	\bar{X}	ΣD	ΣD^2	t
1	คะแนนก่อนทดลอง	17.06	273	2681	19.14**
2	คะแนนหลังทดลอง	26.16			

**อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 2 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังการทดลองแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ ($\bar{X} = 26.16$) สูงกว่าก่อนการทดลองใช้แบบฝึกเสริมทักษะ ($\bar{X} = 17.06$) สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตอนที่ 4 การศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียนรู้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
ผลการศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียนรู้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ ปรากฏผลดังแสดงในตาราง 3

ตาราง 4 แสดงความพึงพอใจของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียนรู้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 (N = 30)

ข้อที่	รายการ	\bar{X}	SD.	ระดับคุณภาพ
1	คำแนะนำการใช้มีความชัดเจน	4.50	0.63	มากที่สุด
2	ความสมบูรณ์ของเนื้อหา	4.67	0.55	มากที่สุด
3	เนื้อหามีความยากง่ายเหมาะสม	4.60	0.56	มากที่สุด
4	เนื้อหามีความน่าสนใจ	4.57	0.57	มากที่สุด
5	ภาพประกอบสวยงามเหมาะสม	4.70	0.47	มากที่สุด
6	ภาษาที่ใช้เขียนเข้าใจง่าย	4.60	0.50	มากที่สุด
7	ตัวอักษร มีขนาดเหมาะสม	4.67	0.55	มากที่สุด
8	รูปเล่มมีความเหมาะสมสวยงาม	4.43	0.77	มาก
9	การพิมพ์ถูกต้องสมบูรณ์	4.67	0.55	มากที่สุด
10	สามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้ประโยชน์	4.57	0.57	มากที่สุด
รวมเฉลี่ย		4.60		มากที่สุด

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 3 ความพึงพอใจของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.60$)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ความพึงพอใจของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สูง 3 อันดับ อันดับแรก ได้แก่ ข้อ 5 ภาพประกอบสวยงามเหมาะสม มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.70$) ส่วนอันดับสอง ได้แก่ ข้อ 2 ความสมบูรณ์ของเนื้อหา ข้อ 7 ตัวอักษร มีขนาดเหมาะสม และข้อ 9 การพิมพ์ถูกต้องสมบูรณ์ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.67$) และข้อ 3 เนื้อหามีความยากง่ายเหมาะสม ข้อ 6 ภาษาที่ใช้เขียนเข้าใจง่าย สูงเป็นอันดับสาม มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.60$) และอันดับสุดท้าย ได้แก่ ข้อ 8 รูปเล่มมีความเหมาะสมสวยงามมีค่าเฉลี่ยในระดับมาก ($\bar{X} = 4.43$)

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายและข้อเสนอแนะ

รายงานการพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สรุปผลได้ดังนี้

วัตถุประสงค์

1. เพื่อพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ให้มีประสิทธิภาพ ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนด้วยแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อแบบฝึกเสริมทักษะ
การอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ

สรุปผลการทดลอง

1. ประสิทธิภาพของแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพ 84.00/87.22 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด 80/80
2. ค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์
ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ระดับ .01
3. ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและ
เขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด
($\bar{X} = 4.60$)

อภิปรายผลการทดลอง

จากผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้ศึกษาเห็นว่าประเด็นสำคัญซึ่งควรที่จะนำมาอภิปรายผล
ตามวัตถุประสงค์ สมมุติฐานและคำถามสำหรับการศึกษา ดังนี้

1. ประสิทธิภาพของแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพ 84.00/87.22 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด 80/80 ทั้งนี้เป็นเพราะ
แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่พัฒนาขึ้น
มีประสิทธิภาพสามารถนำไปแก้ปัญหาและพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนได้เป็นอย่างดี
อาจเนื่องมาจากแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ ทั้ง 7 เล่ม ผู้ศึกษา
ได้สร้างและพัฒนาขึ้นอย่างมีระบบเป็นขั้นตอนทั้งในขั้นตอนการเตรียมการ และขั้นตอนการ
ดำเนินการสร้าง ซึ่งในขั้นตอนการเตรียมการนั้นผู้ศึกษาได้ศึกษาสภาพปัญหา จากการเรียน

การสอนวิเคราะห์หาสาเหตุ จากนั้นผู้ศึกษา ได้ศึกษา ทำให้ผู้ศึกษา ได้ทราบหลักการแนวคิดและโครงสร้าง ของหลักสูตร ผู้ศึกษาได้ศึกษาหลักสูตร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ และสาระมาตรฐานการเรียนรู้ศึกษาเนื้อหา และวิเคราะห์ เนื้อหา เพื่อนำมาสร้างแบบฝึกเสริมทักษะ จากนั้นได้ดำเนินการสร้างแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ นอกจากนี้ผู้ศึกษาได้ศึกษาวิธีการสร้างแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษที่ดี ผ่านการประเมินคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญ ทั้งด้านการจัดรูปแบบการจัดภาพ การเรียงลำดับเนื้อหาการใช้ภาษา และการดำเนินเรื่อง ซึ่งผลจากการประเมิน จากผู้เชี่ยวชาญพบว่า ผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นว่า แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ มีคุณภาพอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.57$) และได้ทำการแก้ไขปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญจนมีคุณภาพเหมาะสม และนำไปทดลองใช้กับนักเรียนเป็นรายบุคคล กลุ่มขนาดเล็ก และกลุ่มขนาดใหญ่ และนำผลการทดลองไปปรับปรุงแก้ไขจนได้แบบฝึกเสริมทักษะ ที่ดีมีจนสามารถนำไปใช้อย่าง มีประสิทธิภาพ และในการสร้างแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ผู้ศึกษาได้กำหนดวัตถุประสงค์ และเรียงลำดับ เนื้อหาจากง่ายไปหายาก มีคำถาม คำตอบ ในแต่ละกรอบให้ผู้เรียนได้ตรวจสอบด้วยตนเองว่า คำตอบที่ตนเองตอบนั้น ถูกหรือผิดถ้าตอบผิดนักเรียนสามารถย้อนกลับไปศึกษาเนื้อหาใหม่มีแบบฝึกหัดท้ายบทเรียนแบบทดสอบหลังเรียนในแต่ละเนื้อหาจึงเป็นการเสริมแรงเมื่อนักเรียนทำได้ถูกต้อง นอกจากนี้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้น มีภาพประกอบสีสันสวยงามสร้างความสนใจของผู้เรียน และนักเรียนสามารถเรียนรู้ได้ตามความสามารถของแต่ละคนไม่เบียดเบียน จึงทำให้นักเรียนเกิดความพึงพอใจและเกิดความมั่นใจในการเรียนรู้ว่าตนเองสามารถจะประสบผลสำเร็จได้ เพราะการเรียนรู้จะค่อย ๆ พัฒนาขึ้น จากง่ายไปกระทั่งบรรลุผลสำเร็จตามจุดประสงค์ได้ เมื่อนำมาใช้เป็นสื่อในการเรียนการสอนส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น จากผลการศึกษาคั้งนี้ สอดคล้องกับผลการศึกษาของ ทศพร ตาดสุวรรณ (2550, หน้า 76) ได้พัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านดอนกลาง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา อุบลราชธานี เขต 4 จำนวน 35 คน ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกเสริมทักษะการเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 75.35/76.29 ซึ่งสอดคล้องกับบุญเรือน จันทร์โชติ (2546, หน้า 106 – 107) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดโพธิ์ทอง สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 35 คน พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ด้านการเขียนสูงขึ้นจากเดิม ส่วนการหาประสิทธิภาพของแบบฝึกเสริมทักษะมีค่าเท่ากับ 81.83/82.28 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 75/75 และผลสัมฤทธิ์ด้านการเขียน พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการเขียนก่อนและหลังใช้แบบฝึกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และสอดคล้องกับวิไล พิสดาร (2555, บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง รายงานการพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษา ปีที่ 5 โรงเรียนบ้านวังตาบ ตำบลสะเนียง อำเภอเมืองน่าน จังหวัดน่าน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาน่าน เขต 1พบว่า แบบฝึกทักษะการอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 90.33/ 85.63

2. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกด คำศัพท์ ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้เป็นเพราะนักเรียนได้เรียนรู้ แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกด คำศัพท์ ภาษาอังกฤษ ที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้นซึ่งเป็นสื่อที่ได้มาตรฐานตามที่กำหนด ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ การเรียนรู้ของนักเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 สอดคล้องกับงานวิจัยของ ทศพร ตาดสุวรรณ (2550, หน้า 76) ได้พัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านดอนกลาง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา อุบลราชธานี เขต 4 ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังเรียน ด้วยแบบฝึกเสริมทักษะสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับ รัชณี อูปรัง (2550, บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการอ่าน เพื่อจับใจความ วิชาภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการพัฒนาแบบฝึก เสริมทักษะการอ่าน เพื่อจับใจความวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกเสริมทักษะ มีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับเกษภา ไชยวงษ์จันทร์ (2553, บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการอ่าน ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลมหาสารคาม พบว่า ผลสัมฤทธิ์ ในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน หลังการใช้แบบฝึกทักษะสูงกว่าก่อนใช้ อย่างมีนัยสำคัญที่ ระดับ .05

3. ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อแบบฝึกเสริมทักษะการอ่าน และเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.60$) ทั้งนี้ เป็นเพราะแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ เป็นสื่อการเรียนการสอน ที่ผู้เรียนสามารถเรียนได้ด้วยตนเอง โดยอาศัยทักษะการอ่าน การเขียนเป็นหลัก ย่อมถือได้ว่าแบบฝึก เสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ เป็นสื่อการเรียนรู้ที่สามารถช่วยเสริมสร้าง และเพิ่มพูนทักษะและความสามารถในการคิดพร้อมกันด้วย ผู้เรียนต้องได้รับการพัฒนาให้เป็นผู้ที่มี คุณภาพ และบรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ซึ่งสอดคล้องกับ วิไล พิสดาร (2555, บทคัดย่อ) ได้ทำการ วิจัยเรื่อง รายงานการพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านวังตาว ตำบลสะเนียง อำเภอเมืองน่าน จังหวัดน่าน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาน่าน เขต 1 พบว่า แบบฝึกทักษะการอ่านเพื่อจับใจความ สำคัญ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐานของผลการประเมินความพึงพอใจต่อการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.53$) สอดคล้องกับงานวิจัยของ เกษภา ไชยวงษ์จันทร์ (2553, บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนา แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาล มหาสารคาม พบว่า แบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพ 90.39/93.70 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 80/80 ความพึงพอใจ ของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกทักษะที่พัฒนาขึ้น นักเรียนมีความพึงพอใจในระดับมาก และสอดคล้องกับ รัตดาวรรณ กรมมาตา (2556, บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง รายงานผลการใช้แบบฝึกทักษะการ

เขียนภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ My Better life สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านป่าแฉะ พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านป่าแฉะ ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียน ภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ My Better Life ความพึงพอใจในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.65

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

1. โรงเรียนควรนำแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ไปใช้ในการพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ เพราะผลการวิจัยยืนยันแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพ สามารถนำไปใช้แก้ปัญหาได้ อย่างไรก็ตาม ในการนำแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 นี้ไปใช้ มีข้อสังเกต ดังนี้ ครูควรให้นักเรียนศึกษาคำแนะนำในการใช้ให้เข้าใจ และปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด ให้นักเรียนทำแบบฝึกเสริมทักษะเรียงลำดับที่ละเอียด และครูควรให้การชมเชยนักเรียนถ้าทำแบบฝึกเสริมทักษะได้รวดเร็วถูกต้อง

2. ควรนำแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 นี้ไปใช้กับกลุ่มอื่นที่ไม่อยู่ในขอบเขตของการวิจัยครั้งนี้ ควรปรับใช้อย่างระมัดระวัง ครูและนักเรียนควรศึกษาให้เข้าใจ ครูควรดูแลนักเรียนอย่างใกล้ชิด ให้นักเรียนทำแบบฝึกเรียงตามลำดับที่ละเอียด และควรเน้นย้ำนักเรียนถึงความซื่อสัตย์และความมีวินัยในตนเอง เพื่อให้การเรียนรู้มีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะเพื่อการศึกษาครั้งต่อไป

1. ควรศึกษา เรื่องการใช้คำศัพท์เขียนสื่อสาร เนื่องจากการศึกษาครั้งนี้พบประเด็นที่น่าสนใจในระหว่างดำเนินการศึกษาได้แก่ นักเรียนเรียนรู้เรื่องการเขียนคำศัพท์ได้ดีมากและเรียนรู้ได้อย่างมีความสุข ชื่นชอบ และเรียนรู้ได้เร็ว

2. ควรทำการศึกษา โดยใช้ แบบฝึกเสริมทักษะที่ผู้ศึกษาค้นคว้าขึ้นเปรียบเทียบกับวิธีการต่าง ๆ เช่น บทเรียนสำเร็จรูป บทเรียนคอมพิวเตอร์ เป็นต้น

3. ควรมีการพัฒนา แบบฝึกเสริมทักษะ ในเนื้อหาอื่นและระดับชั้นอื่น ๆ เพื่อศึกษาประสิทธิภาพและดัชนีประสิทธิผลของการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกเสริมทักษะ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ. (2545). *สาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ*. กรุงเทพฯ: องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ผล.
- _____. (2542). *คู่มือการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา เล่ม 2*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์การศาสนา.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: ศูนย์พัฒนาหลักสูตร.
- กรกนก ภู่อำ. (2555). *การใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์เพื่อส่งเสริมความสามารถทางการอ่านและความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- กัญญาทิพย์ สิงห์หะเนติ. (2531). *อ่านอังกฤษ พิตจนแก่ง ทฤษฎี : ปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- กันตรันต์ ชื่นชมน้อย. (2546). *การสร้างแบบฝึกการอ่านจากหนังสือพิมพ์และนิตยสารภาษาอังกฤษแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2*. โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- กิตติกรณ์ มีแก้ว. (2546). *การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. โรงเรียนเทศบาลอินทปัญญา จังหวัดชลบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- เกษญา ไชยวงษ์จันทร์. (2553). *การพัฒนาแบบฝึกการอ่านภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5*. โรงเรียนอนุบาลมหาสารคาม. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- ณัฐชา เรืองเกษม. (2547). *การพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เกม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความหมายบกพร่องทางการได้ยิน*. การศึกษาค้นคว้าอิสระ กศ.ม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ดรุณี เรือนใจมั่น. (2546). *การพัฒนาแบบฝึกการอ่านเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านเอกสารจริง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5*. โรงเรียนศรีประจันต์ “เมธีภิมข” อำเภอศรีประจันต์ จังหวัดสุพรรณบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ดวงเดือน แสงชัย. (2539). *กิจกรรมสนุกเสริมคำศัพท์*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เตือนใจ กรุยกระโทก. (2543). *การศึกษผลของการสอนซ่อมเสริมด้านความเข้าใจในการอ่านและการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้หนังสือแผ่นเดียวเป็นสื่อ*. วิทยานิพนธ์ปริญญา การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

- ทศพร ตาดสุวรรณ. (2550). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. ปรินญาณพนธ์ ค.ม. อุบลราชธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.
- ทัศนีย์ เทศต่อม. (2552). การพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนสะกดคำพื้นฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนชุมชนบ้านหัวข้าว.
- ทิพย์วัลย์ มาแสง. (2532). การสอนภาษาอังกฤษสำหรับคนไทย. กรุงเทพฯ : ทิพย์อักษร.
- ธัญพร มหารกิติ. (2553). การใช้แบบฝึกเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนและไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1.
- นิติดา อติภัทรนันท์. (2549). เอกสารคำสอนกระบวนวิชา 066714. การบูรณาการทักษะการอ่านเขียน ภาษาอังกฤษ. เชียงใหม่: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- นฤทัย ทองเที่ยง. (2549). กิจกรรมที่ใช้กลวิธีการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง ภาษาอังกฤษ และการเรียนรู้คำศัพท์ของผู้เรียนระดับเตรียมความพร้อม. ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- เนาวรัตน์ กองตัน. (2551). การสร้างบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีทางการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- บัญชา อึ้งสกุล. (2545). “การพัฒนากระบวนการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ: หลักการ ทักษะ และ การปฏิบัติ. วารสารวิชาการ. 5(7): 52 - 70
- บันลือ พลฤกษ์วัน. (2545 ก). อุปเทศการสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา: แนวบูรณาการทางการสอน. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- _____. (2545 ข). “แนวการพัฒนาการอ่านเร็ว คิดเป็น”. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช. การปฏิบัติ”. วารสารวิชาการ. 5(7): 52 - 70.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). การวิจัยเบื้องต้น (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- บุญเรือน จันทร์โต. (2546). การพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. ปรินญาณมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการนิเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- บัวเรียน พรหมจีน. (2549). การใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเพื่อพัฒนาความรู้คำศัพท์ ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนระดับต้นที่มีความบกพร่องทางร่างกายและสุขภาพ. วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ประนอม สุรัสวดี. (2545). กิจกรรมและวิธีสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- ประเทิน มหาจันทร์. (2519). หลักการสอนภาษาไทยในชั้นประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : คุรุสภา.
- เผชิญ กิจระการ. (2544). การวิเคราะห์หาประสิทธิภาพสื่อและเทคโนโลยีเพื่อการศึกษ (E1/E). ใน วารสารการวัดผลการศึกษามหาวิทยาลัยสารคาม. 7: 10-15
- พิตรวัลย์ โกวิทาทิ. (2540). ทักษะและเทคนิคการสอนเขียนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- พันทิวา ลาคำ. (2555). *การพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. ปริญญามหาบัณฑิต การพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.
- พนมพร ไชยวงศ์. (2551). *การใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและการเขียนสะกดคำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3*. บ้านหลวงจังหวัดน่าน: โรงพิมพ์แก้วกมล.
- พรสวรรค์ สีป้อ. (2550). *สุดยอดวิธีสอนภาษาอังกฤษ นำไปสู่การจัดการเรียนรู้ของครูยุคใหม่*. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2540). *วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์*. กรุงเทพฯ: สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- พุทธรัตน์ ทะสา. (2554). *การสร้างแบบเรียนเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4*. วิทยานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชา การบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ไพโรจน์ พาณิชกุล. (2543). *ความพึงพอใจของประชาชนต่อการบริการ: กรณีศึกษาของเทศบาลเมืองปัตตานี*. วิทยานิพนธ์พัฒนบริหารศาสตรมหาบัณฑิต. คณะพัฒนาสังคม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ยุดา รักไทย และ เบญจมาศ อ่ำพันธ์. (2544). *คนฉลาดเขียน*. กรุงเทพฯ : เอ็กซ์เปอร์เน็ท.
- รายงานสรุปผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน. (2556). *รายงานสรุปผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ประจำปี การศึกษา 2556*.
- รัชนิย์ อุปรัง. (2550). *การใช้แบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอัสสัมชัญศึกษา*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- รัตดาวรรณ กรมมา. (2556). *รายงานผลการใช้แบบฝึกเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษหน่วยการเรียนรู้ My Better Life สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5*. วิทยานิพนธ์ สาขาวิชา ภาษาอังกฤษคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย.
- รุ่งwana สุดจิตต์. (2545). *การพัฒนาสื่อการอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษจากนิทานพื้นบ้านไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไทรโยคน้อยวิทยา จังหวัดกาญจนบุรี*. ปริญญา ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ ภาควิชาหลักสูตรและวิธีการสอน บัณฑิต วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- รองรัตน์ อิศรภักดี และเทือก กุสุมา ณ อยุธยา. (2536). *ตำราวิชาครูประกาศนียบัตรวิชาภาษาไทย ตอน 1 วิธีการสอนภาษาไทย*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา.
- ลวน สายยศและอังคณา สายยศ. (2543). *เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้*. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ : ชมรมเด็ก.
- วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. (2545). *การพัฒนาการเรียนการสอนภาควิชาหลักสูตรและการสอน*. มหาสารคาม: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

- วรรณิ โสมประยูร. (2539). การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ ไทยวัฒนาพานิช.
- วินัย ชินบุตร. (2547). การพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้แผนภูมิกราฟฟิก. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม: วิทยาลัยมหาสารคาม.
- วิสาข์ จิตวิตร. (2541). การสอนอ่านภาษาอังกฤษ. นครปฐม: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- วิลาสินี แก้ววรา. (2550). การใช้แฟลชเพื่อส่งเสริมความรู้ด้านภาษาภาษาอังกฤษและความสามารถ ด้านการพูดภาษาอังกฤษของเด็กออทิสติก. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ศิธร แสงธนู. (2541). คู่มือภาษาอังกฤษภาคทฤษฎีและปฏิบัติ. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ศุภสิริ โสมาเกต. (2544). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนและความพึงพอใจใน การเรียน ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างการเรียนรู้ โดยโครงการกับการเรียนรู้ ตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สนิท ตั้งทวี. (2536). ความรู้และทักษะทางภาษา. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- สนิท สัตโยภาศ. (2545). ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารและการสืบค้น. กรุงเทพฯ : บริษัท 21 เซ็นจูรี จำกัด.
- สมนึก ภัททิยธนี. (2544). การวัดผลการศึกษา. กทม: ประสานการพิมพ์ .
- _____ (2546). การวัดผลการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 4). กทม: ประสานการพิมพ์.
- สมยศ นาวิการ. (2547). การพัฒนาองค์การและการจูงใจ. กรุงเทพฯ : ดวงกมล.
- _____ (2547). การพัฒนาองค์การและการจูงใจ. กรุงเทพฯ : ดวงกมล.
- สมเกียรติ อ่อนนิมล. (2555). ภาษาอังกฤษกับอนาคตของไทยใน ASEAN. [Internet]. 2011. Available from: เข้าถึงได้จาก http://www.facebook.com/note.php?note_id.
- สมบูรณ์ ภูสนิท. (2551). การพัฒนาชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง ตามแนวการเรียนรู้เพื่อรอบรู้ เรื่องทักษะ การอ่านและการสะกดคำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. สารนิพนธ์ ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สมปอง หลอมประโคน. (2544). การใช้กิจกรรมการเล่นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะฟังภาษาอังกฤษ และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สมพร มั่นตะสูตร. (2546). การเขียนเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- สมุท เซ็นชวานิช. (2545). เทคนิคการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ. พิมพ์ครั้งที่ 11. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สาคร พุทธผล. (2546). “คำศัพท์สอนอย่างไรให้ได้ผล”วารสารวิชาการ. 6(9): 56-57, กันยายน 2546.
- สิริวรรณ นันทจันทูล. (2546). การเขียนเพื่อการสื่อสาร. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ. สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สุกัญญา ศรีณะพรหม. (2541). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างการสอน โดยใช้เกมปกติกับเกมคอมพิวเตอร์.

วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. (2532). การสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรม. พิมพ์ครั้งที่ 1 กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2540). แนวคิดและเทคนิควิธีสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา.

พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุเทพ อ่วมเจริญ. (2547). การออกแบบการสอน. นครปฐม: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร.

อรัญญา ฤาชัย. (2541). การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านความสามารถในการเขียนและเจตคติ

ต่อการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการประถมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

อัจฉราวรรณ ศิริรัตน์. (2549). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้ข้อมูลท้องถิ่น เมืองกาญจนบุรี สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. สาขาวิชาหลักสูตรและการนิเทศ ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

อนุเทพ เบื้องบน. (2544). การศึกษาความพึงพอใจการให้บริการของธนาคารกรุงศรีอยุธยาจำกัด (มหาชน). ภาคนิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานโยบายสาธารณะ, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา.

อมรลักษณ์ สัพโส. (2550). การพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้นิทานอีสปพื้นบ้านประกอบ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

อารีย์ วาคนันท์. (2545). การพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5.

วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการนิเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

อาทิตย์ แสมเมอริ. (2552). การใช้กิจกรรมตามแนวคิดโปรแกรมภาษาประสาทสัมผัสเพื่อส่งเสริมความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ความคงทนในการจำและทัศนคติเชิงบวกของผู้เรียน.

วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

อเนก สุวรรณบัณฑิตและภาสกรอดุลพัฒน์กิจ. (2548). จิตวิทยาบริการ. กรุงเทพฯ:

บริษัท เพรส แอนด์ดีเซนจำกัด.

- Bilash, Olenka. (1998). *Planning for Writing Instruction in a Middle Years Immersion/partial Immersion Setting*. *Foreign Language Annals*, 31(2)m 159 – 169.
- Catano, N., and Stronge, J. H. (2002). *What are principals expected to do? Congruence between principal evaluation and performance standards*. NASSP Bulletin.
- Finocchiaro, Mary. (1974). *English as a Second Language: From Theory to Practice*. New York: Regent Publishing Company.
- Frazier, K., and Tai Dereville. (1995). *Step Out*. Singapore : Prentice Hall Asia ELT.
- Good, Carter V. (1973). *Dictionary of Education*. New York : McGraw - Hill Book
- Grabe, W., and F.L. Stoller. (1997). "Reading and vocabulary development in a second language." *In Second Language Vocabulary Acquisition*, 98 – 122. Edited by J. Coady and Thomas Huckin. Cambridge: Cambridge University Press.
- Gunter, Mary et al. (1990). *Instruction: A Models Approach*. Massachusetts: Allyn and Bacon.
- Hatch, Evelyn, and Cheryl Brown. (1995). *Vocabulary. Semantics, and Language Education*. Cambridge: Cambridge Press.
- Haycraft, John. (1991). *An introduction of English teaching*. London: Longman Group UK Limited.
- King, Mabel Houk. (1984). *College spelling*. South-Western Pub : Co. (Cincinnati).
- Maslow, Abraham. (1970). *Motivation and Personality*. New York : Harper and Row Publishers.
- Paribakht, I.S., and Marjorie Wesche. (1997). "Vocabulary Enhancement Activities and reading for Meaning." *In Second Language Vocabulary Acquisition*. 273 – 288. Edited by J. Coady and T. Huckin. Cambridge: Cambridge University Press.
- Scott, W. Richard. (1987). *Organizational Rational Natural and Open Systems*. 2nd ed. Englewood Cliffs. New Jersey: Prentice-Hall.
- Seel, B., and Glasgow, Z. (1990). *Exercise in Instructional Design*. Columbus: Merrill Publishing Company Bell & Howell Information Company.

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

- ผู้เชี่ยวชาญคนที่ ๑ คือ นายนิพัฒน์ จริงจิตร ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านหนองปรือกันยาง อำเภотаตะเกียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา
- ผู้เชี่ยวชาญคนที่ ๒ คือ นางวิระเวก สุขสุคนธ์ ผู้อำนวยการชำนาญการพิเศษ โรงเรียนบ้านซับเจริญ ตำบลทุ่งมหาเจริญ อำเภอวังน้ำเย็น จังหวัดสระแก้ว
- ผู้เชี่ยวชาญคนที่ ๓ คือ นางสาวดี คงเพ็ง ครูชำนาญการพิเศษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาพัฒนาการ สุวินทวงศ์ อำเภอเมืองฉะเชิงเทรา จังหวัดฉะเชิงเทรา

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ โรงเรียนบ้านหนองปรือกันยาง

ที่ พิเศษ

วันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๕๗

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจผลงานทางวิชาการ

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านหนองปรือกันยาง

ด้วยข้าพเจ้า นางเกตสุรินทร์ ปกิณณะ ตำแหน่งครูชำนาญการ โรงเรียนบ้านหนองปรือกันยาง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาฉะเชิงเทรา เขต ๒ กำลังดำเนินการจัดทำผลงานทางวิชาการแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ในครั้งนี้ใคร่ขอความอนุเคราะห์และขอเรียนเชิญท่านที่เป็นผู้เชี่ยวชาญให้คำปรึกษาเกี่ยวกับการจัดทำผลงานทางวิชาการดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดอนุเคราะห์เป็นผู้ตรวจผลงาน และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

(นางเกตสุรินทร์ ปกิณณะ)

ครูชำนาญการ

โรงเรียนบ้านหนองปรือกันยาง

ที่ ศธ 04033.061/ ว 112

โรงเรียนบ้านหนองปรือกันยาง
เลขที่ 303 หมู่ 5 ตำบลท่าตะเียบ
อำเภอท่าตะเียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา 24160

1 พฤษภาคม 2557

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจผลงานทางวิชาการ

เรียน นางวิระเวก สุขสุคนธ์ ผู้อำนวยการชำนาญการพิเศษ โรงเรียนบ้านซับเจริญ ตำบลทุ่งมหาเจริญ
อำเภอวังน้ำเย็น จังหวัดสระแก้ว

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔
จำนวน ๑ ชุด

ด้วยข้าพเจ้า นางเกตสุรินทร์ ปกิธิธำ ตำแหน่งครูชำนาญการ โรงเรียนบ้านหนองปรือกันยาง
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาฉะเชิงเทรา เขต ๒ กำลังดำเนินการจัดทำผลงานทางวิชาการแบบ
ฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ในการนี้ใคร่ขอความอนุเคราะห์และขอเรียนเชิญท่านที่เป็นผู้เชี่ยวชาญให้คำปรึกษา
เกี่ยวกับการจัดทำผลงานทางวิชาการดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์เป็นผู้ตรวจผลงาน และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นายนิพัฒน์ จริงจิตร)

ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านหนองปรือกันยาง

ที่ ศธ 04033.061/ ว 112

โรงเรียนบ้านหนองปรือกันยาง
เลขที่ 303 หมู่ 5 ตำบลท่าตะเียบ
อำเภอท่าตะเียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา 24160

1 พฤษภาคม 2557

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจผลงานทางวิชาการ

เรียน นางสาวดี คงเพ็ญ ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาพัฒนาการ สุวินทวงศ์

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔
จำนวน ๑ ชุด

ด้วยข้าพเจ้า นางเกตุสุรินทร์ ปกิธิธำ ตำแหน่งครูชำนาญการ โรงเรียนบ้านหนองปรือกันยาง
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาฉะเชิงเทรา เขต ๒ กำลังดำเนินการจัดทำผลงานทางวิชาการแบบ
ฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ในการนี้ใคร่ขอความอนุเคราะห์และขอเรียนเชิญท่านที่เป็นผู้เชี่ยวชาญให้คำปรึกษา
เกี่ยวกับการจัดทำผลงานทางวิชาการดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์เป็นผู้ตรวจผลงาน และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นายนิพัฒน์ จริงจิตร)

ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านหนองปรือกันยาง

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

- รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ
- หนังสือเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจผลงานทางวิชาการ

ภาคผนวก ข

1. แบบตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
2. แบบตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมของแบบสอบถามความพึงพอใจแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
3. ผลการวิเคราะห์ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
4. ผลการวิเคราะห์ความถูกต้องเหมาะสมของแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
5. ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
6. ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (r) และความเชื่อมั่น (α) ของแบบสอบถามความพึงพอใจ

ภาคผนวก ค

1. แบบประเมินคุณภาพของผู้เชี่ยวชาญต่อแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและการเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
2. คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและการเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

ภาคผนวก ง

1. แสดงคะแนนการหาประสิทธิภาพระหว่างใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่าน และการเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
2. แสดงคะแนนการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่อแบบฝึกเสริมทักษะ การอ่าน และการเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนการเรียนและหลังการเรียน
3. แสดงคะแนนและการวิเคราะห์ความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อ แบบฝึกเสริมทักษะการอ่าน และการเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

ภาคผนวก จ

- หนังสือเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ แบบฝึกเสริมทักษะ
การอ่านและการเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

ภาคผนวก ฉ

- ประวัติผู้ศึกษา